

18.
İSTANBUL
BIENALİ

ÜÇ AYAKLI KEDİ

REHBER

GUIDE

THREE- THE LEGGED CAT

18TH
ISTANBUL
BIENNIAL

İstanbul Bienali, İstanbul Kültür Sanat Vakfı tarafından düzenleniyor.

Istanbul Biennial is organised by the Istanbul Foundation for Culture and Arts.

18. İstanbul Bienali'nin yayınları, İstanbul Kültür Sanat Vakfı ve Yapı Kredi Yayınları tarafından, Vehbi Koç Vakfı'nın katkılarıyla yayımlanmıştır.

Publications of the 18th Istanbul Biennial are co-published by the Istanbul Foundation for Culture and Arts and Yapı Kredi Publications with the contribution of Vehbi Koç Foundation.

Bienal Sponsoru

Biennial Sponsor

2007-2036 SPONSORU

2025

2025

ÜÇ AYAKLI
KEDİ

THE THREE-
LEGGED CAT

18.
İSTANBUL
BİENALİ

18TH
ISTANBUL
BIENNIAL

İÇİNDEKİLER CONTENTS

Sanatçılar	10	Artists	10
Önsöz	12	Foreword	14
		Kevser Güler	
Sunuş	16	Introduction	20
		Christine Tohmé	
Ziyaret	24	Visit	25
Koç Holding Desteğiyle		Guided Tours with the	
Rehberli Turlar	26	Support of Koç Holding .	28
Öğrenme Programı	30	Learning Programme .	31
Kamusal Program	32	Public Programme .	33
Paralel Etkinlikler	34	Parallel Events	34
Mekânlar	40	Venues	41
(ve Sanatçılar)		(and Artists)	
Elhamra Han	44		
Eski Fransız Yetimhanesi Bahçesi	78		
Garden of the Former French Orphanage			
Meclis-i Mebusan 35	88		
Külâh Fabrikası	106		
Cone Factory			
Zihni Han	120		
Galeri 77	196		
Muradiye Han	218		
Galata Rum Okulu	228		
Galata Greek School			

SANATÇILAR

Haig Aivazian	202
Abdullah Al Saadi	180
Ana Alenso	224
Willy Aractingi	164
Karimah Ashadu	168
Mona Benyamin	74
Chen Ching-Yuan	140
Ian Davis	152
Nolan Oswald Dennis	262
İpek Duben	275
Celina Eceiza	132
Ali Eyal	246
Eva Fàbregas	102
Simone Fattal	258
Lou Fauroux	282
Pélagie Gbaguidi	184
Lungiswa Gqunta	242
Rafik Greiss	136
Ola Hassanain	210
Doruntina Kastrati	116
Jasleen Kaur	144
Şafak Şule Kemancı	70
Kongkee	254
Seta Manoukian	286

ARTISTS

Mona Marzouk	206
Merve Mepa	250
Valentin Noujaïm	156
Claudia Pagés Rabal	112
Pilar Quinteros	98
Khalil Rabah	84
Jagdeep Raina	62
Marwan Rechmaoui	192
Naomi Rincón-Gallardo	270
Riar Rizaldi	54
Lara Saab	58
Stéphanie Saadé	172
Sara Sadik	188
Elif Saydam	160
Sohail Salem	176
Selma Selman	148
Natasha Tontey	66
Sevil Tunaboğlu	50
VASKOS	94
Ana Vaz	266
Dilek Winchester	214
Akram Zaatari	278
Ayman Zedani	238

Kevser Güler

İstanbul Bienali, tarihinde ilk kez üç yıla yayılan bir yapı ile izleyiciyle buluşuyor. *Üç Ayaklı Kedi* başlığı altında Christine Tohmé'nin küratoryal çerçevesiyle şekillenen 18. İstanbul Bienali, gelecek ufkunun giderek belirsizleştiği bir dönemde hazırlanan 2025 programı, “gelecek olasılıkları” ve “kendini koruma” temalarıyla şekillendi. Bienalin ikinci ayağı, 2026'da İstanbul Bienali Akademisi'nin kurulması ve sanat inisiyatifleriyle birlikte düzenlenecek kamusal programlarla devam edecek. 2027'deki üçüncü ayak kapsamında yapılacak atölyeler, performanslar ve nihai bir sergiyle bu edisyonu tamamlayacağız.

Bienaldeki yapıtlar, güncel sanatsal, politik ve toplumsal aciliyetler bağlamında yaşamı savunmanın, direnç stratejileri geliştirmenin, birbirimizi ve kendimizi koruma ve kollama sorumluluğunu almanın farklı veçhelerini sunuyor. Yaşadığımız deneyimlerin bedensel etkileri ve bu deneyimlerle başa çıkmanın bedensel yolları, sergideki pek çok yapıtta ifade buluyor. 18. İstanbul Bienali, sergisi ve kamusal programıyla aynı zamanda kültür ve sanat ekosisteminin bugününü ve geleceğini büyük ölçüde etkileyen altyapılara ilişkin tartışmaların gerekliliğini gündeme getiriyor.

18. İstanbul Bienali'nin ilk ayağının kamusal programı açılış haftasında başlıyor. Kamusal programı bienal süresince katılımcı bir yöntemle, alandan gelecek katkılar ve önerilerle Zihni Han'ın ikinci katında sürdürmeyi planladık. Burada gerçekleşmesini umduğumuz buluşmaların, olanak tanıyacağı karşılaşmaların bienali besleyen en canlı unsurlardan biri olacağına inanıyoruz. İstanbul Bienali'nin sanat öğrenimi ve izleyici deneyimi açısından en sevilen programlarından biri olan rehberli turlar, bu edisyonda

da çeşitlenerek devam ediyor. Rehberli turlarımızın daha kapsayıcı ve erişilebilir olması için birçok kurum ve kuruluşla işbirliği yapıyor, ayrıca bu yıl prodüksiyon ekibimizin liderliğinde ilk kez katılımcıları bienal sergilerinin üretim süreçlerinin arka planına bakmaya davet eden “Prodüksiyon Turları”nı düzenliyoruz.

2017'den beri yayın programımızın çocuklara yönelik bir parçası olan *Opti ile Pesi* de yeni bir serüvenle karşımızda. Yine çocuklar için eserleri yakından keşfetmeye yönelik turlar ve öğrenme programları da düzenliyoruz.

Üç Ayaklı Kedi başlıklı 18. İstanbul Bienali'ne ilişkin ilk imge olarak izleyiciyle paylaştığımız görsel kimlik, Okay Karadayılar tarafından tasarlandı. Turing örüntülerinden ilham alan, bir arada olmanın karmaşık, çoğul ve dönüşen biçimlerini çağrıştıran bu görsel dünyadaki kesilen çizgiler ve soluklaşan renkler; bir hareketin izlerini, paylaşılan zamanın etkilerini görünür kılıyor.

İstanbul Bienali, Türkiye kültür ve sanat ortamının, sanatçıların, küratörlerin, izleyicilerin, işbirliği yaptığımız tüm üreticilerin, araştırmacıların, uzmanların, sivil toplum kurumlarının, sanat akademilerinin ve öğrencilerin, müzelerin, galerilerin, eleştirmenlerin, basın, yerel ve uluslararası katkı sağlayan kuruluşlarının, başta 2007-2036 Bienal Sponsoru Koç Holding olmak üzere tüm sponsorlarımızın, destekçilerimizin, İstanbul Bienali dost ve hamilerinin, arkadaşlarımızın, ailelerimizin, seçilmiş ailelerimizin, topluluklarımızın ve İKSV ve İstanbul Bienali'nin adanmış ekiplerinin inancı ve heyecanı ile gerçekleşiyor. Ziyaret edildikçe, tartışıldıkça, paylaşıldıkça anlamını buluyor.

İstanbul Bienali'ne bugün ve geçmiş edisyonlarda emek verenlerin, destek olanların ve katılanların, neşe, umut ve gururla deneyimleyeceği, mutlulukla hatırlayacağı bir bienal diliyorum.

FOREWORD

Kevser Güler

For the first time in its history, the Istanbul Biennial unfolds over the course of three years. Titled *The Three-Legged Cat*, the 18th Istanbul Biennial is shaped by the curatorial framework of Christine Tohmé. The 2025 programme, conceived at a time when the horizon of the future is becoming increasingly obscure, is shaped around the themes of 'futurity' and 'self-preservation'. The second leg of the biennial will continue in 2026 with the establishment of the Istanbul Biennial Academy and a series of public programmes organised in collaboration with art initiatives. The third part to take place in 2027, will feature workshops, performances, and a final exhibition that will conclude the edition.

The works in the biennial present various dimensions of upholding life, cultivating ways of resistance, and taking on the responsibility of caring for ourselves and one another within the context of today's artistic, political, and social urgencies. The bodily effects of our experiences and the ways we cope with them through our bodies are expressed in many of the works presented. The 18th Istanbul Biennial, through its exhibition and public programmes, also brings attention to the essential conversations around the infrastructures that shape and impact the present and future of the cultural and artistic ecosystem.

The biennial's public programme begins during the opening week of its first leg. Designed as a participatory platform, it will continue throughout the exhibition at Zihni Han's second floor, expanded by contributions and proposals from the field. We believe these encounters will constitute some of the most vibrant elements sustaining the biennial. One of the biennial's most widely appreciated learning programmes, guided tours, will return in this edition. We are collaborating with various institutions and organisations to make our guided tours more

inclusive and accessible. This year, for the first time, we are also introducing 'Production Tours' led by our production team, offering insight into the making of the exhibitions.

Optigull and Pesigull, part of our publishing programme for children since 2017, continues with a new adventure. We are also organising exhibition tours and a learning programme for children.

The visual identity for *The Three-Legged Cat*, shared with the audience as the biennial's first image, was designed by Okay Karadayılar. Inspired by Turing patterns, this visual world evokes complex, plural, and transformative forms of being together; its interrupted lines and faded colours make the traces of movement and the imprint of shared time visible.

The Istanbul Biennial is realised through the commitment and enthusiasm of Türkiye's cultural and artistic community, artists, curators, audiences, producers, researchers, experts, civil society organisations, art schools and students, museums, galleries, critics, the press, local and international contributing institutions, and all our sponsors, primarily the Biennial Sponsor Koç Holding (2007–2036), supporters, friends and patrons, and also our friends, families, chosen families, and communities, as well as the dedicated teams of the Istanbul Foundation for Culture and Arts (İKSİV) and the Istanbul Biennial. The biennial will find its meaning as it is visited, discussed, and shared.

I hope that this edition will be experienced with joy, hope, and pride, and remembered with tenderness by all the contributors, supporters, and participants of the Istanbul Biennial throughout the years.

SUNUŞ

Christine Tohmé

İstanbul Bienali'nin on sekizincisi *Üç Ayaklı Kedi*, yaşam dünyalarının gözlerimizin önünde bütünüyle yerle bir edildiği, bizzat hayatın kuşatma altında olduğu bir dönemde şekilleniyor ve izleyiciyle buluşuyor. Devam eden soykırım şiddeti, bizleri haddi hesabı olmayan kayıplarla, yıkımla ve toplumsal çöküşle karşı karşıya bırakıyor. Sanatçılar, kültür emekçileri ve kurumlar olarak, yaşayanları kaybedilenlerden ayıran eşiklerin ardından, onlara ait izleri ve ifadeleri özümseyerek ses çıkarmamız bekleniyor. 18. İstanbul Bienali'nin küratöryal yöneliminin merkezinde bulunan, kendini korumaya ve gelecek olasılıklarına dair fikirler bu mecburiyeti doğruladığı kadar karmaşıktırıyor da. Sanatsal üretim, yok sayılmanın karşıtı olarak devreye giriyor; gömülü olanı geri çağırma, kayıptan kazanım elde etmeyle ve olası dünyaların tasavvuruyla bir tanıklık biçimi ve azmin göstergesi hâline geliyor.

Kendini koruma ve gelecek olasılıkları bu bienalde gerek yeniden oluşturma ve onarma eylemlerinde gerek kahkahanın, reddedişin ve efsunlanmanın farklı tınlarında, birbirine kenetlenmiş kavramlar olarak ortaya çıkıyor. Bienalde sergilenen eserler, benimsedikleri estetik ya da performatif stratejiler ne kadar çeşitlilik gösterse de, hayatta kalma azmiyle birbirine bağlanıyor. Bizlere hayal gücünü beslemeye ve olasılık ufuklarını tasarlamaya dair kıymetli dersler veriyorlar.

En başta, yıkımın ve tahribatın yanı sıra onarma ihtimalinin neler doğurabileceğini öğreniyoruz. Yerle yeksan bir altyapının enkazından inatçı ve somut biçimler elde edilebiliyor. Anıtların ortaya saçılmış uzuvları, bir kenara atılmış aletler ve yarım kalmış yapılar atıl kalıntılar değil; tekrar bir araya getirmeye yönelik bir davet teşkil ediyorlar. Kesintiye uğramış yaşam alanlarına, göçlere ve çalkantılara tanıklık ederken, devamlılığın eksiklikten de inşa edilebileceğini ileri

sürüyorlar. O hâlde asıl önemli olan, bir bütünlük hâline geri dönmek değil, elde kalanı yeniden kurgulama, ondan bir varlık çıkarma ihtimali. Borular, paletler, variller gibi sanayi malzemeleri yeni mekânsal sistemler hâlinde yeniden örgütleniyor. Ağaçlar metal kapların içinde büyüyor. Su kanallarının yönü, sabit tesisat borularıyla değiştiriliyor. Bu koreografi-lerde hem kısıtlamanın hem de yetiştirilmenin izleri mevcut. Yaşamın sınır koyma, dolaşıma sokma ve yerinden sökme gibi zapturapt yöntemlerinin tahakkümü altında kendini nasıl idame ettirdiğini gösteriyorlar. Yarının güvencesi yok; elde olan ne varsa kısıt altında yetiştiriyor.

Korumanın bir diğer biçimi de zamanla sürdürülen yaratıcı, hatta itaatsiz müzakereler yoluyla ortaya çıkabilir. Uyku girmeyen gözlerle üretmeyi sürdürme taleplerine ve medyanın felaket manzaralarını döndürüp döndürüp yayımlamasına karşı uyku başkaldırıya, tembellik protestoya, kahkaha ise meydan okuma silahına dönüştürülebilir. Absürt komedi ve histerik tekrarlamalar, ısrabı gösteriye dönüştüren mekanizmaların istikrarına çomak sokabilir. Aynı zamanda sanayi işçiliğinin, yani fabrikalardaki mekanik ritimlerin cisimleştirdiği yorucu emeğin gizli bedeli ses ve titreşim yoluyla somutlaşabilir. Zaman burada yavaşlatılabilir, sarsılabilir, hatta esirgenebilir. Toplumsal yaşama dair tanıklıklar ve kolektif coşkuya dair anılar, diaspora gençlerine sığınak olmuş dans pistlerinde ve zamanı yeniden düzenleyen ritüellerde yeniden canlanabilir. Müdavimi olunan bu mekânlar, varlıklarını sürdürerek kolektif bilinci besleyebilir.

Benliği korumak, onun başkalarıyla –gerek insan olanlarla ve olmayanlarla, gerek yok olmuş ve henüz ortaya çıkan varlıklarla– iç içe geçmiş bağlarını tanımak demek. Birçok eser bu dolaşıklığı bitkisel, hayvansal ve hibrit formlarla dile getiriyor. Yabancı topraklara ekilen bir bitki, insan tasarımına aldırmadan bir yabancı ot gibi büyüyor. Yumuşak kumaştan organizmalar pencerelerden ve tavanlardan taşarak geçici mimari biçimler oluşturuyor. Dokumalar, insan dokunuşunun kalıntılarını ve onarıcı potansiyelini taşıyor. Diğer eserlerde artık hatıralarda kalan pratikler yaşayan kaynaklar hâlinde yeniden hayat buluyor; geçmişin askeri nitelikli ya da disiplin

amaçlı törenleri, şefkat ve koruma merasimlerine dönüşüyor. Efsanevi figürler yoldaş sıfatıyla geri dönüyor; yeni ilişki biçimleri aracılığıyla şimdiki zamana rehberlik ediyorlar. Mit terk edilmiyor, yeniden efsunlanıyor. Gelecek ise bizlere bütün hâlde ulaşmıyor; eski haritaların çizgilerinde belli belirsiz titreşiyor.

Bienalin mekânları da küratoryal kurgusundan ayrı değil. Beyoğlu ve Karaköy’de sekiz mekâna yayılan sergi, yürünebilir bir coğrafya çiziyor. Sanatsal ve kültürel faaliyetlerin aktarımına yönelik yapıların mütemadiyen soylulaştırma ya da metalaştırma tehlikesi altında olduğu bir şehirde, bu mekânları bulmak ve etkinleştirmek kendi sorunlarını da beraberinde getirdi. Galata Rum Okulu ve Fransız Yetimhanesi bienalle uzun zamandır sürdürdükleri bağları yenilerken diğer mekânlar dönüşüm sürecinde; ya terk edilmiş, ya tadilat hâlinde ya da yıkım ile yeniden keşfedilme arasındaki güvencesiz noktada. Her biri kendine özgü bir ritim ve tarihsel bellek taşıyor; ilişkiye geçilmesi ve özüm-senmesi gereken bir atmosfer talep ediyor. Mekânlara asgari düzeyde uygulanan yapısal müdahaleler yalnızca gerekli yenilemelerle sınırlı tutuldu; böylelikle eserlerin mimariyle, mahalleye ve geçici ya da kalıcı olarak içinde bulundukları peyzajla doğrudan iletişime geçmesi mümkün oldu. Bienalin kent sınırları içindeki erişilebilirliği, ziyaretçiyi İstanbul’un değişen örüntüleri ve akışlarıyla yakın bir diyaloga davet ediyor; izleyiciyi Beyoğlu’nun yoğunluğuyla, Karaköy’ün yeniden yapılandırılan kıyılarıyla, geçmiş toplulukların geride bıraktığı izlerle ve artık var olmayan yapılarla yüzleştiriyor.

Üç Ayaklı Kedi, korumanın dünya kurmak olduğunu öne sürüyor. Dinlenmek, oyalanmak, eşelemek, kahkaha atmak, reddetmek: Bunlar ufak jestler değil, bizi bekleyen yeni ihtimallerin yolunu döşeyen taşlar.

INTRODUCTION

Christine Tohmé

The eighteenth edition of the Istanbul Biennial, *The Three Legged Cat*, is conceived and presented at a time when entire lifeworlds are being annihilated before our eyes, as life itself is under siege. The genocidal violence being perpetrated confronts us with incalculable scales of loss, destruction and societal breakdown. In our practices as artists, cultural workers and institutions, we are called upon to speak across the thresholds of the living and those who have passed carrying their vitality and inflections. The notions of self-preservation and futurity central to the curatorial orientation of the 18th Istanbul Biennial affirm, but also complicate, this imperative. Artmaking is engaged as a counterpoint to erasure – in summoning what has been buried, in generating surplus from loss, and in projecting possible worlds, it becomes a form of testimony and an index of persistence.

Across this biennial, self-preservation and futurity emerge as interdependent – through acts of recomposition and repair, and in registers of laughter, refusal and enchantment. The works presented here, as diverse as they may be in the aesthetic and performative strategies they employ, are bound together by an insistence on survival. They impart valuable lessons in nurturing the imagination, and in sketching out horizons of possibility.

From the beginning, we learn of what damage and ruination, and their potential repair, can set forth. From infrastructural collapse, stubborn material forms can be yielded. Scattered limbs of monuments, discarded tools, and unfinished structures are not inert residues but invitations to reassemble. They testify to interrupted dwellings, migrations and upheavals, while proposing that continuity can be built from incompleteness. What matters, then, is not a return to an intact state, but the

possibility of arranging anew – conjuring presence from what remains at hand. Industrial materials – pipes, pallets, barrels – are reorganised into new spatial systems. Trees grow in metal containers. Water channels are rerouted by rigid piping. These choreographies articulate both constraint and cultivation. They make visible how life sustains itself within the oppressive grip of infrastructures of control – borders, circulation, extraction. Continuity is precarious, and more often than not cultivated under restriction.

Another mode of preservation can arise through inventive, even disobedient, negotiations with time. Going against the demand for sleepless productivity and the media's recycling of catastrophe, sleep can become insurgent, idleness a form of protest, laughter a weapon of defiance. Absurd comedy and hysterical repetition destabilise the mechanisms that transform suffering into spectacle. At the same time, the hidden cost of industrial work – the exhausting labour embodied in the mechanical rhythms of factory floors – is rendered palpable through sound and vibration. Time, here, can be slowed, unsettled, even withheld. Testimonies of communal life and memories of collective exultation resurface, of dance floors sheltering diasporic youth and rituals of devotion reordering time. These shared hauntings nourish the collective consciousness in their persistence.

To preserve the self is to recognise its entanglement with others: human and non-human, residual and emergent alike. Several works articulate this entanglement through vegetal, animal and hybrid forms. A transplanted plant grows ferally, indifferent to human design. Soft fabric organisms spill through windows and ceilings, inventing makeshift architectures. Textiles carry residues of human touch and its restorative potential. In other works, practices once consigned to memory are reanimated as living resources: observances, once martial or disciplinary, become ceremonies of tenderness and protection. Legendary figures return as companions, guiding the present through new relational forms. Myth is not abandoned but re-enchanted. The future, in turn, does not arrive whole; it flickers in the contours of old maps.

The spatial life of the biennial is inseparable from its curatorial conceit. Stretching across eight venues in Beyoğlu and Karaköy, the exhibition charts a walkable geography. In a city where structures for the transmission of artistic and cultural endeavours are under constant threat from gentrification or commodification, finding and activating venues posed its own set of issues. While the Galata Greek School and the French Orphanage renew long-standing affiliations with the biennial, other venues are buildings in transition – abandoned, under renovation, or precariously poised between demolition and reinvention. Each demands its own atmosphere to be engaged with and absorbed, carrying distinct rhythms and historical memory. Interventions were minimal, and limited to essential refurbishment, allowing the works to respond directly to the architecture, neighbourhood and broader landscape which they inhabit, temporarily or permanently. The biennial's urban accessibility invites the visitor to engage intimately with Istanbul's shifting patterns and flows: the density of Beyoğlu, the overhauled edges of Karaköy, the marks of communities past and of bygone infrastructures.

The Three-Legged Cat proposes that preservation is world-building. To rest, to linger, to scavenge, to laugh, to refuse – these are not minor gestures but foundational blocks towards a yet-to-come.

ZİYARET

20 Eylül–23 Kasım 2025

Pazartesi hariç her gün,
10.00 - 18.00

Açılış haftasına özel olarak
22 Eylül Pazartesi açık

29 Ekim Çarşamba açık

Giriş ücretsiz ve
kayıt gerektirmiyor

VISIT

20 September–
23 November 2025

Every day except Mondays,
10.00 – 18.00

Open on Monday, 22 September,
for the opening week

Open on Wednesday, 29 October,
which is a national holiday

Free entry,
no registration required

KOÇ HOLDİNG DESTEĞİYLE REHBERLİ TURLAR

18. İstanbul Bienali'nin rehberli tur programı, ziyaretçilere bienal sergilerini, eğitimlerini 2007-2036 Bienal Sponsoru Koç Holding'in desteğiyle tamamlayan, alanında uzman rehberler eşliğinde gezme olanağı sunar.

Tek Mekânlık ve Rotalı Turlar

Galata Rum Okulu ve Zihni Han'da yaklaşık bir saat süren tek mekânlık, Türkçe turlar, bienalin kapalı olduğu pazartesi hariç her gün 11.00, 14.00 ve 16.00'da başlar. İngilizce turlar, her çarşamba ve cumartesi 11.00'de yapılır. 2-3 saat süren rotalı turlar, dörder sergi mekânını kapsayan iki ayrı yürüyüş rotası boyunca düzenlenir. Elhamra Han, Eski Fransız Yetimhanesi Bahçesi, Meclis-i Mebusan 35 ve Galata Rum Okulu'nu kapsayan Beyoğlu Rotası, pazartesi hariç her gün 11.00 ve 14.00'te; Galeri 77, Muradiye Han, Külâh Fabrikası ve Zihni Han'ı kapsayan Karaköy Rotası pazartesi hariç her gün 11.00, 14.00, 16.00'da yapılır. İngilizce rotalı turlar her çarşamba ve cumartesi, 11.00'de başlar.

Bebekli Sabahlar

Bakım verenlere bienali 0-36 ay aralığındaki bebekleri ve pusetleriyle birlikte, rehber eşliğinde gezme imkânı sunan Bebekli Sabahlar turları, Galata Rum Okulu'nda her cuma 10.00-11.00 arasında düzenlenir. Turların kapasitesi 10 yetişkin ile sınırlıdır. Her bir yetişkinin bir bebekle katılması rica edilir. Mekânda alt değiştirme ünitesi ve asansör bulunmaktadır. Otopark hizmeti sunulamamaktadır.

Biletlerinizi önceden, passo.com.tr ve **Passo mobil uygulamasından** alabileceğiniz gibi Galata Rum Okulu ile Zihni Han'da, aynı zamanda bu mekânlardaki turlar için buluşma noktası görevi gören gişelerden de alabilirsiniz. Turların kapasitesi 20 kişiyle sınırlıdır.

Erişilebilir Bienal Turları

Bienalde görme farklılığı olan bireyler için sesli betimlemeli turlara ek olarak sağır bireyler için işaret dili tercümelili turlara da yer verilir. Erişilebilir Her Şey derneğinin danışmanlığında hazırlanan turlarda betimleme ve işaret dili uzmanları görev alır. Sesli betimlemeli turlar Galata Rum Okulu ve Zihni Han'da bienal boyunca her pazar 15.00-16.00 arasında yapılır. İşaret dili tercümelili turlar yine Galata Rum Okulu ve Zihni Han'da, cumartesi günleri 15.00-16.00 arasındadır. İKSV, Erişilebilir Sanat Partneri DenizBank'a erişilebilir bienal turlarının hayata geçirilmesindeki değerli katkıları için teşekkür eder. Turlara katılım ücretsizdir.

Mülteci Turları

İstanbul'daki mülteci topluluklarına yönelik turlar Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği (UNHCR) ve partnerlerinin danışmanlığında, sosyal entegrasyon ilkeleri ve zorla yerinden edilmiş kişiler için hassas olabilecek sergi içerikleri gözetilerek hazırlanmıştır. Türkçe anlatımlı ve ihtiyaç hâlinde çevirmen eşliğinde yapılabilen turlar, Galata Rum Okulu'nda, her çarşamba, 15.00-16.00 arasındadır. Turlara katılım ücretsizdir.

Bienal Özel Turları

Bienali size ve misafirlerinize özel, kapalı turlarla keşfetmek isterseniz, pazartesi günleri hariç dilediğiniz bir gün ve saate tur talebinde bulunabilirsiniz. Bienal özel turlarıyla sergileri, mekânlar ziyarete kapandıktan sonra, akşam saatlerinde daha yavaş bir tempoda görebilmeniz de mümkündür.

Ayrıntılı bilgi ve rezervasyon için:
rehberlitur@iksv.org

GUIDED TOURS WITH THE SUPPORT OF KOÇ HOLDING

The guided tour programme of the 18th Istanbul Biennial offers visitors the opportunity to explore the biennial exhibitions accompanied by expert guides who have completed their training with the support of 2007–2036 Biennial Sponsor Koç Holding.

Single Venue Tours and Guided Routes

At Galata Greek School and Zihni Han, single-venue tours in Turkish lasting about one hour start every day at 11.00, 14.00, and 16.00, except on Mondays when the biennial is closed. English tours are held every Wednesday and Saturday at 11.00. Guided Routes lasting 2–3 hours are organised along two separate walking routes, each including four exhibition venues. The Beyoğlu Route, covering Elhamra Han, the Garden of the Former French Orphanage, Meclis-i Mebusan 35, and Galata Greek School, is held every day except Monday at 11.00 and 14.00. The Karaköy Route, covering Galeri 77, Muradiye Han, Cone Factory, and Zihni Han, is held every day except Monday at 11.00, 14.00, and 16.00. English tours begin at 11.00 on Wednesdays and Saturdays.

Stroller Mornings

Stroller Mornings are specially designed tours for caregivers with infants aged 0–36 months on strollers, offering a relaxed visit to the biennial with a guide. These tours take place every Friday from 10.00 to 11.00 at the Galata Greek School. The capacity of the tours is limited to 10 adults. Each adult is kindly asked to participate with one baby. The venue has a baby changing unit and a lift. Parking is not available. In Turkish only.

Tickets can be purchased in advance via passo.com.tr/en or the **Passo mobile app**, or on the day at the ticket desks located at the Galata Greek School and Zihni Han, which also serve as meeting points for the single venue tours. Each tour is limited to 20 participants.

Accessible Biennial Tours

In addition to biennial tours with audio description for individuals with visual impairments, tours with sign language interpretation for deaf individuals are also offered. Prepared under the consultancy of the Erişilebilir Her Şey (Accessible Everything) Association, accessible biennial tours are conducted with the participation of experts in audio description and sign language interpretation, in Turkish only. Audio-described tours take place at Galata Greek School and Zihni Han every Saturday between 15.00 and 16.00 throughout the biennial. Biennial tours with sign language interpretation are held at Galata Greek School and Zihni Han on Sundays between 15.00 and 16.00. Participation in the tours is free of charge. İKSV acknowledges its Accessible Arts Partner DenizBank for its valuable contribution to the realisation of accessible guided tours.

Refugee Tours

Tours for refugee communities in Istanbul have been prepared in consultation with the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) and its partners, with due consideration given to the principles of social integration and to exhibition content that may be sensitive for forcibly displaced persons. Conducted in Turkish, with interpreter support available when required, these tours are organised at Galata Greek Primary School every Wednesday between 15.00 and 16.00. Participation in the tours is free of charge.

Biennial Exclusive Tours

If you'd like to explore the biennial with a private group, bespoke tours are available on request at any day and time except Mondays. These tours can also take place in the evening after the venues close to the public, offering a quieter and more tailored experience.

For more information and booking enquiries: guidedtours@iksv.org

ÖĞRENME PROGRAMI

Koç Holding desteği ve PACE Çocuk Sanat Merkezi işbirliğiyle çocuklar ve gençler bienal ile tanışıyor. Galata Rum Okulu'nda yürütülen öğrenme programı katılımcılarına, sergilenen eserleri yakından inceleme, fikir alışverişinde bulunma ve kendi yaratıcılıklarını geliştirme imkânı veriyor.

Rezervasyonlar: bienal.iksv.org

Okul grupları için gün ve saatler

Her salı, çarşamba ve perşembe
(Anaokulu, ilkokul, Ortaokul, Lise)
10.00-11.45
11.30-13.15
12.45-14.30

Bireysel gruplar için gün ve saatler

Her pazar
10.00-11.30: 4-6 yaş
(Ebeveyn veya bakım veren eşliğinde, 12 çocuk ve 12 yetişkin kapasiteli)
12.00-13.30: 7-9 yaş
(20 çocuk kapasiteli)
14.00-15.30: 10-12 yaş
(20 çocuk kapasiteli)

BIENALİN ÇOCUK KİTABI

2017'den bu yana çocukların her bienalde yeni bir macerasını okudukları İstanbul martıları Opti ile Pesî, 18. İstanbul Bienali'ne de misafir oluyor. Hisar Okulları'nın desteğiyle yayımlanan yeni macera, *Opti ile Pesî: Kayıp Sesler Haritası*, yazar Yekta Kopan ve çizer Gökçe Akgül'ün ortak imzasını taşıyor. Burcu Ural Kopan'ın da editörlüğünü üstlendiği kitap, İstanbul'un evsahipliği yaptığı renkliliğin ve çeşitliliğin izini bienal mekânları arasında kayıp dostlarını arayan kuşlar aracılığıyla sürüyor.

Opti ile Pesî Ekim ayında ücretsiz olarak Galata Rum Okulu'ndan temin edilebilir.

LEARNING PROGRAMME

With the support of Koç Holding and in collaboration with PACE Children's Art Centre, children and young people are introduced to the biennial. Held at the Galata Greek School, the learning programme offers participants the opportunity to examine the exhibited works closely, exchange ideas, and develop their own creativity. In Turkish only.

Reservations: bienal.iksv.org

Days and times for school groups

Every Tuesday, Wednesday, and Thursday
(Kindergarten, Primary School, Secondary School, High School)
10.00-11.45
11.30-13.15
12.45-14.30

Days and times for individual groups

Every Sunday
10.00-11.30: Ages 4-6
(Accompanied by a parent or caregiver, capacity 12 children and 12 adults)
12.00-13.30: Ages 7-9
(Capacity 20 children)
14.00-15.30: Ages 10-12
(Capacity 20 children)

BIENNIAL'S CHILDREN'S BOOK

Since 2017, Istanbul's seagulls Optigull and Pesigull have embarked on a new adventure with every biennial. They return for the 18th Istanbul Biennial in *Optigull and Pesigull: The Map of Lost Sounds*, a new story published with the support of the Hisar Schools. Written by Yekta Kopan, illustrated by Gökçe Akgül, and edited by Burcu Ural Kopan, the book follows the birds as they search for their lost friends among the biennial venues, tracing the vibrancy and diversity that Istanbul harbours.

Optigull and Pesigull is available free of charge from the Galata Greek School throughout the biennial. Available also in English.

KAMUSAL PROGRAM

Açılış haftasının kamusal programı performanslardan gösterim ve canlı etkinliklere uzanan geniş bir seçki sunuyor.

● Selma Selman'ın ailesiyle birlikte ürettiği, hurda elektroniklerden altın elde etme aşamalarını ele aldığı performansı *Anakartlar*, İstanbul Modern'de gerçekleştiriliyor. Sanatçının aile mesleğini saygıyla andığı, aynı zamanda değerın nasıl üretildiği üzerine bir zihin egzersizi niteliği taşıyan yapıtta kurumlar kadar pazarların da ekstraktivist bir mirasa sahip olduğu gözler önüne seriliyor.

● Alex Baczyński-Jenkins, Arter Karbon'daki *İsimsiz (Ufku Yakalamak)* başlıklı dayanıklılık temelli dans performansında, "kare adım" olarak bilinen dans figürünü kuir bir samimiyet ve birliktelik duygusunu denemek için bir araç olarak kullanıyor. Dans, günlerce süren partilerin, cenaze ve ayaklanmaların anıları arasında salınıyor.

● Bir monolog hâlinde sahnelenen *Demek çok üzgünsünüz, öyle mi?* ya da *Çukur* performansında, Lübnan'ın ekonomik ve politik çöküşü esnasında Ahmad Ghossein'in hayatta kalma çabalarını izliyoruz. Ghossein, insanın dopamin ve oksitosin hormonları sayesinde kendini neşeli hissetmesinin tuhaf gerekçelerini, kişisel bir hikâyeye dayanarak anlatıyor.

● Kamusal program kapsamında yer alan gösterim programındaki filmler spekülâtif tarihler, jeopolitik fay hatları ve otomatik kurgular arasında dolaşıyor.

Maxime Hourani'nin Lübnan Dağı'nda geçen filmi *Taşlar Yalan Söylemez*, Louis Auguste Blanqui'nin 1860 Lübnan iç savaşını anımsatan başarsız

bir devrimin kozmolojisi hakkında fikir yürüttüğü çalışmalarından yola çıkıyor. Samar Al Summary'nin *Her Çıkışın* filmi, Arizona'daki bir askeri hava üssünün sağır edici sessizliğinde memleket özlemi ve yerinden edilmişlik duygularıyla hesaplaşıyor. Lawrence Abu Hamdan'ın *45. Paralel* filmi, 2010'da ABD-Meksika sınırını geçerek bir can alan mermiden hareketle sınırları ve dron savaşlarını inceliyor. Suneil Sanzgiri'nin *Ulaşılmaz Adres* filmi, Angolalı sömürge karşıtı aktivist Sita Valles'in devrimci yaşamı ve kayboluşundan yola çıkarak Hindistan ile Afrika'nın ortak sömürge karşıtı tarihlerini analog yıkıntılarla dijital restorasyonu bir araya getirerek keşfediyor.

Buluşma ve etkinlikler için ortak bir alan: Zihni Han Kat İki

Bu kat ziyaretçilerin durup soluklanabileceği ve birlikte vakit geçirebileceği açık bir alan olarak tasarlandı. Ziyaretçiler, sabit bir etkinlik takviminden ziyade esnek bir yapıya sahip olan bu mekânın ritmini ve anlamını ortaklaşa biçimlendirmeye davet ediliyor.

Bu mekânda, sergiye doğrudan ya da dolaylı olarak temas eden kitaplardan oluşan küçük bir kütüphane de yer alıyor. Ziyaretçiler kitapları inceleyebilir, ödünç alabilir ya da koleksiyona katkıda bulunabilir; böylece kütüphane ortak bir kaynak olarak büyümeyi sürdürecektir.

Bu mekânda buluşma, sohbet, atölye ya da farklı bir etkinlik düzenlemek isteyenler, önerilerini ist.biennial.zihnihan2@iksv.org adresine iletebilir. 20 Eylül-23 Kasım tarihleri arasında sürecek program düzenli olarak güncellenecek ve mekânda yer alan karekod üzerinden takip edilebilecek. Önerilen etkinlikler, bienal takvimine göre planlanacak.

PUBLIC PROGRAMME

The public programme on the opening week features a series of performances, screenings, and live events.

● Selma Selman's *Motherboards*, at Istanbul Museum of Modern Art, was conceived in collaboration with the artist's family, and stages the extraction of gold from discarded electronics. At once an homage to Selman's family business and a meditation on value, the work implicates the extractivist legacies of institutions and markets alike.

● Alex Baczyński-Jenkins' *Untitled (Holding Horizon)*, a durational dance performance, at Arter's Karbon space, uses the box step as a vessel for rehearsing a sense of queer intimacy and collectivity, as it swings through memories of raves, funerals and revolts.

● Ahmad Ghossein's *So your heart aches, huh?* or *The Pit*, staged as a monologue, unspools a personal attempt at remaining afloat amid Lebanon's economic and political collapse, drawing on a self-directed study of hormones such as dopamine and oxytocin as strange alibis for joy.

● The films included in the screening programme move between speculative histories, geopolitical fault lines, and the autofictional.

Maxime Hourani's *Stones Never Lie* unfolds in the forests of Mount Lebanon. The film draws on Louis Auguste Blanqui's speculative cosmology connecting a failed revolution, echoing the country's civil war of 1860. Samar Al Summary's *What Goes Up* navigates homesickness and displacement

against the deadening backdrop of an Arizona airbase. Lawrence Abu Hamdan's *45th Parallel* examines borders and drone warfare through a single fatal bullet that crossed the U.S.-Mexico border in 2010. Suneil Sanzgiri's *An Impossible Address* combines analogue ruin and digital reconstruction to explore shared anti-colonial histories between India and Africa, anchored in the revolutionary life – and disappearance – of Sita Valles.

A shared hub for gatherings and events: Zihni Han Floor Two

This floor is conceived as an open space where visitors can pause, rest, and spend time together. Rather than following a fixed schedule, this space allows for flexibility and encourages its visitors to shape its rhythm and meaning collectively.

Complementing this atmosphere, a modest library offers a selection of books connected to the exhibition and beyond. Visitors are welcome to browse, borrow, or add to the collection, allowing the library to grow as a shared resource.

Those interested in organising a gathering, conversation, workshop, or other event in this space are invited to send their proposals to ist.biennial.zihnihan2@iksv.org. The programme, running from 20 September to 23 November, will be continuously updated and can be accessed via the QR code displayed on site. Proposed events will be scheduled in line with the biennial's calendar.

PARALEL ETKİNLİKLER

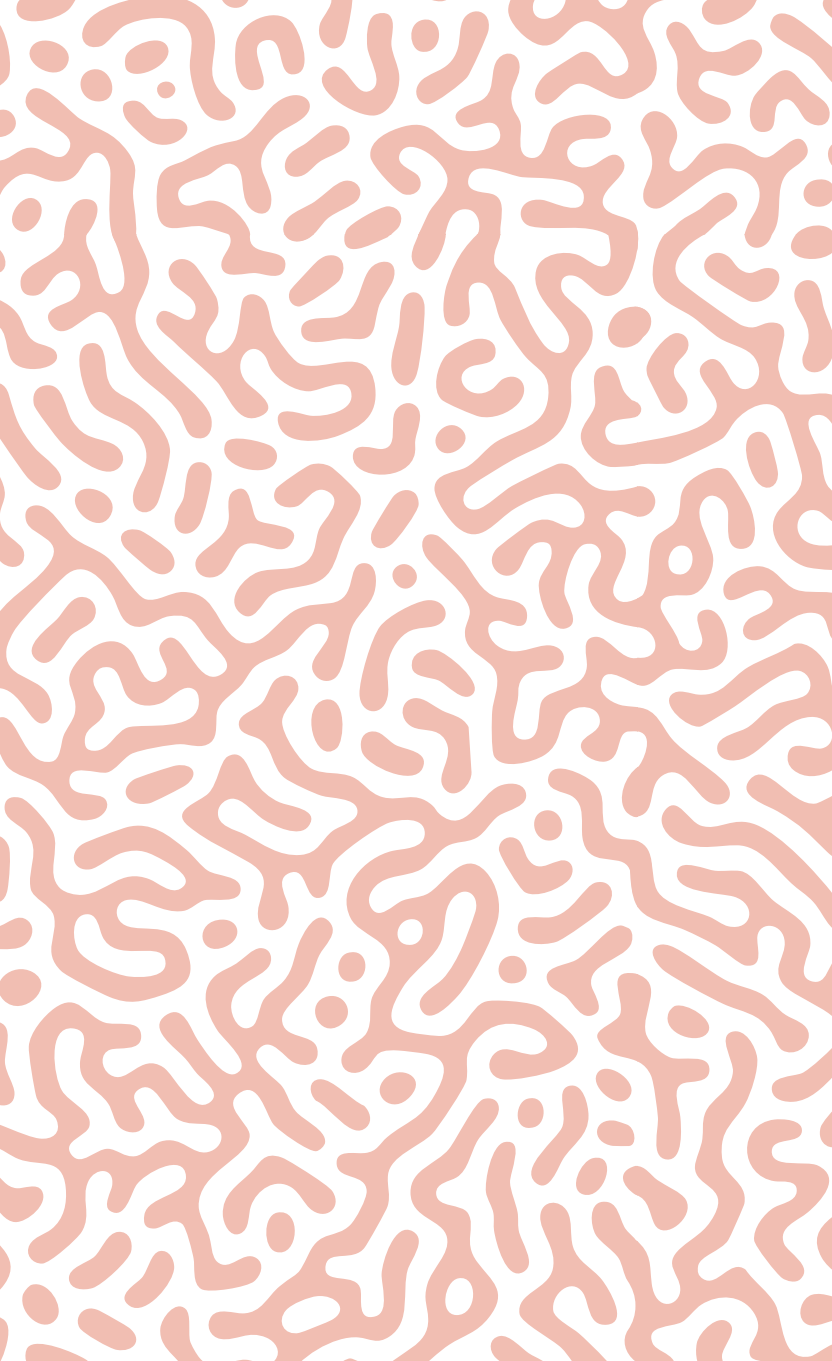

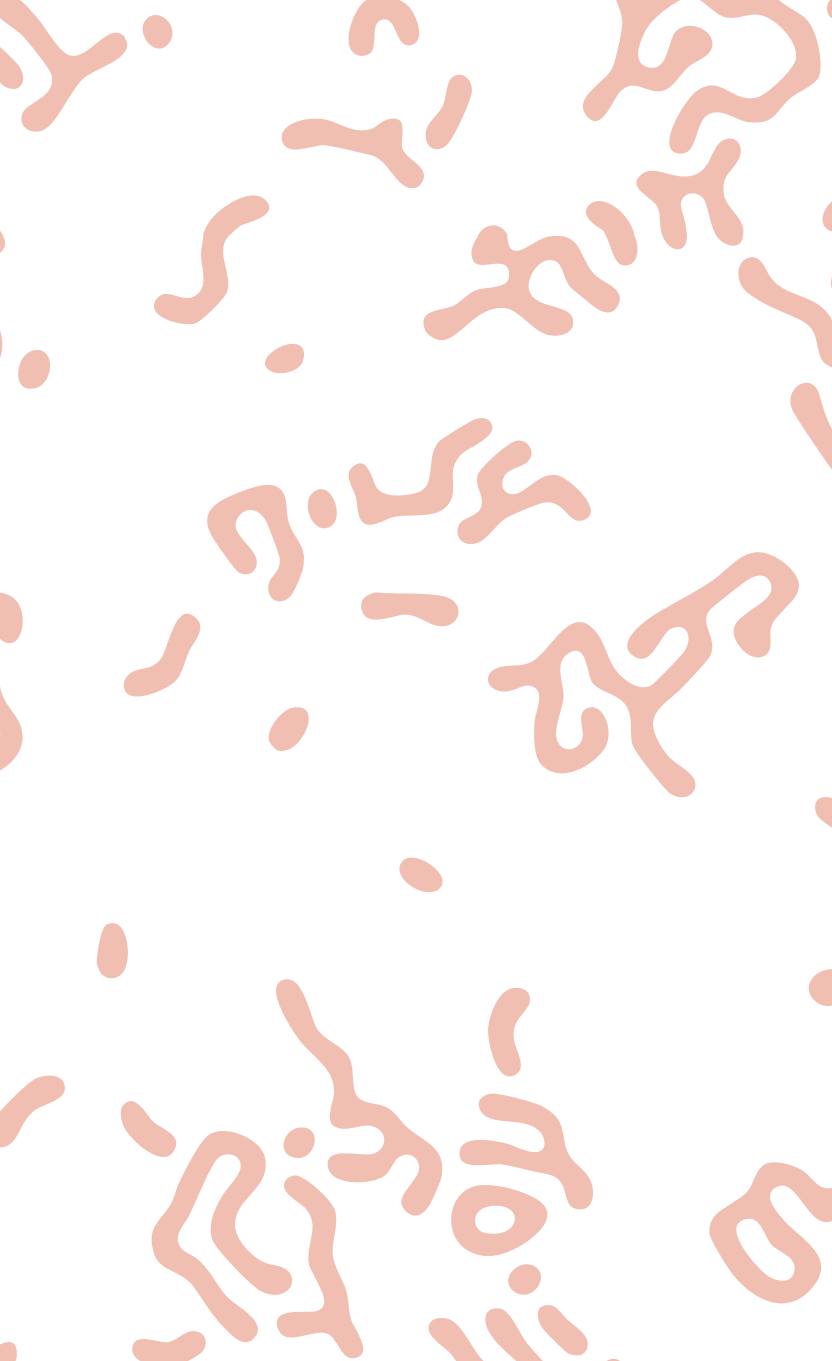
Bienal rotanızı oluştururken civardaki diğer etkinliklere uğramayı da düşünebilirsiniz. İstanbul Bienali'nin web sitesinde yer alan paralel etkinlikler, mekânlarına göre alfabetik olarak sıralandı. Mekânları harita üzerinde görebilir, semtlerine göre filtreleyebilirsiniz.

PARALLEL EVENTS

You can consider visiting nearby events while planning your biennial route. The parallel events programme is available on the Istanbul Biennial website. View venues on a map and filter them by district.

MEKÂNLAR

İstanbul Bienali'nin bu edisyonunda sergi mekânları arasındaki fiziki yakınlık, seçilmelerinde gözetilen yegâne kriter değildiyse de bienalin en belirleyici unsurlarından biri olarak öne çıktı. Beyoğlu'nun dört bir köşesine bir takımyıldızı gibi açılan bienal, ziyaretçileri sergi mekânlarının bütününe yürüyerek deneyimlemeye davet ediyor. Böylelikle ziyaretçiler ulaşım ve lojistik planlamanın beraberinde getirdiği güçlüklerle karşılaşmadan mekânlar arasında rahatça ve içlerinden geldiği gibi gezebilecek; yer yer molalar vererek, şehirle sergi dokusunun bir parçası olarak karşılaşabilecek ve yapıtlarla akışkan bir zamansallığın ritminde etkileşime girebilecekler.

VE SANATÇILAR

VENUES

In curating this edition of the Istanbul Biennial, the proximity between the venues has emerged as one of its defining qualities, though not the sole criterion for their selection. The exhibition unfolds as a constellation of eight venues spread across the Beyoğlu district, inviting visitors to experience its entirety on foot. Freed from the demands of transit and logistical planning, visitors can stroll with a sense of ease and spontaneity, pausing along the way, encountering the city as part of the exhibition's texture, and engaging with the works in a fluid temporal flow.

AND ARTISTS

1 **Elhamra Han** 44

2 **Eski Fransız Yetimhanesi Bahçesi**
Garden of the Former French Orphanage

3 **Meclis-i Mebusan 35** 88

4 **Kûlah Fabrikası**
Cone Factory 106

5 **Zihni Han** 120

6 **Galeri 77** 196

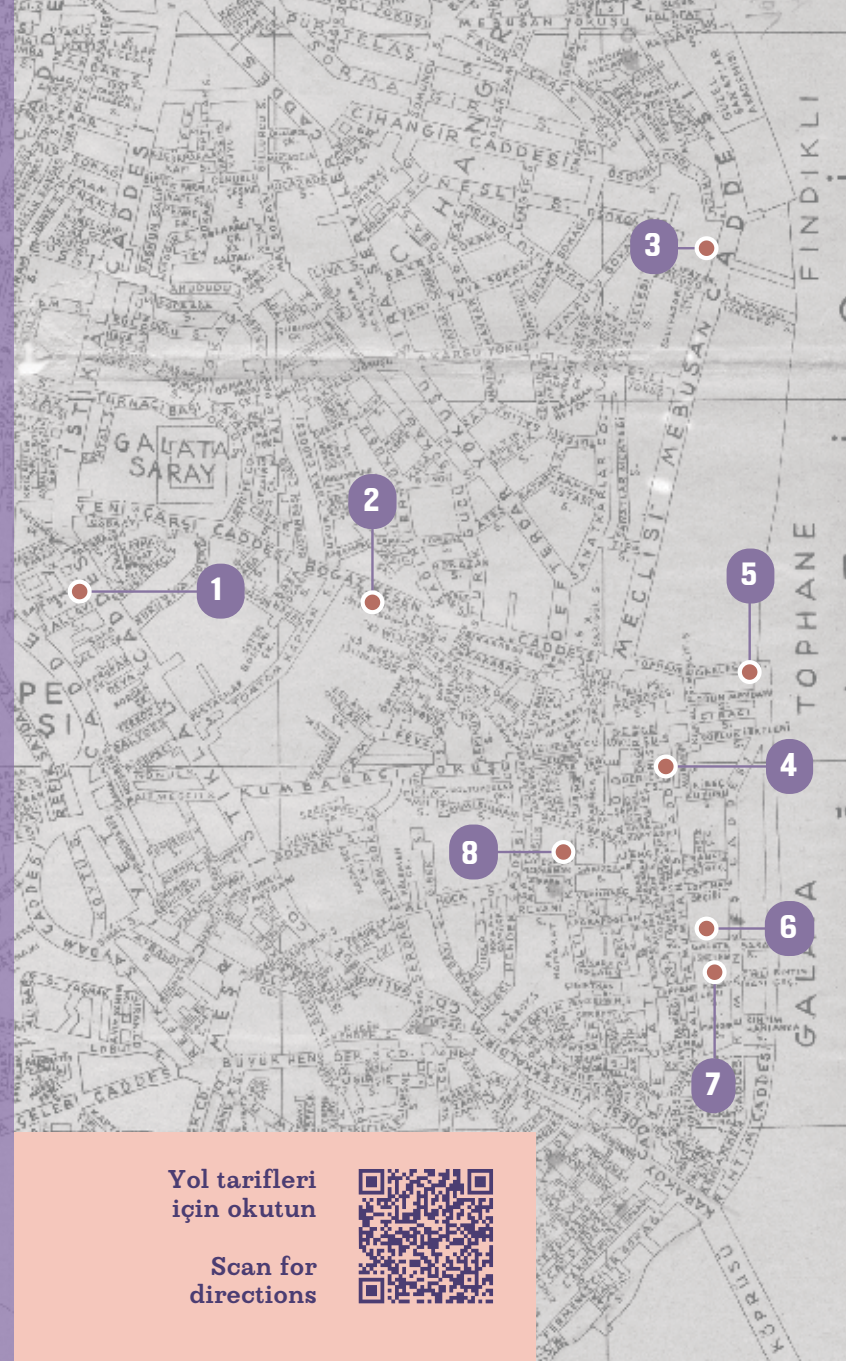
7 **Muradiye Han** 218

8 **Galata Rum Okulu**
Galata Greek School 228

Harita: Beyoğlu Kazası. Beyoğlu Belediye Şubesi I. Harita (1/8000). Fındıklı, Galata, Galatasaray, Kabataş, Kasımpaşa, Kurtuluş, Taksim, Tepebaşı, Tophane. Salt Araştırma.

Map: Beyoğlu District. Beyoğlu Municipality Branch I. Map (1/8000). Fındıklı, Galata, Galatasaray, Kabataş, Kasımpaşa, Kurtuluş, Taksim, Tepebaşı, Tophane. Salt Research.

<https://archives.saltresearch.org/handle/123456789/105056>

Yol tarifleri
için okutun

Scan for
directions

ELHAMRA HAN

2. KAT

2ND FLOOR

Altı katlı bu ikonik yapı, İstiklal Caddesi'nin kalabalığının her daim seyircisi. 1827'de şehrin ilk tiyatro salonlarından biri olarak inşa edilen Elhamra Han, şehirle birlikte dönüşüme uğramış; önce olağanüstü cam antresinden dolayı "Palais de Cristal" (Kristal Saray) adıyla anılan canlı bir eğlence mekânına, ardından farklı ticari kullanımlara evrilmiş. Binada 20. yüzyıl boyunca farklı sahiplikler altında yankılanan müzik, tiyatro ve sinema etkinlikleri 1999 yılında feci bir yangınla son bulmuş. Günümüzde Elhamra Han'ın zemin katında mağazalar yer alırken, üst kattaki özel mülkler ağırlıklı olarak ofis olarak faaliyet gösteriyor. İkinci katta bulunan iki daire, 18. İstanbul Bienali kapsamında sergi mekânı olarak kullanılıyor.

This iconic, six-storey structure overlooks the bustling crowds of İstiklal Avenue. Originally built in 1827 as one of Istanbul's earliest theatre halls, over time, the building transformed along with the city: first as a vibrant entertainment venue known as the 'Palais de Cristal' for its striking glass entrance, and later serving various commercial purposes. Throughout much of the 20th century, the building resonated with music, theatre, and cinema under various ownerships, until a devastating fire in 1999. Today, the ground level houses commercial shops, while the upper floors are privately owned and primarily used as offices. Two residential units on the second floor are being activated as exhibition spaces for the 18th Istanbul Biennial.

Elhamra Han

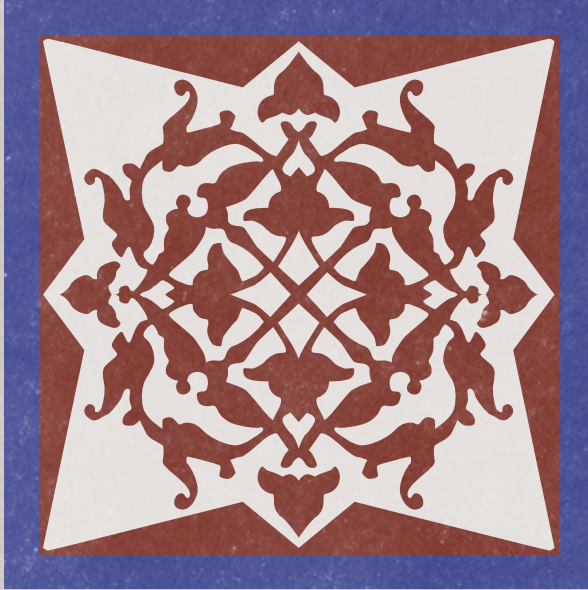
Asmalı Mescit Mahallesi
İstiklal Caddesi No. 130
Beyoğlu

MEKANLAR

Asmalı Mescit Mahallesi
İstiklal Caddesi No. 130
Beyoğlu

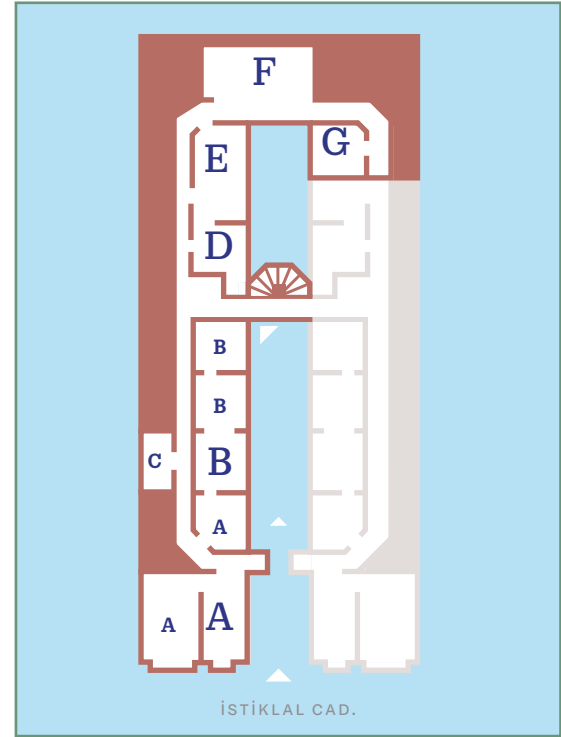

ELHAMRA HAN

2. KAT

2ND FLOOR

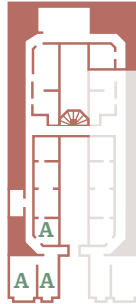
A	Sevil Tunaboğlu.....	50
B	Riar Rizaldi	54
C	Lara Saab.....	58
D	Jagdeep Raina	62
E	Natasha Tontey	66
F	Şafak Şule Kemancı	70
G	Mona Benyamin	74

Sevil Tunaboğlu

Sevil Tunaboğlu eserlerinde resim, yerleştirme ve farklı ifade kanallarını bir arada kullanarak toplumsal çatışma, kamusal bellek ve kişisel tarih gibi temaları göç ve toplu yerleşme biçimleri gibi meselelerle birlikte inceliyor. Sanatçı, *Kalan* (2024) adlı yerleştirmesinde hem kişisel tarihinden hem de kolektif mitolojiden besleniyor. Farklı mecralar arasında gezinerek, büyükanne ve büyükbabasının Üsküp'ten İstanbul'a göçünü bir çıkış noktası olarak alıyor ve kaçmaya, göç etmeye, azme ve kayba dair sembolik bir tarihsel anlatı oluşturuyor.

Aile arşivini, eski eşyaları ve yadigarları neredeyse arkeolojik bir yöntemle gün yüzüne çıkaran Tunaboğlu, babasının ve büyükbabasının marangozluk aletlerini yeniden işlevlendirerek esere dokunsal bir duyarlılık da kazandırıyor. Resimler, Tunaboğlu'nun aile tarihini ele alışındaki mitolojik ama yaşananlara derinden bağlı yaklaşımı belirginleştiriyor. Örneğin *İssız Buluşma*'da (2024) babasının albümlerinden, Üsküp posta binası önünde çekilmiş eski bir fotoğrafı tutan bir eli resmin düzleminde kısmen gösteriyor. Yapıtlarında görülen bükülmüş inşaat demiri gibi diğer öğelerle Türkiye'de durmaksızın devam eden imar süreçlerine, yaşama alışkanlıklarının ve kent manzaralarının kesintiye uğradığı bir gerçekliğe işaret ediyor. Kertenkele heykelleri, yeniden büyümeyi bekleyen kesik kuyruklarıyla bu değişken zeminde izleyiciye birer rehber gibi eşlik ediyor. Yerleştirme boyunca karşımıza çıkan ölçüm aletleri ve sanatçının aile atölyesinden kalma diğer araçlar da mekân, miras ve yurt kavramlarının mütemediyen inşa hâlinde olduğunu ima ediyor.

Sevil Tunaboğlu 1982 yılında İstanbul'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını burada sürdürüyor.

Sevil Tunaboğlu employs a combination of painting, installation and narrative techniques to explore social conflict, public memory and personal history, alongside other issues such as migration and collective modes of dwelling. Her work *Remainder* (2024) derives both from personal history and collective mythology. Moving fluidly between media, the work begins with her grandparents' migration from Skopje to Istanbul, chronicling a symbolic history of flight, migration, persistence and loss.

Through this archaeological excavation of her family archive, past belongings and heirlooms, Tunaboğlu employs and re-casts the carpentry tools of her father and grandfather, lending the work a tactile quality. The paintings further a mythical, yet deeply lived-in, approach to family history. For instance, *Desolate Reunion* (2024) shows a partial hand holding up a historical snapshot from her father's archives, taken in front of the iconic Central Post Office in Skopje. Other features in her work, such as crumpled iron bars, nod to the looming reality of non-stop construction in Türkiye and its interruption of dwelling habits and urban landscapes. A series of lizard sculptures become animalistic guides to a shifting terrain, their severed tails set to regrow. Throughout the installation, references to construction processes through her family's intergenerational workshop tools and measuring instruments speak to a perpetual project of building space, legacy and homeland.

Sevil Tunaboğlu was born in 1982 in Istanbul, where she currently lives and works.

Sevil Tunaboğlu

Riar Rizaldi

Kapitalizme alternatifler üretmeyi amaçlayan araştırmalarında popüler kültür, teorik spekülasyon ve bilimkurguyu bir araya getiren Riar Rizaldi, çalışmalarında çoğunlukla memleketi Endonezya takımadalarına odaklanıyor. Bienal kapsamında sanatçının *Tech-terra* üçlemesinin son filmi *Bekerel* (2021), Endonezya'daki ekolojik krizi ve sömürgecilik mirasını incelemek amacıyla spekülatif kurmacayı sinemayla buluşturuyor. Film, Hollanda sömürgeci yönetiminden baskıcı siyasi rejime ve diktatörlüğe, oradan da günümüzdeki toprak gasplarına ve ekstraktivizme uzanarak ülkenin doğal kaynaklarının nasıl sömürüldüğüyle ilgileniyor.

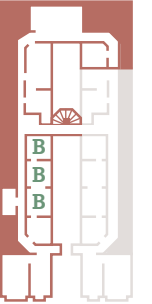
Bekerel, Güneş'in nükleer teknoloji aracılığıyla yapay olarak harekete geçirildiği ve doğaya aykırı bu ekolojik ritme uyum sağlamak üzere insanların dinlenmesinin yasaklandığı alternatif bir Endonezya'da geçiyor. Film, Muchlis Mustafa'nın canlandığı Sajad Ali isimli filozof çocuğun, uyuyacak bir yer bulmak için adada dolaşmasıyla açılıyor. Ali'nin gezintileri sırasında toryum madencilik endüstrisinde kullanılan araçlarla yaşadığı karşılaşmalar, hızla dönüşen bu doğal ortamda günlük yaşamı şekillendiren hayati bir güç olarak enerjiyi vurguluyor. Filmde 1950'lerden Disneyland reklamlarıyla dünyanın ilk atom bombası patlamasına ait görüntüler ormanın içine yerleştirilmiş bir ekranda bir araya geliyor; bu vinyetleri Endonezya'da nükleer güç ve enerji sektörüne dair yayınlardan parçalar takip ediyor. Böylece dehşet verici sosyopolitik gerçekler, yatıştırıcı kurmaca anlatılarla ustaca iç içe geçiyor. Filozof çocuğun yanına döndüğümüzde onu "azınlığın ayrıcalığı" olarak tarif ettiği uyku üzerine düşünürken görüyoruz; Ali, bitki örtüsünde gezintilerini sürdürse de kendisine bir türlü dinlenecek bir yer bulamıyor. Film, sergi alanında Ali'nin ağzından kaleme alınan ve günümüzde uyku ve dinlenme üzerine düşüncelerini bir araya getiren üstkurmaca bir metin ile tamamlanıyor.

Riar Rizaldi 1990 yılında Bandung'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Yogyakarta'da sürdürüyor.

Riar Rizaldi brings together popular culture, theoretical speculation and science-fiction towards an investigation into alternatives to capitalism, often grounding his work in the Indonesian archipelago. At the biennial, Rizaldi is showing the third film of his trilogy *Tech-terra*, titled *Becquerel* (2021), integrating speculative fiction with cinema to explore ecological crisis and colonialism in his native Indonesia. The film questions the exploitation of the country's natural resources, from Dutch colonial rule through oppressive political suppression and dictatorship and up to contemporary land grab and extractivism.

Becquerel is set in an alternative version of the nation, where the Sun is artificially generated by nuclear technology and rest is outlawed in order to acclimatise humans to this unnatural ecological rhythm. A philosopher-child named Sajad Ali (played by Muchlis Mustafa) wanders through the island looking to find a place to sleep. We follow Ali as he comes into contact with apparatuses of the thorium mining industry, emphasising energy as a vital force shaping daily life and other aspects of a rapidly changing environment. Shots of 1950s-era advertisements for Disneyland are spliced with footage showing the world's first atomic-bomb explosion, displayed on a monitor in a forest, followed by film snippets on the Indonesian energy sector and nuclear power.

The vignettes slyly conflate anodyne fiction with dire sociopolitical fact. When we return to the boy philosopher, he meditates on sleep (calling it 'a commodity for the few'), wandering the natural vegetation and unable to find a place to rest. Complementing the film is a metafictional text authored by Ali and presented alongside the video installation as an extended reflection on sleep and rest in our present moment.

Riar Rizaldi was born in 1990 in Bandung. He currently lives and works in Yogyakarta.

Riar Rizaldi

56

B

ELHAMRA HAN

Beketel | Becquetel, 2021
© Riar Rizaldi

57

Lara Saab resim, performans ve metinler aracılığıyla insanların ve insanüstü varlıkların iç içe geçmiş varoluşunu ön plana çıkaran bilgi edinme biçimleri geliştirmeye çalışıyor. *Vahşi Magueyler – İnsaniyetsiz Yakınlıklar* (2025), ağave ya da “yüzyıl bitkisi” adlarıyla da bilinen, ömründe yalnızca bir defa çiçek açan, Meksika’ya özgü maguey bitkisine dair uzun soluklu bir görsel günlük ve inceleme. Süs bitkisi ticareti yoluyla Lübnan’a gelen ve mülk sınırlarını işaretlemek için kullanılan maguey, artık yabancı olarak büyüyor. Bu yabancı hâl, *Vahşi Atlas: İnsandan-öte Antroposen* başlıklı yayında bahsi geçen, insan olmayan varlıkların “insan projeleriyle, projeleri yapanların tasarlamadığı şekillerde” etkileşiminin bir örneği olarak kavramsallaşıyor.

Saab son altı yıldır Beyrut’ta ve Lübnan genelinde bulunan maguey kümelerini ziyaret ederek bu bitkilerin farklı doğal ortamlardaki göç yollarını ve yaşamlarını izliyor. Uzun süreler boyunca tek bir konu ya da temaya odaklanan resim pratiğini, süreç boyunca bir saha rehberine dönüştürüyor; bitkinin devinimini, sessizliğini ve barındırdığı olasılıkları yakından izleyen, sürekli gelişen bir araştırma yöntemine büründürüyor. Saab’ın çalışması, ekstreivist imge sistemlerinin tarihine bakarak onları yeniden tanımlamaya yönelik ilişkisel bir gözlem biçimine dayanıyor. Sanatçı, 16-18. yüzyıl botanik illüstrasyonlarından ilham alırken onları ayrıştırmaya dayalı sanatsal pratiklerin erken dönemine işaret eden bir görsel anlatı olarak derliyor. Böylece estetize etme, kopyalama ve standartlaştırma üzerine kurulu bu pratiklerin yalnızca botanik bilimini değil, modern görme ve sınıflandırma çerçevelerini de şekillendirdiğini ifade ediyor.

Bienalde ilk kez sergilenecek olan proje, sergi alanında yeniden konumlandırılan bir saha çalışmasından daha dönüştürücü, dünya kurucu bir tavır benimsiyor. Eskizleri, baskıları, çokkatmanlı resimleri ve bitkinin zaman ve mekânda dönüşen varoluşunu kayda alan bir çalışma günlükünü bir araya getiren yerleştirme, izleyicileri yalnızca bakmaya değil, mekânda zaman geçirmeye davet ediyor; bir şey hakkında bilgi edinmenin ötesinde, onunla beraber öğrenmek için bir alan açıyor.

Lara Saab 1991 yılında Beyrut’ta doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını burada sürdürüyor.

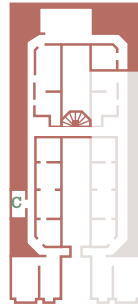
Lara Saab

Lara Saab works across painting, performance and text to cultivate ways of knowing that foreground human and more-than-human enmeshment. *Feral Magueys – Inhuman Intimacies* (2025) unfolds as a long-term visual journal and study of the maguey plant – also known as agave or the ‘century plant’ – a species native to Mexico that blooms once in its lifetime. Introduced to Lebanon through the ornamental plant trade and planted to mark property lines, the maguey now grows ferally, which, as conceptualised in the publication *Feral Atlas: The More-Than-Human Anthropocene*, is a state where nonhuman beings engage ‘with human projects, but not in the way the makers of those projects designed’.

Over the past six years, Saab has revisited maguey patches across Beirut and Lebanon, tracing their migrations and material life in varied landscapes. By holding fast to a single subject, her painting practice becomes a field guide in process: an evolving research method attentive to the plant’s gestures, silences and speculative potential. Saab’s study is rooted in a relational mode of observation that reframes extractive image systems by returning to their historical foundations. Drawing on a collection of 16th–18th-century botanical illustrations, the artist assembles them into a visual narrative pointing to the early formation of these extractive practices – built on aestheticisation, reproduction and standardisation – that shaped not only botanical knowledge but also the frameworks for modern ways of seeing and classification.

Presented for the first time at the biennial, the project shifts from situated fieldwork into more transfigurative, world-building gestures. The installation gathers drawings, image transfers, layered paintings and a working journal that collects the plant’s shifting presence across land and time. It invites viewers not only to look, but to linger – offering a space for learning *with*, rather than merely *about*.

Lara Saab was born in 1991 in Beirut, where she currently lives and works.

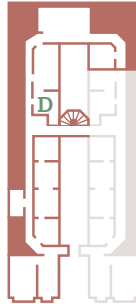
Lara Saab

Jagdeep Raina

Jagdeep Raina'nın disiplinlerarası sanat pratiği, maddi ve kültürel tarihlerden beslenerek insan dokunuşunun geride bıraktığı kalıntıları ve iyileştirici gücünü keşfetmeyi amaçlıyor. Dokuma, seramik, resim, animasyon ve video gibi mecralarda çalışan Raina, aynı zamanda diasporik, ekolojik ve diğer siyasi mücadeleleri görünür hâle getirmenin ve arşivi yeniden yorumlamanın bir yolu olarak dikiş ve dokuma gibi geleneksel sanat dallarına başvuruyor. Pencap usulü *phulkari* ve Keşmir usulü *sozni* gibi bir zamanlar köy kadınlarının ortak emekle devam ettirdiği ancak Hindistan'ın bölünmesi, küreselleşme ve emek sömürüsü gibi gelişmeler yüzünden unutulmaya yüz tutmuş geleneksel nakış tekniklerine de çalışmalarında sıklıkla yer veriyor.

Raina, ailesinin kökenlerinin dayandığı Keşmir bölgesine özgü geleneksel dokuma tekniklerini çağrıştıran bir dizi nakışlı dokumayı bienal kapsamında sergiliyor. 18. yüzyıldan itibaren Pencap ve Keşmir bölgeleri arasında paylaşılan zanaat pratiklerine göndermeler içeren yapıtlarında, memleketini hem maddi hem tematik düzeylerde rengârenk bir üslupla betimliyor; Keşmirli kadınları kâh geleneksel *phiran* elbiseleri içerisinde karanlık bir gölde kürek çekerken, kâh bir Keşmir keçisi tarafından öpülürken, kâh yerli kuşlarla çevrili bir hâlde gülümserken, atalarına ait topraklarla diyalog içinde resmediyor. Bu eserler Pencap'ta Yeşil Devrim'in kültürel, siyasal ve çevresel sonuçlarından esinle oluşturulmuş *Güzel Topraklar* başlıklı bir dizi işlemeli kumaşla birlikte sergileniyor. Sanatçı, bir araştırmacının başkaldırı ve hayatta kalma mücadelesini belgeleyen kişisel arşivinden elde edilmiş tarihi fotoğrafları bu seride yeniden işliyor. Yeşil Devrim, 1960'larda Hindistan'da ABD ve diğer yabancı ülkeler tarafından desteklenen bir tarım politikasıydı; sonuç olarak aşırı sulama gibi istilacı tarım yöntemlerine, yüksek verimli tohum türlerine, kimyasal pestisitlere ve gübrelelere bağımlılığı beraberinde getirdi. Başlangıçta büyümeyi amaçlayan ancak toprağın bozulması, yeraltı sularının tükenmesi, ormanların kaybedilmesi ve hatta çiftçilerin intiharı gibi sonuçlar doğuran bu hareket, kırsal yaşamın her noktasında izini bırakan bir krize dönüştü. *Güzel Topraklar*, Hindistan'daki çağdaş tarım protestolarının yanı sıra Türkiye'deki pestisit kriziyle de paralellik kurarak, paylaşılan çevresel güvencesizlik üzerinden farklı coğrafyalar arasında bir köprü oluşturuyor.

Jagdeep Raina 1991 yılında Ontario'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını New York'ta sürdürüyor.

Jagdeep Raina's multidisciplinary practice draws from material and cultural histories to explore the residue of human touch, as well as its restorative potential. Working across textile, ceramics, painting, animation and video, Raina draws on traditional artistic forms such as stitching and weaving, repositioning them as tools for reinterpreting archives and uncovering diasporic, ecological and other political struggles. The artist frequently incorporates *phulkari* and *sozni* – traditional embroidery techniques from Punjab and Kashmir, respectively – once collaboratively practised by village women but later disrupted by the Partition of India, globalisation and labour exploitation.

At the biennial, Raina is showing a series of embroidered tapestries that evoke traditional Kashmiri weaving techniques, rooted in the region from which the artist's family originates. Referencing the shared craft practices between the regions of Punjab and Kashmir from the 18th century onward, Raina's works are vivid depictions that resonate with the artist's homeland both materially and thematically, portraying Kashmiri women engaged in dialogue with their ancestral surroundings: rowing across a dark lake dressed in the traditional *phiran*, receiving a kiss from a Pashmina goat, or smiling, surrounded by native birds. These works are shown alongside pieces from the artist's *Beautiful Zameen* (Beautiful Land), a series of stitched textiles influenced by the cultural, political and environmental fallout of the Green Revolution in Punjab. The series reworks historical photographs sourced through a researcher's personal archive documenting a visual account of protest and survival. In 1960s India, the Green Revolution was a US and foreign-backed agricultural policy that introduced a dependence on high-yield seed varieties, chemical pesticides and fertilizers, and invasive agricultural practices such as over-irrigation. The results of this movement – originally intended to produce growth – include soil degradation, groundwater depletion, forest loss and even an epidemic of farmer suicides: a marked, widespread crisis in rural life. *Beautiful Zameen* resonates with contemporary agrarian protest movements in India as well as Türkiye's own pesticide crisis, bridging geographies through shared environmental precarity.

Jagdeep Raina was born in 1991 in Guelph. He currently lives and works in New York.

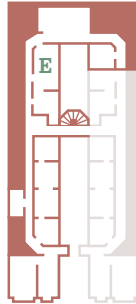

Natasha Tontey

Minahasalı sanatçı Natasha Tontey, günümüzdeki bilgi yapılarını eleştirmek ve insandışı varlıkların yaşamları üzerine daha derinlemesine kafa yormak amacıyla film, performans ve spekülasyon kurmaca mecralarına başvuruyor. Tontey'in *Alevlerin Arasındaki Bahçe* (2022) başlıklı tek kanallı video yerleş-tirmesinde atalara ait ritüeller ve yerli halkın bilgi biçimleri, direnme, hayal kurma ve ihtimam alanlarına dönüştürülüyor. Endonezya'nın yerli halklarından Minahasa'nın kozmolojisi-nden beslenen sanatçı, bu kültürün insan ile insanötesi varlıklar arasındaki dengeye dair inancını araştırıyor.

Alevlerin Arasındaki Bahçe, bir grup kız çocuğunun yetişkinliğe geçiş öyküsünü büyülü gerçekçi unsurlarla betimliyor. Öykünün başkişisi Virsay, bir gün kaşlarını kazı-dıktan sonra kendini başka bir âlemde buluyor ve burada horoz ve sölekant balığı gibi Minahasa kozmolojisine ait kadim varlıklarla karşılaşılıyor. Öteki âlemde gerçekleştirdiği seyahatlerin sonunda bir savaşçıya dönüşen Virsay, kabile-ler arası çatışmalarda yenilmez olmak için savaşçıların zırh kuşandığı kadim *karai* töreninin kuirleştirilmiş bir versiyonunu tecrübe ediyor; burada *karai* geleneği, düşmanlık ve saldırganlıktan ziyade ihtimam ve bakım etrafında yeniden yorumlanıyor. Sanatçı, Kuzey Sulawesi'nin Sonder şehrinde *kabasaran* dövüş sanatını icra eden genç kızlardan oluşan Wulan Lengkoan dans topluluğuyla işbirliği içinde ürettiği filmde, Minahasa kültürünün farklı unsurlarını birbirine dokuyor. Filmin canlı renk paleti ve koreografik düzeni, esinini aldığı tören geleneklerini yansıtır-ken hızla dönüşen bir kültürel ortam içinde erilliği de eleştiriyor.

Natasha Tontey was born in 1989 in Minahasa. She currently lives and works between Yogyakarta and Jakarta.

Natasha Tontey is a Minahasan artist employing film, perfor-mance and speculative fiction in order to critique present-day knowledge structures and more thoroughly consider the lives of non-human entities. Tontey's *Garden Amidst the Flame* (2022) is a single-channel video installation in which ancestral rituals and Indigenous knowledge forms are mobilised as sites of resistance, imagination and care. The artist's work draws on the cosmology of the Minahasa, an Indigenous nation in Indonesia, to explore the Minahasan cultural belief in equilibrium between human and more-than-human entities.

Garden Amidst the Flame takes the form of a coming-of-age story with magical-realist elements about a group of girls. After she shaves her eyebrows one day, Virsay, the story's protagon-ist, is carried away to another realm, where she encounters a cast of ancient entities from Minahasan cosmology, including a rooster and coelacanth. As Virsay travels through this alternate realm, she ultimately becomes a warrior and receives a queered version of *karai*, a longstanding ritual in which warriors are dressed with armour to make them invulnerable to tribal war. Here, the ritual is reimagined as one of care rather than aggres-sion. Throughout the film – produced in collaboration with Wulan Lengkoan, a dance troupe of schoolgirls in Sonder, North Sulawesi, who practice the *kabasaran* martial arts – Tontey interweaves aspects of Minahasan culture. Her work critiques masculinity within a rapidly changing cultural framework, while the film's saturated colour palette and choreographic move-ments echo the ceremonial traditions from which it draws.

Natasha Tontey was born in 1989 in Minahasa. She currently lives and works between Yogyakarta and Jakarta.

Natasha Tontey

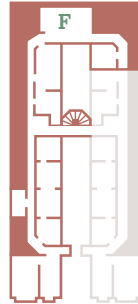
Alevlerin Atasindaki Bahçe | Garden Amidst the Flame, 2020
© Natasha Tontey

Şafak Şule Kemancı

Şafak Şule Kemancı eserlerinde ekolojik anlamda birbirine bağlanmışlığı, kuir arzuyu, kültürel belleği ve olası gelecekleri inceliyor. Donna Haraway'ın "tentaküler düşünce" kavramından yola çıkarak, pratiğinde türler ve biçimler arasındaki akışkanlığı kucaklıyor; bitkiler, mineraller, hayvanlar ve insanların, öznellik hâlini aşan bir ilişkilendirme içerisinde birbirine dolanmasının yolunu açıyor. Üretiminde kolaj, heykel, dikiş ve resim gibi zanaat geleneklerine bağlı malzemelere ve tekniklere başvuran sanatçı, müşterek üretim ve hikâye anlatma pratiklerinin nasıl dönüştürücü bir bakım eylemi olabileceğini gösteriyor.

Kemancı, bienal kapsamında bitki ve hayvan niteliklerini aynı potada eriten hibrit bir yapıya sahip, anıtsal ölçekte yumuşak bir heykel sergiliyor. Elhamra Han'ın bir odasını mesken edinen eser, bulunduğu yabancı peyzajın içerisinde pencerelerden ve kapılardan taşarak büyüyor; evcil ile yabancı, insan ile insan dışı, doğal ile yapay arasındaki ikilik hâline meydan okuyan çevreleyici bir ortam oluşturuyor. Eserin düşürdüğü gölgeler korumanın geri çekilmek ya da saklanmak değil, başkaları için bir sığınak sunabilmek anlamına geldiğine işaret ediyor. Heykel, yeni hareket yolları açarak ziyaretçiyi oyalanmaya ve dolanmaya teşvik eden alternatif bir mekânsal mantık öneriyor.

Şafak Şule Kemancı 1975 yılında İstanbul'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını burada sürdürüyor.

Şafak Şule Kemancı's work explores ecological interconnectedness, queer desire, cultural memory and speculative futures. Drawing from Donna Haraway's concept of 'tentacular thinking', the artist's practice embraces fluidity between species and forms: plants, minerals, animals and humans intertwine in trans-subjective entanglements. By using materials and techniques tied to craft traditions like collage, sculpture, sewing and painting, they show how communal acts of making and storytelling can function as acts of transformative care.

At the biennial, Kemancı presents a soft sculpture on a monumental scale, marked by its hybrid nature integrating both plant and animal attributes. The work inhabits one of the rooms in Elhamra Han and grows in a feral landscape, emerging from windows and doorways, forming an immersive environment that challenges binaries between cultivated and wild, human and non-human, natural and artificial. The shadows cast by the work hint that protection is not about withdrawal or concealment, but about the possibility of sheltering others. The sculpture proposes an alternative spatial logic that generates new pathways for movement and encourages the visitor to wander and linger.

Şafak Şule Kemancı was born in 1975 in Istanbul, where they currently live and work.

Mona Benyamin

Filistinli sanatçı Mona Benyamin video çalışmalarında fiziksel komedi, aile melodramı ve reklam estetiği gibi farklı öğeleri harmanlayarak Filistin’de ve bölgenin genelinde süregelen trajedilere çokkatmanlı bir yanıt sunuyor. Aile üyelerinin de sıklıkla yer aldığı çalışmaları aracılığıyla Filistinlilerin günlük hayattaki mücadelelerine ışık tutarken, kuşaklararası travma mirasını, haber tüketiminin çıkırından çıkmış döngüsellliğini ve küresel medya aygıtlarının yarattığı duygusal manipülasyonu da alttan alta sorguluyor. Sanatçının *Ay Yüzeyi* (2020) gibi önceki filmleri Filistin işgaline hicivle yaklaşarak, bazı Filistinliler için Ay’a gitmenin yurtlarına dönmekten daha kolay olduğunu öne sürüyor. Diğer çalışmaları ise hazır kahkaha efektleri, buluntu stok görüntüler gibi kalıplaşmış medya ve televizyon aygıtlarından faydalanarak haber görüntülerinin izleyicinin duygularıya oynayan biçimsel mekanizmalarının altını abartı yoluyla oyuyor.

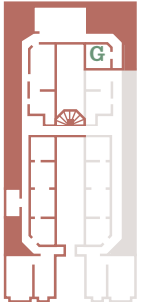
Tekrar, yarın (2023) sade bir ortamda gösterilen 11 dakikalık bir video. Tanıdık ama bir o kadar da zamansız bir ana haber bülteni biçimini benimseyerek izleyiciye amansız bir acil durum hissi aktarıyor. Filmde Benyamin’in annesi Nahia ve babası Michel sunucu, görgü tanığı ve mağdur gibi farklı rollere bürünüyor. Onlar ağlayarak, bağırarak, düşünerek ve tartışarak bir duygudan diğerine hızla geçerken, filme eşlik eden ses ve görüntü unsurları da bazen haberin merkezindeki olayın ağırlığını çelişkili bir biçimde artıran veya hafifleten bir unsura dönüşüyor. Filmdeki trajik ve absürt altmetin suç ortaklığı, izleyicilik ve anlatıcılık arasındaki karmaşık ilişkilere işaret ediyor. Aşırıya kaçan ve absürtleşen duygusal tepkiler ise hicvin ve eleştirinin ötesine uzanarak Filistinli olmakla özdeşleşen yanlış temsil edilme ve susturulma hâlini kayda geçiriyor. Filistin’in travmalarla dolu geçmişine verilebilecek en uygun duygusal tepki ne olabilir? Filmin özenle kurgulanmış görsel dili, histerik kahkahayı ifadenin ve yasın son sığınağı olarak tasvir ederken, travmanın ve olağanüstü hâlin sürekliliğini de sorguluyor.

Mona Benyamin 1997 yılında Hayfa’da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Hayfa ve New York’ta sürdürüyor.

The videos of Palestinian artist Mona Benyamin combine elements of slapstick comedy, family melodrama and commercial aesthetics to offer a layered response to the Palestinian experience and the ongoing tragedies of the greater region. Through her projects, which often feature family members, Benyamin shines a light on the current struggles of Palestinians while slyly questioning the intergenerational legacies of trauma, the aggressively cyclical nature of news consumption, and the emotional manipulation practised by global media apparatuses. Earlier films, such as *Moonscape* (2020), place a satirical lens on the question of Palestinian occupation by playfully suggesting that it is easier for some Palestinians to go to the Moon than return to Palestine. Other works use media and television devices such as canned laughter, found stock footage and other showbiz tropes to exaggerate and undercut the pathos-driven and emotionally coercive formal mechanisms of news footage.

Tomorrow, again (2023) is an 11-minute video presented in a minimalist environment that takes the form of a generic newscast, at once familiar and timeless, in order to convey the feeling of an ongoing state of emergency. In the film, Benyamin’s parents, Nahia and Michel Benyamin, play multiple roles – as presenters/anchors, eyewitnesses and victims – rapidly cycling through numerous emotions, as we see them crying, screaming, reflecting, and discussing, while audio and visual cues paradoxically heighten or play down the stakes of the news. The tragic and absurd undertones of the film speak to the complicated links between complicity, viewership and authorship. The sense of exaggeration and absurd emotional responses in the film collapse satire and critique, capturing the quintessentially Palestinian condition of misrepresentation and silencing. What is an adequate emotional response to the traumatic history of Palestine? The film’s carefully calibrated visual language questions the continuity of trauma and the persistence of a constant state of emergency by presenting hysterical laughter as a last-ditch mode of expression and grief.

Mona Benyamin was born in 1997 in Haifa. She currently lives and works between Haifa and New York.

Mona Benyamin

Teklat, yaturu | Tomorrow, again, 2023
© Mona Benyamin

ESKİ FRANSIZ YETİM HANESİ BAHÇESİ

Sultan Abdülaziz, 1869 yılında dört katlı bir konağın bulunduğu bu araziyi Aziz Vincent de Paul'ün Yardımsever Kızları cemiyetine, yetimhane olarak kullanılması şartıyla tahsis etmiş. Saint-Joseph Fransız Yetimhanesi aynı sene, bitiştiğindeki Saint Eugène ilkokuluyla birlikte kapılarını açmış. Her iki kurum da 1937'ye kadar faaliyette kalmış. Yapının durumunun zamanla kötüleşmesi ve mülkiyetine ilişkin hukuki süreçler sonucu bina bir süredir kullanılamıyor. Binayı çevreleyen, geçmişte içinde bostanı, kuyuları, terasları ve akan su kaynaklarının olduğu bilinen bahçe, günümüzde Beyoğlu Belediyesi tarafından "Tophane Mekân" adıyla kamuya açılmış bir sosyal tesis olarak işlev görüyor.

GARDEN OF THE FORMER FRENCH ORPHANAGE

In 1869, Sultan Abdülaziz granted the land for this four-storey estate to the Daughters of Charity of Saint Vincent de Paul, on the condition that it be used as an orphanage. That same year, the Saint-Joseph French Orphanage opened its doors alongside the adjacent Saint Eugène elementary school. Both institutions remained active until 1937. Due to the building's deteriorating state and the legal proceedings concerning its ownership, it has remained unused for some time. The surrounding garden, once known for its *bostan* (community garden), wells, terraces, and running water, has recently been opened to the public by the Beyoğlu District Municipality under the name 'Tophane Mekân'.

**Eski Fransız
Yetimhanesi
Bahçesi**
**Garden of the
Former French
Orphanage**

Tomtom Mahallesi
Boğazkesen Caddesi No. 65
Beyoğlu

Kırmızı Rotavesait (2025) farklı emek, devinim ve aidiyet yollarını açan ve bozan bir kavramsal aygıt ve mekânsal müdahale. 18. İstanbul Bienali için mekâna özgü olarak kurgulanan yerleştirme, Khalil Rabah'ın kariyeri boyunca toprak mücadelesine, tehciye ve egemen tarih anlatılarının sorgulanmasına yönelik sürdürdüğü ilginin bir uzantısı niteliğinde. Eski Fransız Yetimhanesi'nin kamuya açık bahçesinin kuytu bir köşesine yerleşen eser, bienal ziyaretçilerini bariyerlerin, eşiklerin ve çelişkili işaretlerin oluşturduğu bir yapı içerisinde dolaşmaya –ve engellerle karşılaşmaya– davet ediyor. Yerleştirmeyi şekillendiren yapısal özellikler, aynı zamanda yetimhanenin bir sığınak ve bir tahakküm mekânı olarak tarihinin bir yansıması.

Yerleştirmeyi boydan boya kesen dar su kanalının içinde, suyun akışkanlığına tezat oluşturan sabit kırmızı metal boru, alanı hem bölüyor hem de birleştiriyor: Bu boru bir zamanlar bahçeden geçen su kaynağına atıfta bulunurken, kaynakların çıkarılmasını ve kontrolünü sağlayan altyapıları, örneğin boru hatlarını, sınırları, iklimin ve jeopolitik baskının altında akması gittikçe zorlaşan su kaynaklarını da aklı getiriyor. Kanallın bir kıyısında yeşil mermer bir kaide üstüne yerleştirilmiş olan kırmızı transpalet, engeller altında hareket etmeye çalışmanın güçlüğüne işaret ediyor. Karşı kıyıda, kırmızı ahşap paletler üzerine düzenli aralıklarla yerleştirilmiş, içinde zeytin, narenciye ve yemiş gibi farklı türden yetişkin ağaçların yeşermeye devam ettiği yüzün üzerinde kırmızı varil, seyyar bir fidanlık oluşturuyor. Ağaçlar burada köklense de endüstriyel konteynerler içinde yerinden edilmiş kalmaya devam ediyor; kalıcılığı istikrarsızlıkla, büyümeyi denetimle yan yana getiriyor.

Nokta, hat ve arazi gibi düzenleyici uzamsal prensiplerle kurgulanan yerleştirme, fiziki ve siyasi topografyasını çalkantılı bir geçmişle yüklü bir mekâna sabitliyor. Yetimhanenin mimari mirasının şekillendirdiği eser, izleyicilerin alandaki gezintisine rehberlik ederken bir yandan da onları mekânın tarihiyle baş başa bırakıyor. *Kırmızı Rotavesait* canlı kırmızı yüzeyleriyle aciliyet duygusu uyandırıyor ve mekânsal koreografisiyle izleyicinin bu anlatı içerisinde –katılımcı, davetsiz bir misafir ya da tanık olarak– yolunu nasıl bulacağını, nasıl var olacağını ya da hangi rolü üstleneceğini belirliyor.

Khalil Rabah 1961 yılında Kudüs'te doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Ramallah'ta sürdürüyor.

Khalil Rabah

Khalil Rabah's *Red Navigapparate* (2025) operates as both conceptual apparatus and spatial intervention, constructing and disrupting paths of movement, labour and rootedness. Created as a site-specific installation for the 18th Istanbul Biennial, the work extends Rabah's long-standing engagement with the politics of land, displacement and contestation of dominant historical narratives. Installed in a secluded section of the public garden at the Former French Orphanage, it invites – and obstructs – navigation through a layered landscape of barriers, thresholds and dissonant signals, echoing the orphanage's own history as both a place of refuge and site of control.

A narrow water channel cuts across the site, traversed by a rigid red metal pipe that both connects and divides. It recalls a water source that once flowed through the garden, while evoking infrastructures of extraction and control: pipelines, borders and the strained flows of water under climate and geopolitical pressures. On one bank, a red manual transpalette is mounted on a green marble pedestal – embodying the paradox of movement under constraint. Opposite, a gridded field of more than 100 red barrels, each placed on red wooden pallets and cradling a mature olive, citrus, or nut tree, forms a provisional nursery. Cultivated in industrial containers, these trees remain rooted yet displaced, juxtaposing permanence with precarity, growth with control.

Conceived through the spatial logics of point, line and field, the installation anchors its physical and political topography in a site dense with contested histories. Shaped by the orphanage's architectural legacy, the work does not merely guide movement – it entangles the viewer in the history of the site. *Red Navigapparate*'s saturated red surfaces signal urgency, while its spatial choreography dictates and constrains how one navigates, lingers or inherits a role within the unfolding narrative – whether as participant, trespasser or witness.

Khalil Rabah was born in 1961 in Jerusalem. He currently lives and works in Ramallah.

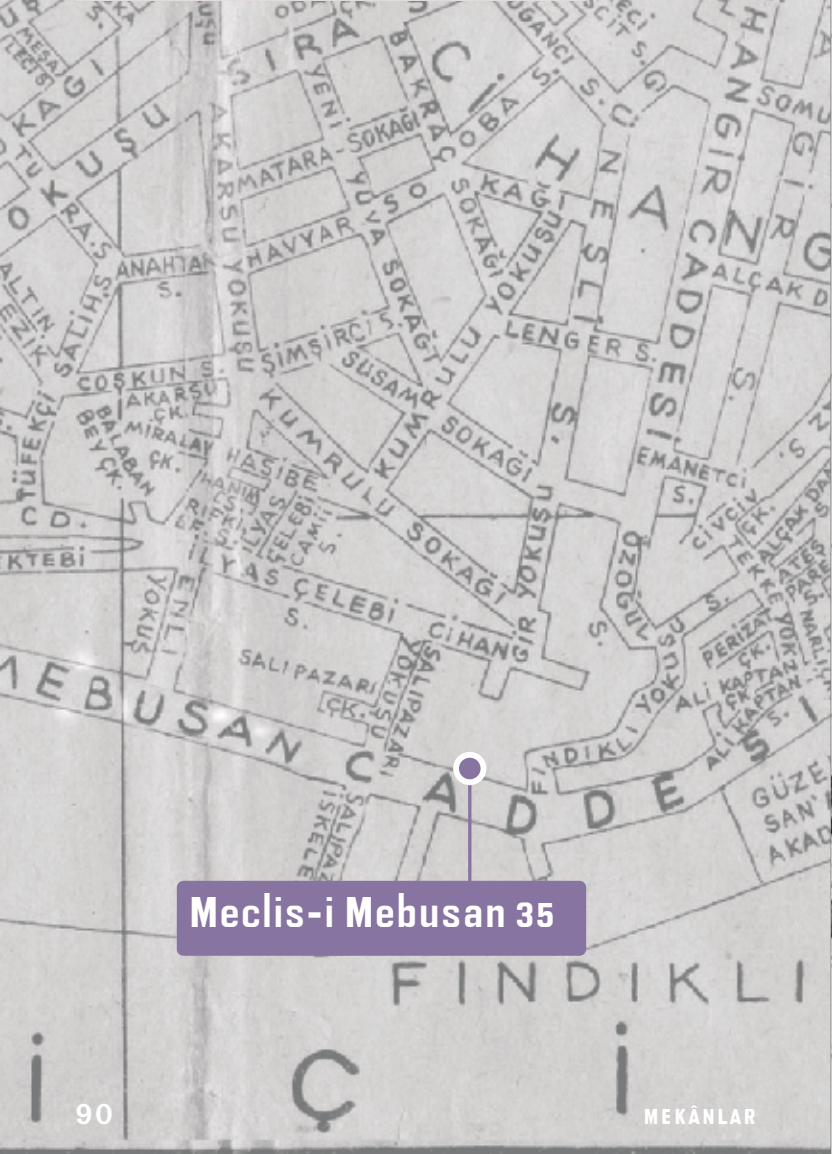

MECLİS-İ MEBUSAN 35

1983 yılında inşa edilen, Meclis-i Mebusan Caddesi'ndeki 35 numaralı bina, Borusan'a ait. 2013 ila 2019 yılları arasında, şehirlerin geleceğini tasarlamaya yönelik küresel bir kent laboratuvarları ağı olan Studio-X'in İstanbul ayağına evsahipliği yaptı. Böylelikle bina, bir dönem boyunca şehircilik, mimarlık ve politika ekseninde şekillenen etkinlik, araştırma ve konferansların yapıldığı bir merkez hâline geldi. 2016 ve 2018 yıllarında İstanbul Tasarım Bienali'nin mekânları arasında yer alan binanın zemin katı, 18. İstanbul Bienali kapsamında yeniden canlandırılıyor.

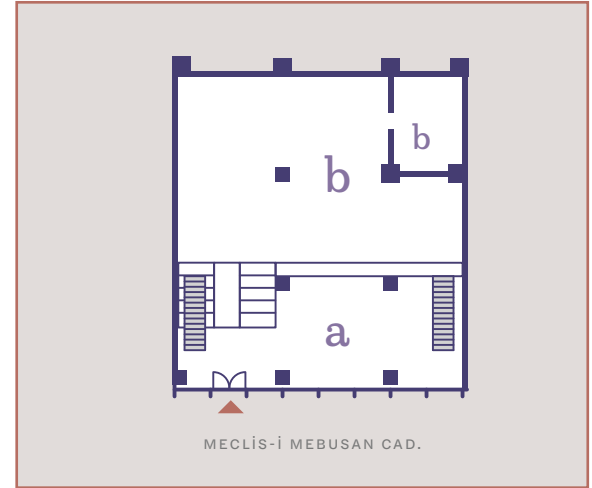
Built in 1983, Meclis-i Mebusan 35 is owned by the Turkish industrial conglomerate Borusan. Between 2013 and 2019, it housed Studio-X Istanbul as part of a global network of urban laboratories dedicated to envisioning the future of cities. As such, the building became a hub for events, research, and conferences that primarily revolved around urbanism, architecture, and politics. The space also served as one of the venues for Istanbul Design Biennial in 2016 and 2018. Today, the ground floor is being reactivated as one of the venues for the 18th Istanbul Biennial.

Pürtelaş Hasan Efendi Mahallesi
Meclis-i Mebusan Caddesi No. 35
Fındıklı, Beyoğlu

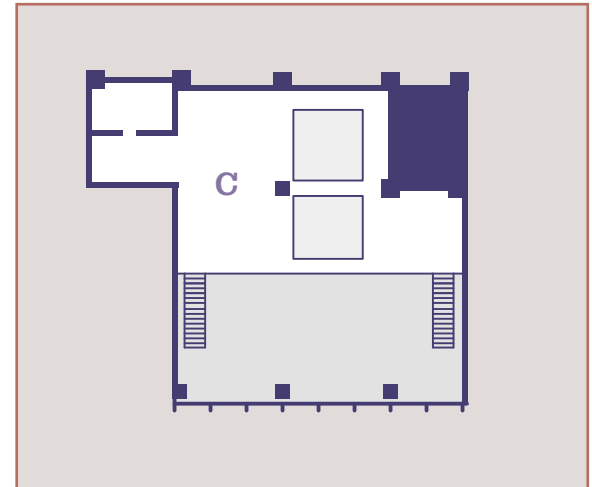

ZEMİN KAT GROUND FLOOR

ASMA KAT MEZZANINE

- a VASKOS 94
- b Pilar Quinteros 98
- c Eva Fàbregas 102

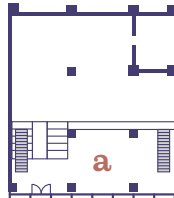

VASKOS

Vassilis Noulas ve Kostas Tzimoulis'in işbirliğinden doğan VASKOS, ihtimam, bir aradalık ve özörgütlenme konularını kuir estetik gelenek üzerinden ele alıyor. İkilinin eserleri ulusal kimliğe dair anlatıların altını oyuyor; kültürel miras ve halk geleneklerinden beslenirken aynı zamanda onları homoerotizm, *camp* ve eko-kuir stratejiler aracılığıyla tersyüz ediyor.

VASKOS bienalde *Su Testisi Su Yolunda Kırılır* (2024) serisinden iki eseri sergiliyor; sergi alanında çift yönlü izlenebilecek şekilde tavandan sarkıtılan dokuma zeminli baskı, kolajlardan ve resimlerden oluşuyor. *Ebediyen Dökülmek* ve *Samimiyetle Dökülenler* başlıklı eserlerde Yunan devletin ve turizm endüstrisinin tarihten ticari bir kaynak olarak faydalanmak suretiyle ayakta tuttuğu "Yunanlık" fikrinin ikonografisi yeniden tasavvur ediliyor. İkili, dokuma panellerin rengârenk görsel âleminde Yunan uygarlığı ve mitolojisini tarihselleştirirken Helen kimliğine dair bir sembol olarak kullanılan testiye ya da "amfora"yı ele alıyor. Eserler 18. yüzyılda Fransız mimar ve tasarımcı Ennemond Alexandre Petitot'nun "Yunan tarzı"nın hicvetmek için mimari ve dekoratif öğelerden fantastik kostümler ürettiği *Grek Usulü Maskeli Balo* başlıklı bir dizi gravüre de göndermede bulunuyor. VASKOS'un çalışmasında ise sanatçıların kendi bedenlerinin tasvirleri, klasik antikçağdan ve diğer dekoratif imgerlerden ödünç alınan motiflerle iç içe geçiyor.

VASKOS, Vassilis Noulas ve Kostas Tzimoulis'ten oluşan ve 2014'ten beri faaliyet gösteren sanatçı ikilisi. Vassilis Noulas 1975 yılında New York'ta doğdu. Kostas Tzimoulis ise 1974 yılında Selanik'te doğdu. İkili yaşamlarını ve çalışmalarını Atina'da sürdürüyor.

VASKOS is an artistic duo consisting of Vassilis Noulas and Kostas Tzimoulis working within a queer aesthetic tradition to take up themes of care, conviviality and self-organisation. Their works subvert narratives of national identity, drawing on and upending heritage and folk traditions through homoeroticism, camp and eco-queer strategies.

At the biennial, VASKOS is exhibiting two pieces from the series *The Jug Goes to the Well Until It Breaks* (2024), consisting of textile-based printed collages and paintings suspended recto/verso from the ceiling of the exhibition space. In these works, titled *Pouring Without End* and *Spilled in Good Faith*, VASKOS revisits the iconography of 'Greekness', an idea sustained by the Greek state and tourism industry in attempts to monetise history. Within the vividly coloured visual realm of the textile panels, the duo take up the symbol of the jug or amphora, which has long been a shorthand symbol for Hellenic identity in the historicisation of Greek civilisation and mythology. Their work also references *Mascarade à la grecque*, an 18th-century series of engravings by French architect and designer Ennemond Alexandre Petitot, depicting fantastical disguises fashioned from architectural and decorative elements to satirise the 'Greek style'. Here, depictions of the artists themselves are interwoven with motifs from classical antiquity and other ornamental icons.

VASKOS is a collaborative artist duo consisting of Vassilis Noulas and Kostas Tzimoulis formed in 2014. Vassilis Noulas was born in 1975 in New York. Kostas Tzimoulis was born in 1974 in Thessaloniki. They currently live and work in Athens.

VASKOS

Ebediyen Dökülmek | Pouring Without End, 2024
© VASKOS (Vassilis Noulas & Kostas Tzimoulis)

Pilar Quinteros

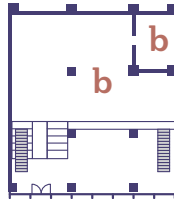
Pilar Quinteros video, performans, yerleştirme ve çizimler etrafında şekillenen çalışmalarında ucuz yapı malzemeleri kullanarak gerçekliğin değişken doğasını araştırıyor. Sanatçının bienal için ürettiği *İşçi Sınıfı* (2025), heykeltıraş Muzaffer Ertoran'ın bir zamanlar Beyoğlu'ndaki Tophane Parkı'nda bulunan *İşçi* (1973) anıtından yola çıkıyor. Yaklaşık elli yıl boyunca kamusal alanda yer alan bu heykel defalarca vandallığa kurban gitti; parmakları, bacakları, kolları, elindeki balyozu ve başının parçalandığı saldırıların sonunda geriye yalnızca bir gövde kaldı. Ertoran birçok kez restore etmeye çalıştıysa da heykel her defasında yine zarar gördü. Bu inşa ve yıkım döngüsünün yanı sıra sanatçının kendi eserinin onarımını defalarca üstlenmesi, Quinteros'u sebat, yenilenme ve sanatçının toplumdaki rolü üzerine düşünmeye sevk etti.

Bienalde Quinteros, Ertoran'ın *İşçi*'sini, uzuvlarını sergi alanına dağıtarak parçalara ayırıyor. Eseri tekrar inşa etmek yerine, bu heykelin kamusal belleğin sınırları içinde yaşadığı çözünmeyi ve imha edilmişinden sonra bir efsaneye dönüşen ikinci yaşamını büyük ölçekli, karton bir temsil aracılığıyla vurguluyor. Buna eşlik eden yarı gerçek yarı kurmaca belgesel filmde, sürekli tahrip edilen eseri üzerine düşünen bir heykeltıraş tasvir ediliyor. Sanatçının atölyesinde ve Tophane Parkı'nda geçen sahnelerde heykelin yeniden dikilmesine yönelik başarısız girişimler, geçmişteki beyhude çabaları aklı getiriyor. Quinteros'un projesi kamusal sanatın, aidiyetin ve kalıcılığın karmaşık doğasını inceliyor.

Pilar Quinteros works across video, performance, installation and drawing, using cheap construction materials to explore the malleable nature of reality. *Working Class* (2025), Quinteros's commission for the biennial, takes as its subject *İşçi* (*The Worker*, 1973), a monument by sculptor Muzaffer Ertoran that once stood in Tophane Park in Beyoğlu. Over nearly five decades, the sculpture was repeatedly damaged – its fingers, legs, arms, sledgehammer and head destroyed in successive waves of vandalism, ultimately rendering it just a torso. On multiple occasions, the artist attempted to restore it, only for it to be damaged once again. This cycle of construction and destruction, as well as Ertoran's recurring role as repairer of his own work, prompted Quinteros to reflect on ideas of persistence and regeneration, and on the role of artists in society.

At the biennial, Quinteros disassembles the form of Ertoran's *The Worker* by scattering its limbs throughout the exhibition space. Rather than reconstructing the monument, the artist emphasises its ongoing disintegration in public memory and mythic afterlife by portraying it as a large-scale cardboard sculpture. Alongside it, a film, part mockumentary and part documentary, imagines a fictionalised sculptor considering his own endlessly vandalised work. The scenes unfold in the artist's workshop and in Tophane Park, where an attempted reinstallation of the sculpture echoes the many frustrated efforts of the past. Quinteros's project probes the complexities of public art, authorship and permanence.

Pilar Quinteros 1988 yılında Santiago'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Basel'de sürdürüyor.

Pilar Quinteros was born in 1988 in Santiago. She currently lives and works in Basel.

Pilar Quinteros

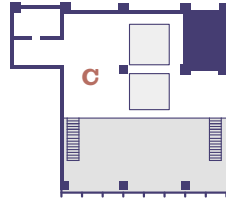
İşçi Sınıfı | Working Class, 2025
© Pilar Quinteros

Eva Fàbregas

Eva Fàbregas'ın büyük ölçekli heykelleri ve yerleştirmeleri canlı organizmaların dokularından, biçimlerinden ve ritimlerinden ilham alıyor. Sanatçının lateks, sentetik kumaş ve elastik örgü gibi malzemelerden ürettiği hacimli yerleştirmeler, etli ve yumuşak yumrular hâlinde bedeninin iç yapısını, hücresel formları veya metabolik süreçleri çağrıştırıyor. Bu heykelsi formlar, izleyiciyi çevreleyen dokunsal ekosistemler oluşturarak içine yerleştikleri mimari ortama bazen uyumlanıyor, bazen de onu sekteye uğrattırıyor ya da içinden sürünerek geçiyor; kendine özgü, tekinsiz bir iradeyle adeta boşlukta salınıyor.

Fàbregas bienalde, canlı bir varlık gibi salgısını yayarak çoğalan, kendi iradesiyle büyüyerek sergi alanını işgal eden heykelsi yerleştirmesi *Sızıntılar*'ı (2025) sergiliyor. Esere adını veren ve Latince "ter atmak" anlamına gelen *exsūdāre*'den türetilen *Exudates*, tıp ve bitkibilim bağlamlarında iyileşme sürecinde salgılanan, ancak aşırı üretilirse bu süreci engelleyebilen özsu, reçine ya da irin gibi maddeleri tanımlamak için kullanılıyor. Yerleştirme adeta sergi alanının duvarlarına, tavanlarına ve girintilerine sızıyor. Bu eserleri üretirken Fàbregas önce havayla doldurulmuş formların üzerine sıvı lateks uyguluyor; içlerindeki hava söndürüldüğünde ise bunlardan geriye bağırsakları, göbek bağlarını, pıhtılaşmış sıvıları ya da sarmaşıkları andıran organik biçimler kalıyor. *Sızıntılar* (2025), sergi alanının tavan ve duvarlarında açılan boşluklardan geçerek mekân ile onun içinde büyüyen varlık arasında bir devinim hâlini gözler önüne seriyor, sergi alanının mimarisine karşı biyomorfik bir yanıt üretiyor.

Eva Fàbregas 1988 yılında Barselona'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını burada sürdürüyor.

Eva Fàbregas's large-scale biomorphic sculptures and installations draw from the textures, forms and rhythms of living organisms. She creates expansive installations using materials such as latex, synthetic fabrics and elastic mesh, resulting in works that are often soft, bulbous and fleshy – suggesting bodily interiors, cellular structures or metabolic processes. These sculptural forms create tactile, immersive ecosystems that seem to fit, interrupt, or crawl through their architectural surroundings, as if flowing through space with an uncanny autonomy.

At the biennial, Fàbregas is showing *Exudates* (2025), a sculptural installation that occupies the space as if it were alive, replicating, secreting and growing on its own terms. Named after a biological process, an exudate (from the Latin *exsūdāre*, 'to sweat out') refers to substances like sap, resin or pus – liquids released to heal, but whose profusion can also hinder recovery. The installation appears to ooze and secrete itself through the walls, ceilings and crevices of the exhibition space. To make these works, Fàbregas layers latex over inflated forms, which are then deflated to generate organic, sagging shapes that resemble intestines, umbilical cords, clot or vines. Emerging through apertures cut into the ceiling and walls, these forms establish a reciprocal motion between the space and what seems to grow within it in a biomorphic response to the architecture.

Eva Fàbregas was born in 1988 in Barcelona, where she currently lives and works.

KÜLAH FABRİKASI

CONE FACTORY

Karaköy'ün arka sokaklarına gizlenmiş bu eski dondurma külahı fabrikasına girerken, grafitilerle kaplı ham tuğla cephe ve ağır demir kapılar dikkatimizi çekiyor. Bir zamanlar külah imalatının yapıldığı bu iki katlı, yüksek tavanlı bina, son yıllarda farklı kültürel deneylerin yapıldığı bir mekâna dönüşmüş. Dönem dönem zanaatçı pazarlarına ve sergilere evsahipliği yapan bina, sonrasında yerel bir müzik grubunun stüdyosu ve konser alanı olarak hayata döndürülmüş. Soylulaşmanın ve ticarileşmenin çok hızlı yaşandığı bir semtte yer alan bu eski fabrika, şimdi bir kültürel etkileşim alanı olarak varlığını sürdürüyor.

Tucked into the backstreets of Karaköy, this former ice cream cone factory is a historic building accessed through a raw brick façade layered with graffiti and punctuated by heavy iron doors. Once home to a cone factory, its cavernous two-storey hall has been revived in recent years as a site of cultural experimentation. The space has hosted artisanal *souqs*, exhibitions, and for a time, was used as a music studio for a local band that occasionally doubled as an impromptu concert venue. Located in a rapidly gentrified and commercially saturated neighbourhood, the structure now stands as a reclaimed zone of cultural engagement.

108

ZEMİN KAT

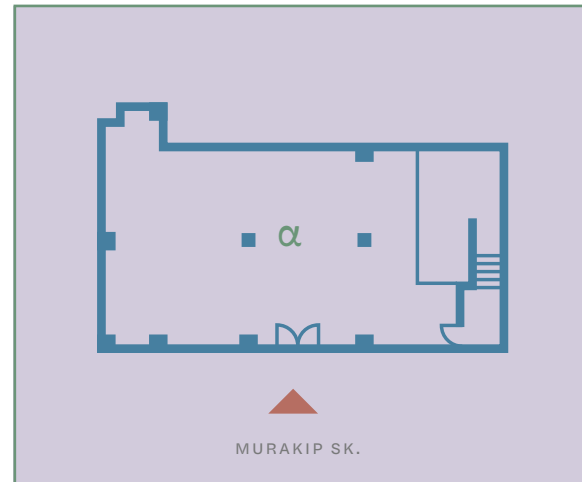
GROUND

FLOOR

1. KAT

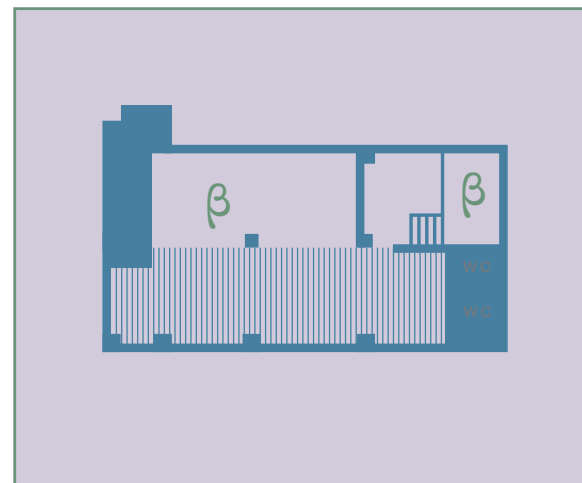
FIRST

FLOOR

α Claudia Pagès Rabal 112

β Doruntina Kastrati 116

Claudia Pagès Rabal

Claudia Pagès Rabal hareketli imgelere, müziğe, koreografiye ve metinsel unsurlara başvurarak eski savunma mimarileri ile günümüzde bizi çevreleyen siyasi sınırlar arasındaki bağlantıları araştırıyor. Sanatçının sarnıçlar ve su depolama yapıları gibi mimari formları incelediği önceki çalışmaları da gözetleme teknolojilerine, doğal kaynaklara ve bu kaynakların nasıl kontrol edildiğine mercek tutuyor.

Pàges Rabal bienalde, kırılan zaman algılarını, militarizasyonu ve güvencesizliği fiziksel ve toplumsal ölçeklerde ele alan *Beş Savunma Kulesi*'ni (2025) sergiliyor. Yerleştirme, *Beş Savunma Kulesinin Gecesi* başlıklı 34 dakikalık bir film etrafında şekilleniyor; 360 derece kamerayla çekilen filmi tavandan yansıtan büyük ölçekli LED ekran, biçimsel olarak eski İslam mimarisi tekniklerinden ilham alan Katalan tonozunu akla getiriyor. Ziyaretçilerin yerleştirmeyi yatay pozisyonda deneyimlemeye davet edilmesi, sergi alanındaki bedenlerin aynı anda hem izleyen hem izlenen olarak algılanmasını sağlıyor.

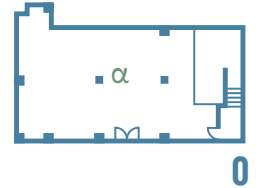
Filmde dört performans sanatçısı bir yanıyla duygusal ama diğer yanıyla askeri bir kesinliğin izlerini taşıyan yavaş ritimli bir koreografi sergiliyor ve sanatçının kendisi de onlara katılıyor. Francisco Tárrega'nın 1892 tarihli bestesi *Capricho Árabe* film müziği olarak duyulurken, ekranda görünen mikroanlatı, kültürel sömürgecilik ve oryantalizm katmanlarını aralamamıza yardımcı oluyor. Filmdeki anlatının Katalanca, İspanyolca ve İngilizce olarak aktarılması, Endülüs tarihinde fethedenleri ve fethedilenleri temsil eden dilleri bir arada duymayı sağlıyor. Bu yerleştirmeye günümüz Katalonya'sındaki Ödena, Manresana, Tossa, Miralles ve Vilademàger kulelerinin LED ışıklı fotoğrafları eşlik ediyor. Pagès Rabal'a göre bu kuleler, çağdaş siyasi sınırları ve altıyapıdan dışlanışlığı çağrıştıran, sınırlar çizmeye ve denetlemeye yönelik mimari prensiplerin örnekleri. Kulelerin her biri tarihsel bir anlatıyla eşleşecek şekilde beş perdede sahneleniyor. Eserde feodal çatışmalar, İslam dünyasından mühendislik başarıları ve sömürgecilik tarafından unutturulanlar gibi tarihsel atıflara milliyetçilik, sınırlar ve aidiyetsizlik üzerine düşünceler eşlik ediyor.

Claudia Pagès Rabal 1990 yılında Barselona'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını burada sürdürüyor.

Claudia Pagès Rabal uses moving images, music, choreography and textual elements to explore the links between ancient architectures of defence and the contemporary political borders that surround us. Past works by the artist have investigated architectures such as cisterns and water-storage structures, delving into technologies of surveillance and the controlled use of natural resources.

At the biennial, Pagès Rabal presents an immersive installation that speaks to fractured temporality, militarisation and precarity on both a physical and social scale. *Five Defence Towers* (2025) is centred around the 34-minute film *The Night of Five Defence Towers*, shot with a 360-degree camera and projected onto a large-scale ceiling-mounted LED screen evoking the form of a Catalan vault – an architectural element rooted in ancient Islamic building techniques. Viewers are invited to lie on the reclining seats as they experience the work, foregrounding the body's position: at once surveilling and being surveilled.

In the film, four performers orchestrate a slow choreography, both tender and militaristically precise, joined by a fifth performer: Pagès Rabal herself. The 1892 composition *Capricho Árabe* by Francisco Tárrega plays as a soundtrack unfurling a micro-narrative about cultural colonialism and orientalism. The spoken text uses Catalan, Spanish and English, offering an amalgam of linguistic histories in the Andalusian region, both of conquerors and conquered. Accompanying this display are LED-lit photographs of towers of Ödena, Manresana, Tossa, Miralles and Vilademàger, in contemporary Catalonia. For Pagès Rabal, these are architectures of containment that resonate with contemporary borders and infrastructural exclusion. Each tower is dramatised over the course of five acts, pairing a historical sequence – about a feudal skirmish, the engineering feats of the Islamic world, and colonial omissions – with reflections on nationalism, borders and rootlessness.

0

Claudia Pagès Rabal was born in 1990 in Barcelona, where she currently lives and works.

Claudia Pagès Rabal

Beş Savunma Kulesi | Five Defence Towers, 2025
© Andy Keate

β

KÜLAH FABRIKASI

CONE FACTORY

Doruntina Kastrati

Doruntina Kastrati bedenini biyopolitik güçle ilişkisini incelemek için heykel, yerleştirme, ses ve hareketli görüntü gibi farklı mecralara başvuruyor. Arşiv çalışmalarından, saha ziyaretlerinden ve sözlü tanıklıklardan beslenen sanatsal pratiğinde, endüstriyel emeğe içkin olan yapısal şiddeti, özellikle de toplumsal cinsiyet, mimari, tasarım ve bedenlerin tekrar ve kısıtlama yoluyla biyopolitik olarak denetim altına alınması gibi kesişim noktalarında inceliyor.

Bienal için ürettiği *Şarkıları Yutan Bir Korno*'da sanatçı, İstanbul'daki lokum fabrikaları üzerinden özellikle kadınların görünmez emeğinin nihai bedeline yakından bakıyor. Bu imalat-hanelerin mekânsal ve mekanik tasarımından yola çıkan sanatçı, şekerleme üretiminde kullanılan makinelerden esinle bir dizi heykel üretti: Yerleştirme iki odaya yayılıyor ve fabrika zemininin koşullarını, bitmek bilmeyen mesaiyeri, tekrar eden ritimleri ve ayakta geçirilen uzun saatleri çağrıştıran çevreye bir ortam oluşturuyor. Zemindeki ultrasonik hoparlörler, yer tipi transdüserler ve derin bas hoparlörleri aracılığıyla platforma yayılan alçak frekanslı titreşimler, izleyicilere sarsıcı bir bedensel hissiyat iletiyor.

Yerleştirmenin merkezinde dört video ekranı barındıran, cilalı metal bir yapı var. Ekranlarda Kastrati'nin lokum fabrikalarına yaptığı saha ziyaretlerinden derlediği, işçilerle yaptığı röportajları da içeren belgesel görüntüler akıyor. Videolardan biri, tek bir anlatıcının tecrübelerine yer vererek işçilerin tecrübe ettiği çalışma ortamları ile hakikatin fabrika yönetimi tarafından dayatılan steril versiyonu arasındaki uçurumu vurguluyor; kadınların emeğini çevreleyen zorunlu sessizliği ve bu emeğin aktarımı üzerinde kurulan tahakkümü görünür kılıyor. Röportajlarda gözetmenlerin varlığı doğrudan değilse de dolaylı olarak kuvvetle hissediliyor; bu figürler yalnızca çalışma şartlarını değil, çalışanların kendini nasıl ifade edeceğine ve neyi açık edeceğine dair sınırları da belirliyor. Bitişik bir odada, geri dönüştürülmüş fabrika makinelerinden üretilmiş ve duvara monte edilmiş bir heykel yer alıyor. Helva kazanlarının bacalarını çağrıştıran korno biçimli hoparlör; ses, emek ve üretim mimarisi arasındaki karmaşık bağlara işaret ediyor.

Doruntina Kastrati 1991 yılında Prizren'de doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Priştine'de sürdürüyor.

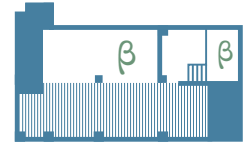
Doruntina Kastrati works across sculpture, installation, sound and moving image to explore the body's relationship to biopolitical power. Informed by archival research, field visits and oral histories, her artistic practice interrogates the structural violence embedded in industrial labour, particularly as it intersects with gender, architecture, design and the biopolitical control of bodies through repetition and confinement.

Produced for the biennial, *A Horn That Swallows Songs* investigates the residual cost of invisible labour – particularly that performed by women – in Istanbul's Turkish Delight (*lokum*) factories. Drawing from the spatial and mechanical design of these sites, Kastrati has created a series of sculptures inspired by confectionery equipment. The installation unfolds across two rooms, generating an immersive environment that echoes the conditions of the factory floor: endless shifts, repetitive rhythms and prolonged standing. Meanwhile, low-frequency vibrations emanating from ultrasonic speakers, floor transducers and subwoofers travel through the floor into viewers' bodies, transmitting a visceral bodily sensation.

At the heart of the installation stands a polished metal structure embedded with four video screens. Each screen displays documentary footage drawn from Kastrati's field visits to *lokum* factories, including interviews with workers. One video features a single narrator's voice taken from interview transcripts, highlighting the gap between the workers' realities and the sanitised versions of management, further underscoring the enforced silence and controlled narratives surrounding their labour.

While the presence of supervisors in these interviews is subtle, their influence remains palpable – shaping not only the workers' conditions, but also their capacity for speech, expression and disclosure. In an adjoining room, a wall-mounted sculpture fashioned from repurposed factory machinery takes the form of a horn-like vent, recalling those used in *halva*-making and underscoring the entanglement between sound, labour, and architectures of production.

Doruntina Kastrati was born in 1991 in Prizren. She currently lives and works in Pristina.

1

Doruntina Kastrati

Şarkılar Yutan Biri Kotno | A Horn That Swallows Songs, 2025
© Doruntina Kastrati

α

ZİHNİ HAN

1930'da bir gemi acenteliğinin merkez binası olarak yapılan ve 1973'te yeniden inşa edilen Zihni Han, İstanbul'u Doğu Akdeniz'e bağlayan tarihî bir rıhtım olan Tophane'de yer alan beş katlı, sade bir ticari bina. Bölgenin çehresini değiştiren kapsamlı Galataport projesinin ortasında özgün yapısını koruyan Zihni Han, 18. İstanbul Bienali'nin mekânlarından biri olarak kullanılmak üzere yakın dönemde yenilendi.

First established in 1930 as the headquarters of a shipping agency and rebuilt in 1973, Zihni Han is an understated five-storey commercial building located in Tophane, a historic maritime gateway that once linked Istanbul to the Levant. The building has remained intact amid the sweeping waterfront development of Galataport, and was recently refurbished in order to serve as one of the venues for the 18th Istanbul Biennial.

Kemankes Karamustafapaşa Mahallesi
Tophane İskele Caddesi No. 12
Karaköy, Beyoğlu

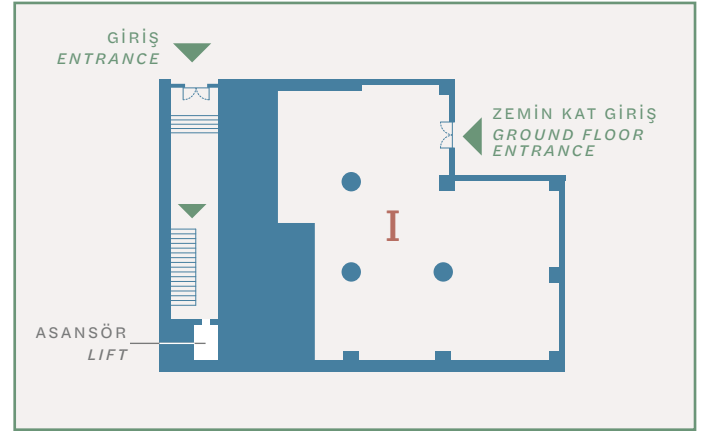
Zihni Han

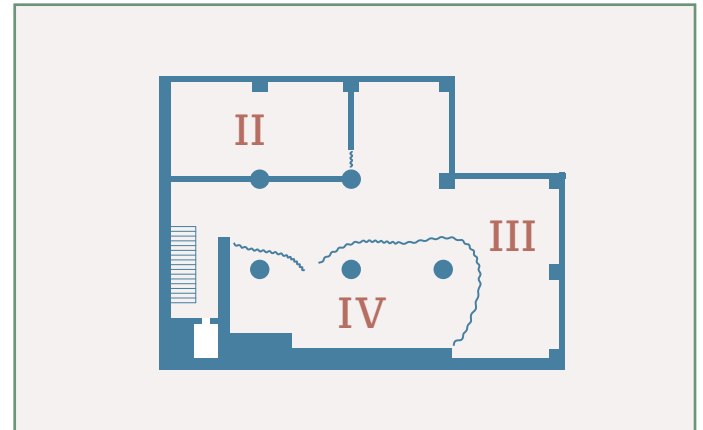
ZİHNİ HAN

K A T
F L O O R 0

K A T
F L O O R 1

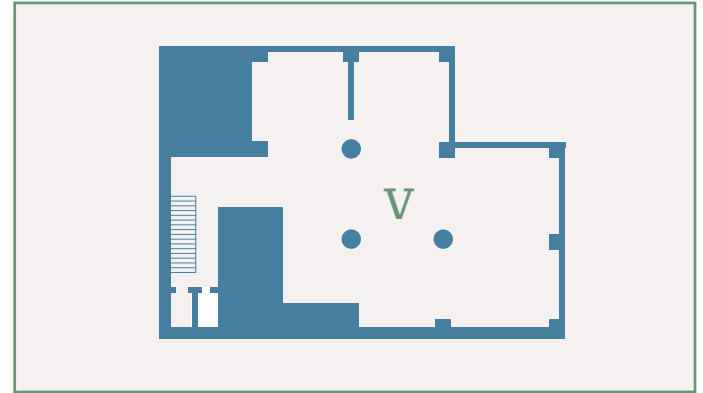

I Celina Eceiza	132
II Rafik Greiss	136
III Ian Davis	140
IV Jasleen Kaur	144

K A T FLOOR 2

K A T FLOOR 3

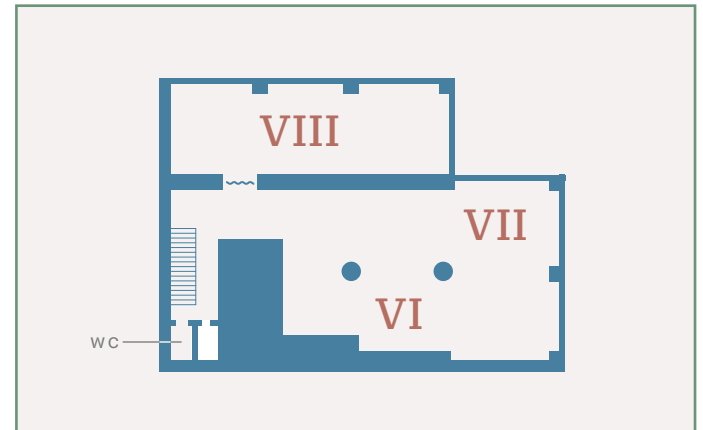

V Etkinlik Alanı 33
Event Space

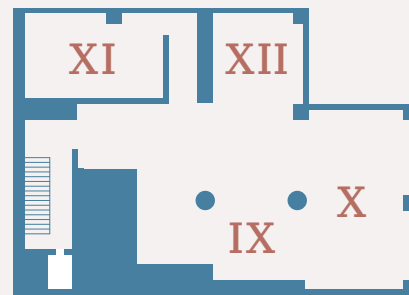
VI Selma Selman148

VII Chen Ching-Yuan152

VIII Valentin Noujaïm156

K A T FLOOR 4

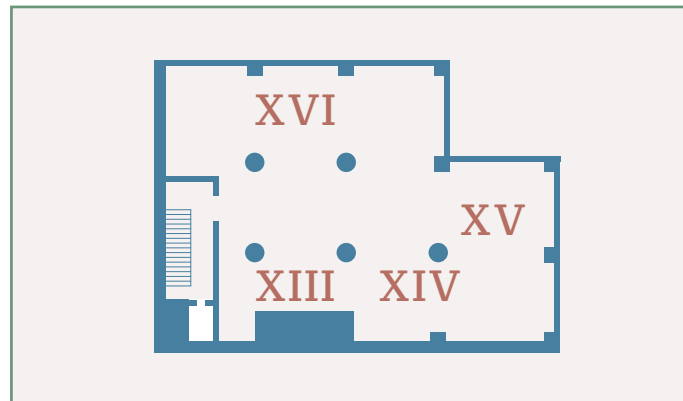

IX	Elif Saydam	160
X	Willy Aractingi	164
XI	Karimah Ashadu	168
XII	Stéphanie Saadé	172

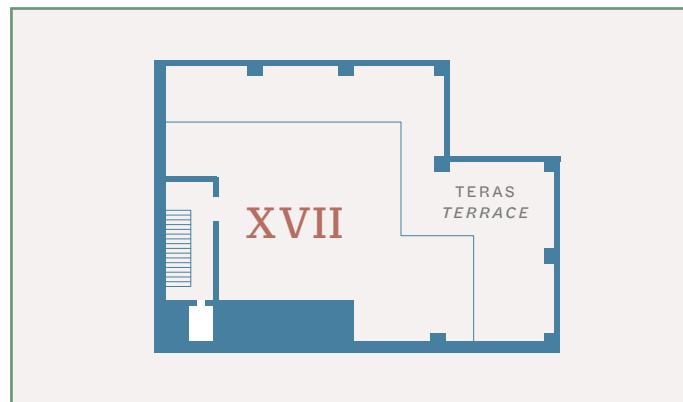
ZIHNI HAN

K A T FLOOR 5

T E R A S R O O F

- XIII Sohail Salem 176
XIV Abdullah Al Saadi..... 180
XV Pélagie Gbaguidi 184
XVI Sara Sadik 188

- XVII Marwan Rechmaoui . . 192

Celina Eceiza

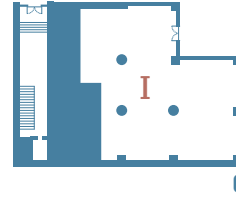
Celina Eceiza'nın yerleştirmeleri yama işi, kolaj, resim, alçı, tebeşir gibi teknik ve malzemelerden yararlanarak çevreleyici ve değişken ortamlar yaratıyor, farklı yüzeyler ve mimariler üzerinde yayılıyor. Sergi alanında tavandan asılarak yayılan geniş ölçekli tekstil işler, içine girilecek ve barınılacak dokunsal mekânlar oluşturuyor; hem yapı hem de ten işlevi görüyor. Bir beden gibi ele aldığı mimariyi duygulanımsal bir eylem olarak giydirmek, Eceiza'nın pratiğinin merkezinde bulunan ve sıklıkla ele aldığı bir tema.

Eceiza bienal kapsamında misafirperverliği temel alan çevreleyici bir yerleştirmeye bu yaklaşımını daha da genişletiyor; açık mekânların çoğalarak birbirini doğurduğu eserinde tamamen kumaştan ve buluntu malzemelerden oluşan barınılabılır bir mimari inşa ediyor. Boyanmış ham pamuk, çuval bezi, havlu ve geri dönüştürülmüş kumaşların kullanıldığı yerleştirme farklı imgelerden, enerjilerden, inançlardan ve hatıralardan oluşan bir ekosistem yaratıyor. İç dünya ile dış dünyayı nazikçe birbirine geçiren pencere motiflerinin yanında bedenlerin, gözlerin ve uzuvların uçuşarak birbirine doğru uzandığı bu kumaş paneller, ziyaretçileri “kapısı açık bir evde” soluklanmaya ve rahatlamaya davet ediyor; içeride vakit geçirmeye, elle dikilmiş yer kaplamalarında yürümeye, dokunmuş şilte-resimlere uzanmaya, minderlerin ve şiirlerin üzerinde dinlenmeye çağırıyor.

Celina Eceiza's installations unfold across different surfaces and architectures, drawing on techniques such as patchwork, collage, painting, plaster and chalk to create immersive, mutable environments. Her expansive textiles drape from ceilings and spread across floors, operating both as structure and skin – as haptic spaces to be entered and inhabited. At the heart of Eceiza's practice is the recurring gesture of dressing architecture as an affective act, treating it like a body.

For the biennial, Eceiza expands this logic by presenting an immersive installation rooted in hospitality that builds one open space within another, composing an inhabitable architecture made entirely of textile and found matter. Dyed and constructed by hand from raw cotton, burlap, towels and recycled fabrics, the installation forms an ecosystem of images, energies, beliefs and memories. Featuring an array of motifs delineating windows that gently merge interiority and exteriority, alongside floating bodies, eyes and limbs reaching toward one

another, the textiles extend an invitation to an 'open house' of leisure and rest. Visitors are invited to dwell: to step onto hand-stitched floor coverings, lie on embroidered mattress-paintings, and rest among cushions and poems.

Celina Eceiza 1988 yılında Tandil'de doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Buenos Aires'te sürdürüyor.

Celina Eceiza was born in 1988 in Tandil. She currently lives and works in Buenos Aires.

*Yuva şışen bit meyvedir |
A nest is a fruit that swells,* 2025
© Celina Eceiza

Rafik Greiss

Rafik Greiss heykel, fotoğraf ve film alanlarında çalışan disiplinlerarası bir sanatçı. Çalışmalarında kent yaşamının maddi ve manevi tortularını araştıran sanatçı, nesnelerden ve gündelik karşılaşmalardan ilham alarak tüketim, bellek ve değişim döngülerini inceliyor. İşlerinde dışlanan ve göz ardı edilen unsurları yeniden değerlendirerek kutsal ile dünyevi addedilen arasındaki eşikleri çevreleyici işitsel ve görsel ritimler aracılığıyla sorguluyor.

Greiss'in *En Uzun Uyku* (2024) adlı filmi, Tanrı'nın aracısı olarak kabul edilen velilerin doğum günlerini kutlayan "mevlit" (Arapçada "yıldönümü") ritüellerine odaklanıyor. *Hadra* adı verilen bu duygu dolu, yoğun ibadet törenleri nefes, dua ve dans gibi farklı unsurları bir araya getiriyor. Film dini bir bağlamdan yola çıkarsa da herhangi bir doktrine odaklanmaktan ziyade aşkınlığın kendisini döngüsel, zamanı sekteye uğratan bir deneyim olarak ele alıyor. Sanatçı nefes, hareket ve tekrara odaklanarak adanmışlığın, varoluşun ve değişen bilinç hallerinin bedensel ve nörolojik boyutlarını araştırıyor.

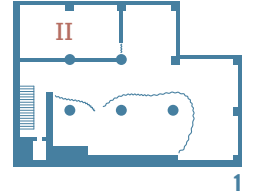
Greiss bienalde aynı zamanda Gürcistan ve Mısır'daki keşif gezilerinden yola çıkarak ürettiği bir dizi duvar heykelini sergiliyor. Seyahat, göç, sömürgeleştirme gibi büyük ölçekli hareket biçimlerine sahne olan kentsel alanlardan topladığı buluntu ya da elden çıkarılmış nesnelere yeni işlevler kazandırıyor. *Thais* (*Cennet Kuşu*) eserinde, Tiflis sokaklarında bulduğu piyano tablasını heykel malzemesi olarak kullanarak bu nesneye hem yeni bir hayat veriyor hem de bir mukaddes emanet havası katıyor. Rölyef heykellerin yanında ise bir zamanlar İskenderiye'deki mevlit kutlamalarında sufi camilerinin ve evlerinin eşiklerini belirleyen *Mevlit Paspasları* (2021) sergileniyor.

Rafik Greiss 1997 yılında Kahire'de doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Paris'te sürdürüyor.

Rafik Greiss is a multi-disciplinary artist working across sculpture, photography and film. His practice explores the material and spiritual residues of urban environments, drawing from objects and everyday encounters to examine cycles of use, memory and transformation. Greiss reframes the marginal and overlooked to investigate thresholds between the sacred and the profane, often through immersive sonic and visual rhythms.

Greiss' *The Longest Sleep* (2024) is a film portraying the rituals of *mawlid* ('anniversary' in Arabic), birthday celebrations for historical, local Sufi saints who serve as mediators to God. These psychologically intense prayer rituals, known as *hadra*, involve inhalation, prayer and dance. While grounded in a religious context, the film is concerned less with doctrine than with transcendence as a cyclical, time-distorting experience. Through breath, movement and repetition, Greiss explores the bodily and neurological dimensions of devotion, presence and altered states.

At the biennial, Greiss is also showing wall sculptures that he has constructed through a wide-ranging process of urban scavenging: throughout his travels in Georgia and Egypt, the artist has collected and repurposed found or discarded objects from urban sites, which for Greiss are witnesses to various large-scale transfers such as travel, migration and colonisation. These objects have been re-appropriated poetically as part of the sculptural assemblages. *Thais* (*Bird of Paradise*) (2024) recasts the interior of a piano that was recovered from the streets of Tbilisi as a sculptural medium, giving it new life while lending it a reliquary air. Presented alongside it, *Mawlid Doormats* (2021) function as markers of thresholds that once stood at the entrances of Sufi mosques and houses during the *mawlid* festivals in Alexandria.

Rafik Greiss was born in 1997 in Cairo. He currently lives and works in Paris.

Thais (Cennet Kuşu) | Thais (Bird of Paradise), 2024
© Aurélien Mole

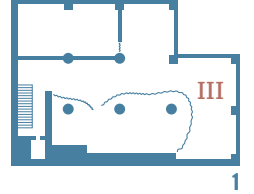
Ian Davis

Ian Davis ayrıntılı çizim pratiğinden doğan resimlerinde esrarlı, dramatik ve sakin bir gerçeküstülüğü öne çıkaran, berrak bir biçimsel titizlikle çalışıyor. Eserlerinde sıklıkla birbirine tıpatıp benzeyen, çoğu zaman takım elbise ya da üniforma giymiş erkek figürlerini uzak bir mesafeden, felaketin ya da distopik çöküşün hemen öncesindeki ya da sonrasında anlarda resmediyor ve zaman zaman bürokratik totalitarizme göndermelerde bulunuyor.

Davis çevresel sömürü, doğal felaket ve distopya konuları etrafında gezinen sekiz resimlik bir seçkisiyle bienalde yer alıyor. Zihni Han'da ritmik bir sıralamayla sergilenen resimler, olay ile tepki arasındaki eşikleri araştırıyor. Örneğin *Müritletler*'de (2024) takım elbiseli adamlar hem rutin hem de törensel olduğu duygusunu veren bir toplantı için mağara girişini andıran geniş bir açıklıkta, ateşin etrafında bir araya gelirken, yine doğal bir ortamı betimleyen *Kehanet* (2024), her mevsim yeşil bir ormanın üzerinde yükselerek gökyüzünü delen bir yanardağ patlamasını, yüce bir doğuş ânını tasvir ediyor. Sanatçının insan emeği ile altyapı mimarilerinin kesiştiği sahneleri anıtsal bir ölçekte betimlediği resimlerde sıradan ortamlar kıyameti andıran bir gerilimle yükleniyor. İncelikle aktarılan düzen ve keskinlik, uğursuz bir havaya da bürünüyor: Döner merdiven, gözlerden uzak gizemli bir resmi etkinliğe doğru yükselirken, devasa sanayi manzaralarına serpiştirilmiş insan figürleri, ortaklaşa üstlendikleri yıldırıcı görev ve etraflarındaki gaz salınımlarına kıyasla bu manzara içinde sanki iyice küçülüyor.

Emerging from a practice of meticulous drawing, Ian Davis' paintings are composed with a clarity and formal rigour that foreground the works' enigmatic, dramatic and quietly surreal qualities. His works often portray, at a remove, groups of identical male figures, often in suits or uniforms, observing moments before and after catastrophe or dystopian collapse, sometimes implying bureaucratic totalitarianism.

At the biennial, Davis is presenting a suite of eight paintings revolving around themes of environmental extraction, natural disaster and dystopia. Installed as a rhythmically sequenced ensemble within Zihni Han, the paintings explore the thresholds between event and response. In *Acolytes* (2024), for instance, suited men gather around a fire beneath a vast, cave-like mouth in a meeting that feels both routine and ceremonial, while *Prophecy* (2024), also grounded in a natural setting, depicts a bright, volcanic eruption piercing the sky above an evergreen forest: a moment of sublime emergence. The paintings depict monumental scenes where human labour and infrastructure intersect, charging ordinary environments with apocalyptic tension. Here, a sense of meticulously depicted order and precision becomes foreboding: a spiral staircase leads to an unseen formal event, and vast industrial scenery is occasionally dotted with human figures, dwarfed in scale by comparison both to the daunting, communal task at hand and the towering gaseous emissions.

Ian Davis 1972 yılında Indianapolis'te doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Los Angeles'ta sürdürüyor.

Ian Davis was born in 1972 in Indianapolis. He currently lives and works in Los Angeles.

İltica | Refuge, 2024
© Yubo Dong

Müritlet | Auditors, 2024
© Dawn Blackmannz

Jasleen Kaur

Jasleen Kaur emek, miras, siyasi kimlik ve aidiyet gibi sosyopolitik meseleleri inceliyor; eserlerinde sık sık gündelik tüketim nesnelerini kullanarak diaspora hayatına, çağdaş kapitalizme ve kültürel belleğin ve inanç sistemlerinin yeniden yazımına dair eleştirel söylemler üretiyor.

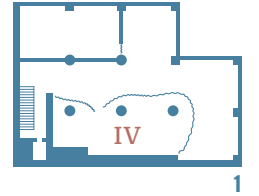
Bedenim Bir Kasvet Tapınağı (2021), ana akım yaşam tarzlarının günümüzün küresel “wellness” kültürünün etkisinde pazarlanmasıyla, yoga ve meditasyon gibi yerli ve kadim ruhani geleneklerin ticarileşmesi sürecini sorguluyor. Büyük ölçekli duvar kâğıdında tarihsel önem taşıyan, ancak günümüzde turistler için popüler bir yoga mekânı hâline gelen Trimbakeshwar Şiva Tapınağı’nın buluntu bir fotoğrafı görülüyor. Yarı saydam perdeye yansıtılan görüntüler, huzurlu bir meditasyon ortamını sekteye uğrattıyor; Kundalini yogisi Swami Dev Murti’nin ve yoga yapan insanların olduğu arşiv görüntüleri, kaynak ile katman arasındaki zıtlıkları vurguluyor.

Mekânda himalaya tuzundan veya kristal lamba ve *palo santo* gibi “wellness” ürünlerinin büyük ölçekli kopyaları, izleyicileri yoganın ahlaki boyutlarını, bu furiyanın yaygınlaşmasına katkı veren görünmez emeği ve “özbakım” kavramının aldattıcılığını sorgulamaya davet ediyor. Sara Ahmed’in “mutlu nesne” teorisine ve beyazlıkla kurduğu yakınlığa göndermelerde bulunan eser, özbakım endüstrisinin yerli toplulukların ruhani ve bilgi temelli geleneklerinin sömürme ve onlardan kâr sağlama eğilimini eleştiriyor. Kaur’a göre bu eğilim, söz konusu holistik geleneklerin özgün anlamını yok eden ve temsiliyet politikalarına verdiği primle eşitsizlikleri daha da vahim hâle getiren bir tür kültürel sömürgeciliği andırıyor.

In her work, Jasleen Kaur explores sociopolitical questions surrounding labour, heritage, political identity and belonging. She often repurposes everyday consumer items to comment on diasporic life, contemporary capitalism and the rewriting of cultural memory and belief systems.

My Body is a Temple of Gloom (2021) questions the commodification of Indigenous spiritual traditions, such as yoga and meditation, through today’s mainstream lifestyle marketing and global wellness cultures. A large wallpaper sourced from a found image displays the Trimbakeshwar Shiva Temple, a historically significant site that is now a popular yoga destination. The projection onto translucent curtains ruptures an otherwise meditative environment: it includes footage of the Kundalini yogi, Swami Dev Murti, and archival film of people practicing yoga, emphasising the contrast between source and overlay.

Oversized replicas of wellness products such as a crystal lamp and *palo santo* wood encourage viewers to interrogate the ethics of yoga, the invisible labour that contributed to its popularisation, and the speciousness of much ‘self-care’ rhetoric. Referencing Sara Ahmed’s theory of the ‘happy object’ in its proximity to whiteness, the work critiques the self-care industry’s tendency to exploit and profit from spiritual and knowledge-based practices from Indigenous communities. For the artist, this tendency resembles a form of cultural colonialism that destroys the original significance of these holistic practices and exacerbates inequities through its investment in the politics of representation.

Jasleen Kaur 1986 yılında Glasgow’da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Londra’da sürdürüyor.

Jasleen Kaur was born in 1986 in Glasgow. She currently lives and works in London.

*Bedenim Bir Kasvet Tapınağı |
My Body is a Temple of Gloom, 2021*
© Wellcome Collection

Selma Selman

Resim, yerleştirme ve performans alanlarında çalışan Selma Selman, kişisel geçmişinden ve ait olduğu Roman halkının yaşantılarından beslendiği eserlerinde dışlanmışlık, otorite ve görünürlük yapılarıyla yüzleşiyor. Bunu yaparken, alışılmış izleyicilik ve temsil biçimlerinin dışına çıkıyor; sanatsal pratiğini hem bir kurtuluş hem de bir yüzleşme cephesi olarak görüyor. Kendi ailesinin ve Roman toplulukların karşı karşıya kaldığı sorunları temel alan eserlerinde çocuk evliliği ve geleneksel toplumsal cinsiyet rolleri gibi sosyopolitik konuları inceliyor ve küresel ölçekte işleyen ötekileştirme dinamiklerine dikkat çekiyor.

Bienalin kamusal programının açılışını yapacak *Anakartlar* (2025), canlı bir performansı ve bu performansın sonucunda ortaya çıkacak yeni bir yerleştirmeyi içeriyor. Performansın çekirdeğini sanatçının aile üyeleriyle beraber anakart, kablo ve işlemci gibi elektronik atıkları, içlerinde bulunan 18 ayar altın parçalarını çıkarmak amacıyla parçalaması ve sökmesi oluşturuyor. Bu performatif eylem aracılığıyla Selman, hayatını elektronik atıkları geri dönüştürerek kazanan aile üyelerinin geçim kapısını ve çoğunlukla göz ardı edilen bir emek biçimini vurguluyor.

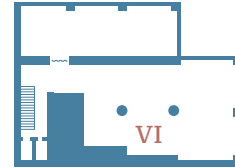
Selman'ın çalışmasında altın yalnızca bir değer ölçüsü değil, aynı zamanda arzu ve yıkımı ifade eden bir aracı haline geliyor; kolektif performans sonucunda elde edilen altın, bir kaşığa dönüştürülerek heykel niteliği kazanıyor ve etrafındaki yüzü aşkın parçalanmış bilgisayardan geriye kalan parçalarla derin bir tezat hâlinde sergi alanına yerleşiyor.

Selma Selman, 1991 yılında Bihaç'ta doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Amsterdam, New York ve Bihaç'ta sürdürüyor.

Selma Selman works across painting, installation and performance, drawing on her own personal biography and on the lived experiences of the Roma community to which she belongs, in order to confront structures of exclusion, authority and visibility. Her practice disarms conventional modes of spectatorship and representation, situating itself as a site of both emancipation and confrontation. Grounded in the issues faced by her own family and Roma people more broadly, she explores sociopolitical topics such as child marriage and traditional gender roles, calling attention to global dynamics of marginalisation.

Motherboards (2025), the opening act of the 18th Istanbul Biennial's public programme, unfolds as live performance and incipient installation. The performance is centred around the artist, alongside her family members, as they destroy and disassemble electronic waste such as computer motherboards, wires and CPUs, with the intention of extracting 18-carat gold from the discarded materials. The performative act underscores this often invisible form of economic subsistence, pursued by Selman's family members who earn a living by recycling discarded electronics.

Gold, in this work, functions not only as a measure of value, but also as a conduit of destruction and desire: the metal recovered as a result of the communal performance, cast as a sculptural object in the form of a golden spoon, is presented in the exhibition space in stark contrast to the smashed remnants of over 100 dismantled computers and discarded material components surrounding it.

3

Selma Selman was born in 1991 in Bihać. She currently lives and works between Amsterdam, New York and Bihać.

Selma Selman

Chen Ching-Yuan

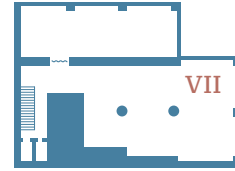
Chen Ching-Yuan eserlerinde natürmort gibi köklü bir resim geleneğinden beslenerek zaman, mekân ve kimlik üzerine kafa yoruyor. Eserlerinde bilinç ile somut gerçeklik arasında süzülen, psikolojik anlamlarla yüklü sahneler, nesneler ve olaylar gerçeküstü bir atmosfer yaratırken, müphem figürlerin davranışları ve ruh halleri ekseriyetle gündelik yaşamdaki absürtlüğü ve kırılmaları yansıtıyor. Düşvari kompozisyonlarında kayıp, endişe ve yabancılaşma duygularını, toplumsal ayrışma ve hızlandırılmış zamanın şekillendirdiği bir arka planla görünür kılıyor. Sanatçının imgesel dili, çöküş ile uyum arasındaki gerilimi yakalayarak kolektif eylemlerin baskı altında devamını mümkün kılan sessiz direnişi aklı getiriyor.

Ching-Yuan bienalde *Tuğla ve Kereste* (2020-2021) serisinden on iki resimlik bir seçki sergiliyor. COVID-19 pandemisi sırasında üretilen bu seri, izleyicileri yalnızca neyin çökmekte olduğuna değil, yaşanan aksamaların ardından nelerin varlığını sürdürdüğünü düşünmeye de davet ediyor. Mütevazı direniş mimarilerine dönüştürülen tuğlaların betimlendiği mini seri *Bloklar*, toplumsal protestolarda yolları kapatmak için anlık inşa edilen düzeneklerden esin alıyor. Sanatçı bu eserlerde protesto mimarisine, özellikle de aniden gelişen protesto durumlarında tuğla, tahta ve molozlarla kurulan geçici barikatlara ilişkin tasarımlarından faydalıyor. *Uzuvlar* gibi diğer eserlerinde ise ağaç gövdelerinin kopmuş parçalarını farklı birleşim hâllerinde resmederek direniş, yıkım ve çokyönlülük temalarına yoğunlaşıyor.

Chen Ching-Yuan's work draws on classical modes of painting, such as still life, to reflect on time, space and identity. His works conjure a surreal atmosphere, depicting psychologically charged scenes, objects and events that float between consciousness and grounded reality. His paintings often centre on the behaviours and moods of ambiguous figures, evoking a sense of absurdity and fracture within contemporary life. In his dreamlike compositions, emotions of loss, anxiety and alienation arise against a backdrop of social fragmentation and accelerated time. Chen's imagery captures the tension between collapse and cohesion, evoking the quiet endurance that allows collective gestures to persist even under duress.

In Istanbul, Ching-Yuan is presenting a selection of twelve paintings from the series *The Brick and Timber* (2020-2021). Produced amidst the COVID-19 pandemic, *Bricks and Timber* invites viewers to consider not only what collapses, but what continues in the wake of disruption. The micro-series *The Blocks*, where bricks are arranged into modest architectures of resistance, is inspired by impromptu roadblock devices used in social protests, emerging from the artist's reflection on protest architecture – specifically, the makeshift barricades assembled

from brick, wood and debris in moments of spontaneous protest. Others, such as *The Limbs*, reflect on resistance, destruction and versatility by portraying the severed fragments of tree trunks in states of recombination.

3

Chen Ching-Yuan 1984 yılında Tainan'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Taipei'de sürdürüyor.

Chen Ching-Yuan was born in 1984 in Tainan. He currently lives and works in Taipei.

Tryptich III: Çöküş | Tryptich III: The Descent, 2021
© Chu Chi-Hung

Valentin Noujaïm

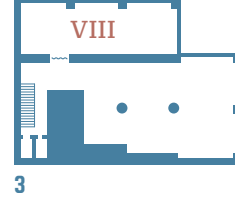
Valentin Noujaïm tanıklığa, belgelemeye ve kentsel mekâna dair soruları ele aldığı filmlerinde insanlığın geçmişle yüzleşme, yas tutma ve tarihe meydan okuma gücünü savunuyor. Sanatçının *La Défense* üçlemesi (2022-2025), adını Sosyalist Parti'nin "Grands Projets" (Büyük Mimari Projeler) girişimi dahilinde, Fransız Devrimi'nden iki yüz yıl sonra başlatılan anıtsal kent projesi La Défense'tan alıyor. Bu üçlemenin ilk bölümünü oluşturan *Pacific Club* (2023), Paris'teki diaspora topluluklarına benzersiz bir ortak bellek ve kutlama mekânı sunmuş Pacific Club Privé adlı gerçek ve tarihi bir buluşma yerinin günümüz merceğinden psikocoğrafik bir incelemesi.

1980'ler boyunca kapıları her gece açık olan Pacific Club Privé, Arapların, Kuzey Afrikalıların ve diğer göçmenlerin La Défense mahallesinin tam kalbinde bulunduğu, soul, R&B ve *rai* (Cezayir halk müziği) dinleyerek dans ettiği bir sığınak görevi gördü. Filmde Cezayir asıllı Fransız Azedine Benabdelmounene, 1985 civarında genç bir delikanlıyken ziyaret ettiği gece kulübündeki kişisel deneyimlerini aktarırken, Fransa'da ırkçılığın, AIDS krizinin ve eroïn kullanımının yaygınlaştığı bu dönemde yaşanan ötekileştirilme pratiklerine değiniyor. Kulüp müdavimlerinin otoritelerle yaşadığı sürtüşmelerin, onları bir arada tutan yoldaşlık duygusunun aktarıldığı hikâyelere mahallenin günümüzdeki hâline ait görüntülerin eşlik ettiği film, ortak belleğin silinerek yok edilmesinin ardındaki sistemi derinlemesine inceliyor.

Valentin Noujaïm 1991 yılında Angers'te doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Paris ve Atina'da sürdürüyor.

The films of Valentin Noujaïm take up questions of testimony, documentation and urban space to champion the human capacity to revisit, mourn and challenge history. Noujaïm's *La Défense* trilogy (2022–2025) takes its name from La Défense, a monumental urban project inaugurated two centuries after the French Revolution as part of the Socialist party's 'Grands Projets'. Forming the first part of this trilogy, *Pacific Club* (2023) is a present-day, psychogeographical survey of a real, historical meeting place and a unique space for communal memory and celebration for diasporic communities in Paris, the Pacific Club Privé.

During the 1980s, the Pacific Club Privé nightclub was open every night, offering a haven for Arab, North African and other immigrants to convene together, listen and dance to soul, R&B and Algerian folk music (*rai*) right in the centre of La Défense neighbourhood. In the film, Azedine Benabdelmounene, a French-Algerian man, relates his personal experiences visiting the nightclub as a teenager around 1985, conjuring the forms of exclusion experienced in France during a period defined by widespread racism, the AIDS crisis and the heroin epidemic. Interspersed with stories of club-goers, their brush-ups against authority and the sense of camaraderie that kept them together, alongside contemporary footage of the neighbourhood, Noujaïm's film is a meditation on the logics of erasure and disappearance of communal memory.

Valentin Noujaïm was born in 1991 in Angers. He currently lives and works between Paris and Athens.

Valentin Noujaïm

pacific Club, 2023
© Valentin Noujaïm

Elif Saydam

Elif Saydam eserlerinde süslemenin ve dekorasyonun görsel dilinden, yerel halk kültürü ve ifadesinden, aynı zamanda mekânsal ve mimari katmanlardan faydalıyor. Karışık teknik yerleştirmesi *Misafirperverlik*'te (2024-2025) basit bir malzemeye, metal klasör halkalarıyla birbirine tutturularak asılmış lamine plastik levhalara başvuruyor; perdeyi andıran levhalar saydamlık, yüzey ve imgeler üzerine bir oyun kuruyor. Sergi alanının tavanından asılarak mekâna heykelsi bir müdahalede bulunan eser, paravanları, fiziksel eşikleri ve iç duvarları da çağrıştırıyor. Saydam burada esere adını veren ve “konukseverlik” anlamına gelen *hospitality* sözcüğünün Latince kökeni *hospes* üzerinden ev sahibi, misafir ve yabancı kavramlarına, oradan da *hospes* ile *hostis* sözcüklerinin tarihsel akrabalığı üzerinden düşman kavramına uğratarak *hospitality*'ye içkin etimolojik gerilimi araştırıyor. Burada iç mekân hem bir daveti hem de reddedişi, hem sıcak bir karşılamayı hem de dışlamayı barındırıyor.

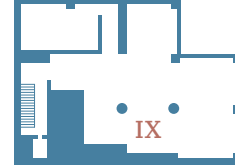
Bienal için yeni resimlerle genişletilerek tekrar kurulan *Misafirperverlik*, kamusal alanda ifadenin yargı yoluyla baskı altına alındığı, kuir toplulukların geleneksel aile anlayışına bir tehdit olarak konumlandırıldığı söylemlerin yaygın olduğu bir dönemde, “On para etmez” ve “Beş para etmez” gibi ifadelerle hem Türk halk edebiyatının dilini hem de Âşık Veysel'in “Güzelliğin on par'etmez / Bu bendeki aşk olmasa” dizelerini sergi alanına çağırıyor. Türkiye'de azınlık topluluklarının geleceğinin yanı sıra aidiyete, arzuya ve yıkıma dair can alıcı sorular soran sanatçı, kapalı kapılar ardında nelerin olup bittiğine de kafa yoruyor.

Elif Saydam 1985 yılında Calgary'de doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Berlin ve İzmir'de sürdürüyor.

Elif Saydam's work draws from the visual language of ornamentation and decoration, vernacular culture and expression, alongside spatial and architectonic layering. *Hospitality* (2024-2025) is a mixed-media installation that uses a deceptively modest material: laminated plastic sheets suspended together with metal binder rings. These curtain-like, multi-panelled works hang in layered sequences, playing with transparency, surface and image. Suspended off the ground, the work functions as a sculptural intervention while recalling spatial dividers, physical thresholds and interior walls. Here, Saydam explores the etymological tension present in the word 'hospitality', deriving from the Latin *hospes* – host, guest or stranger – with its historical link to the word *hostis*, meaning enemy. Here, too, interior space is both an invitation and a site of denial, a place for welcoming as well as for excluding.

Restaged and expanded with newly commissioned paintings for the biennial in a moment of prosecution and suppression of public expression, with widespread rhetoric framing queer communities as a threat to traditional conceptions of the family, the work has local resonances through its incorporation of Turkish folk phrases, such as *on para etmez* ('not worth ten pennies') and *beş para etmez* ('not worth five pennies'), as well as its invocation of lyrics from a song by Âşık Veysel: 'Your beauty

isn't worth a penny / if it weren't for my love.' The artist raises vital questions about belonging, desire, disrepair and the future of minoritarian societies in Türkiye, while contemplating what goes on behind closed doors.

4

Elif Saydam was born in 1985 in Calgary. They currently live and work between Berlin and İzmir.

Elif Saydam

Misafirperverlik | Hospitality, 2024-2025
© Rachel Topham Photography

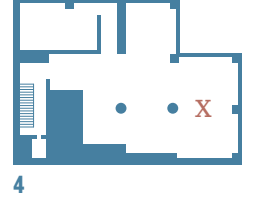
Willy Aractingi

Willy Aractingi (1930-2003) New York'ta dünyaya geldi; çocukluğunu Mısır'da geçirdi, ardından Lübnan'a taşındı ve burada Beyrut Amerikan Üniversitesi'nde kimya öğrenimi gördü. Parfümörlük eğitimi alan Aractingi'nin görsel sanat-lara ilişkin hevesi hayatının daha geç bir döneminde somut-laştı. Sanatsal uğraşlarını parfümörlükle birlikte yürüten sanatçının her iki alana bağlı kalması, sanatsal üretiminde zaman zaman uzun süreli kesintilere neden oldu. 1950'lerin başında resim yapmaya başlayan Aractingi, 1974'te Beyrut'ta Le Point galerisini kurdu. Burada Niki de Saint-Phalle, Tiger Tateishi, Aref El Rayess ve Fassianos gibi sanatçıların sergilerini düzenledi, ancak ertesi yıl Lübnan İç Savaşı patlak verdi. Aractingi eserlerinde İslamiyet öncesi dönemin efsanevi âşık-ları Antere ile Able, Âdem ile Havva ve Tarzan gibi edebi-mitolojik figürlerden ilham aldı ve onları fantastik, pastoral sahneler içinde resmetti. 1989-1995 arasında La Fontaine'in fabllarından esinlenerek ürettiği 246 eserden oluşan resim dizisi, sanatçının en kapsamlı yapıtı.

Bienalde Aractingi'nin sekiz resminden oluşan bir seçki sergileniyor. Düşsel ve alegorik anlatılar barındıran bu resimler arzu ve hayal gücüyle dolu: Pastoral manzaraların içinde kurdeleleri andıran yollar yeşil yuvarlak tepeleri sarmalarken, at sırtında insan figürleri eflatun patikaları arşınlarken görülüyor. Zamandan kopmuş bu bereketli evrende destansı hayvanlarla çevrelenmiş dostlar, çiçeklerle bezeli bir bahçede yalnızca birbirlerini değil, kurmacayı, miti, insan ile insan olmayan varlıklar arasındaki yakınlığı da kucaklıyor.

Willy Aractingi (1930–2003) was born in New York, spent his childhood in Egypt, and later moved to Lebanon, where he studied chemistry at the American University of Beirut. Trained as a perfumer, his artistic ambitions flowered late in life. Aractingi balanced his artistic pursuits with a career in fragrance, a dual commitment that often led to extended interruptions in his artistic production. He began painting in the early 1950s, and in 1974 founded gallery Le Point in Beirut, which hosted exhibitions for artists such as Niki de Saint-Phalle, Tiger Tateishi, Aref El Rayess and Fassianos until the outbreak of the Lebanese Civil War in 1975. In his work, Aractingi drew on literary and mythological figures such as Tarzan, Adam and Eve, and Antar and Abla, lovers in a legendary pre-Islamic saga, rendering them in fantastical, pastoral scenes. Between 1989 and 1995, he completed a cycle of paintings inspired by the animal fables of Jean de La Fontaine, encompassing some 246 paintings, his most extensive body of work.

At the biennial, a suite of eight paintings by Aractingi is presented, dreamlike and allegorical, rich with sensuality and imaginative narrative. In oneiric pastoral scenes, soft green hills are encircled by ribbon-like pathways and human figures travel on horseback along magenta paths, and friends embrace in a garden of flowers surrounded by mythological animals in a lush, atemporal universe, embracing fictionality, myth and intimacy across human and non-human forms.

Willy Aractingi 1930 yılında New York'ta doğdu. 2003 yılında Barselona'da hayatını kaybetti.

Willy Aractingi was born in 1930 in New York. He died in 2003 in Barcelona.

İki Dost | Two friends, 1994

X

Tüm görseller | All images © Willy Aractingi

*Geyikten İntikam Almayı Dileyen At |
The Horse Wishing to be Revenged
upon the Stag, 1994*

Tatzan'ın Çığlığı | Tatzan's Cry, 1987

*İmansız Emanetçi |
The Faithless Depositary, 1995*

Karimah Ashadu

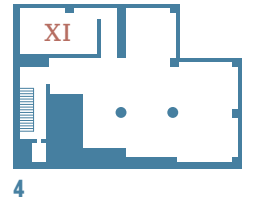
Karimah Ashadu, Nijerya ve diasporasını merkeze alan filmle-
rinde madenciler, hurda toplayıcıları, palm yağı üreticileri ve
benzeri grupların yaşam tecrübelerine odaklanarak özerklik,
ataerkillik, hipermaskülenite, emek gibi temaları ele alıyor.
Filmlerinde bedensellik merkezli özgün bir görsel dil geliştiren sanatçı, geçmiş çalışmalarında konu ettiği hayatların hız ve yoğunluğunu tümüyle aktarabilmek, duyuları kuşatıcı ve sürükleyici deneyimler kurgulamak üzere, vücuda monte edilen özel kamera düzenekleri, el yapımı mekanizmalar ve renkli filtreler tasarladı.

Ashadu'nun sekiz dakikalık filmi *Makine Çocuklar* (2024), Batı Afrika'da toplu taşıma yerine kayıt dışı kullanılan *okada* adlı motosiklet taksilerin bir portresini çiziyor. Trafik kazalarına yol açtığı, sürücülerin ve yayaların güvenliğini tehdit ettiği gerekçesiyle Lagos'ta yasaklanan bu ulaşım araçları, eski başkentte halen yaygın kullanılıyor. Yıllara yayılan bir süreçte çekilen *Makine Çocuklar*, izleyiciyi *okada* sürücülerinin gösterişli giysiler içinde Lagos'un otoyollarını, marinalarını ve toprak yollarını arşınladığı bir yeraltı dünyasına götürüyor. Videoya eşlik eden sesli anlatım kaderden, paradan ve hayatta kalma mücadelesinden bahsederken ailelerini geçindirmek ya da eğitim ve girişimcilik hayallerini gerçekleştirmek için bu güvencesiz mesleğe yönelmiş delikanlıların kırılganlığını ve kararlılığını da ortaya koyuyor. Filmin başkarakterlerinden biri "Tanrı kaderini yazmışsa, o kader öyle ya da böyle gerçekleşecektir" ifadesiyle, geleneksel erkekliği güvencesiz yaşam koşullarına ve kapitalizmin sömürgecilik sonrası mirasına karşı kaderci bir yanıt olarak konumlandırıyor. Ashadu, bienalde *Makine Çocuklar*'ın yanı sıra filmde yola çıkarak ürettiği *Çelenk* (2024) adlı pirinç heykeli de sergiliyor: Duvarı konumlanan bu dairesel rölyef, üzerinde *okada* tekerleklerinin izlerini taşıyan dokusuyla devininim, malzemenin ve coğrafyanın ağırlığını sergi alanına aktarıyor.

Karimah Ashadu 1985 yılında Londra'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Hamburg ve Lagos'ta sürdürüyor.

Karimah Ashadu's films, rooted in Nigeria and its diaspora, explore the lived realities of miners, scrap dealers and palm oil farmers, engaging with the themes of autonomy, patriarchy, hypermasculinity and labour. Ashadu has developed a distinct visual language grounded in the corporeal. From early on, she has been devising custom body-mounted rigs, hand-built mechanisms and colour filters to create immersive, high-sensory experiences that convey the urgency and intensity of her subjects' lives.

Ashadu's eight-minute video *Machine Boys* (2024) is a portrait of *okada*, an informal mode of transportation by motorcycle taxis used across West Africa in lieu of public transport. In Lagos, *okadas* are omnipresent, yet they have come to be banned in the former Nigerian capital due to their role in traffic accidents and the safety risks they pose to riders, drivers and pedestrians. Shot over several years, *Machine Boys* immerses us in the underworld of Lagos, where the riders zip with sartorial flair through the city's expressways, marinas and dirt roads. Voiceovers discuss fate, money and survival while revealing these young men's vulnerability and self-determination: they are forced into these precarious livelihoods in order to support their families or realise educational and entrepreneurial dreams. 'Since God has decreed your fate, it will unavoidably come to pass at any moment', a protagonist says, framing masculinity as a fatalistic response to the post-colonial legacies of capitalism. Alongside *Machine Boys*, Ashadu also presents *Wreath* (2024), a brass sculpture derived from the film: wall-mounted and embossed, this circular relief carries the imprint of *okada* tyres, transposing the weight of movement, material and place into the exhibition space.

Karimah Ashadu was born in 1985 in London. She currently lives and works between Hamburg and Lagos.

Karimah Ashadu

Makine Çocukları | Machine Boys, 2024
© Karimah Ashadu

Stéphanie Saadé

Stéphanie Saadé kavramsal pratiğinde zamanın ifade biçimlerine odaklanarak yerinden edilme ve bellek temalarını araştırıyor; zamanın akışının bireysel, kolektif ve coğrafi merceklerde nasıl ölçüldüğünü incelemek için bir aktarım ve yer değiştirme sürecine başvuruyor. Sıklıkla belleğin kişisel ve tarihsel ölçeklerde tortulaşmasından yola çıkan eserlerinde izleyiciyi, bu kalıntıları daha geniş ve sürmekte olan bir anlatının simgesel parçaları olarak okumaya çağırıyor. Maddi ve bilişsel kırılmaları tasvir etmek amacıyla yeniden inşa süreçlerine başvururken, tozda biriken izler, süs boncukları gibi kalıntılar ve tanıdık kişisel nesneler aracılığıyla tarihsel zamanı somutlaştırıyor.

Saadé, *Piramiit* (2022) serisinde bu ifade dağarcığını devam ettiriyor. Yerleştirme çorap, tişört ve tayt gibi günlük giysilerin bebek bedeninden yetişkin XXL bedenine kadar üst üste istiflenerek birbirine dikilmesinden oluşuyor. Hafif bir eğimle yükselerek dikey silüetler oluşturan eserler, büyümeye ve bakıma adanmış katmanlı bir anıtı andırıyor; hem mahrem nesnelerin hem de beden onlarla kurduğu ilişkinin evrimine tanıklık ediyor. Ortaya çıkan tanıdık ve tekinsiz yapı, zamanı görünür ve dokunulabilir kılarak farklı yaşam evrelerinin bir haritasını oluşturuyor.

Stéphanie Saadé 1983 yılında Beyrut'ta doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Paris ve Beyrut'ta sürdürüyor.

Stéphanie Saadé's conceptual practice employs a process of transposition that deals with themes of displacement and memory by exploring articulations of time, looking at how its passage is measured through individual, collective and geographical lenses. Her works often draw on the sedimentation of memory across personal and historical landscapes, inviting the viewer to read them as metaphorical parts of a larger unfolding narrative. She employs processes of reconstruction to delineate material and cognitive ruptures, using residual fragments and intimate familiar objects, such as collected traces in dust and ornamental beads, to concretise historical time.

Saadé's *Pyramid* (2022) series continues this vocabulary. The installation is composed of everyday clothing items, such as socks, T-shirts and leggings layered and sewn into one another in an incremental fashion, from the smallest infant size to adult XXL. Forming a gently sloping, vertical silhouette, the works resemble a stratified monument of growth and care, testifying to the evolution of intimate matter as well as its relationship to the body. The resulting structure is both familiar and uncanny: a cartography of life stages that materialises time as both visible and tactile.

Stéphanie Saadé was born in 1983 in Beirut. She currently lives and works between Paris and Beirut.

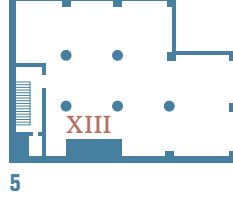

pyramid | *pyramid*, 2022
© Youssef Itani

Sohail Salem

Doğduğu şehir olan Gazze’de sanat üretimini devam ettirmenin yanı sıra El Aksa Üniversitesi’nde ders veren Sohail Salem, Filistinli sanatçıların sergiler, atölyeler ve seminerler düzenlediği Eltiqa’ Güncel Sanat Grubu’nun kurucularından. 2023’te, Filistin’de devam eden soykırım sırasında Deyr el-Belah’a yerleşmek zorunda kalan sanatçı, üretimini burada UNRWA [Birleşmiş Milletler Yakın Doğu’daki Filistinli Mültecilere Yardım ve Bayındırlık Ajansı] tarafından dağıtılan okul defterlerine çizdiği görsel günlüklerle sürdürüyor.

Deftere mürekkeple aktarılmış bir dizi eskizden oluşan *Gazze Günlükleri*’nde Salem, kuşatma altındaki günlük yaşamını dolaysız, dışavurumcu bir çizgiyle resmediyor. Bienalde bu kâğıt işlerden yirmisi, orijinal defterlerin masada teşhir edilen taranmış kopyalarıyla birlikte sergileniyor. Çizimlerden bazılarının soykırım sırasında Gazze’den gizlice çıkarılmış olması, başlı başına bir lojistik başarı olmasının yanı sıra duygusal olarak da sarsıcı. Bu sayfalar sanat eseri olmanın ötesinde birer tanıklık; haberlerin ve medyanın hâlâ dile getiremediklerine dair görsel bir arşiv; Gazze’nin kalbinden gelen bir mesaj ve buradaki yaşamın gerçekliğine açılan bir pencere.

Sohail Salem was born in Gaza, where he currently lives and works. In addition to being a practising artist, he is also a professor at Al-Aqsa University and co-founder of the Eltiqa’ Group for Contemporary Arts, a grassroots organisation that hosts exhibitions, workshops and lessons for Palestinian artists. In 2023, amid the ongoing genocide in Palestine, he was displaced to Deir al-Balah, where he continues to produce work in the form of daily visual memoirs drawn on UNRWA school notebooks.

Diaries from Gaza is a series of notebook drawings in ink, rendered in raw, gestural strokes tracing Salem’s daily life under siege. At the biennial, twenty of these works on paper are exhibited, accompanied by scanned copies of the original notebooks displayed on a table. Some of these drawings were smuggled out of Gaza during the genocide – a logistical and emotional feat in itself. More than artworks, these pages are a testimony: a visual archive of that which remains unspeakable in the language of news and media. They are a message from the heart of Gaza, a window onto the truth of life in the Strip.

Sohail Salem, 1974 yılında Gazze’de doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını burada sürdürüyor.

Sohail Salem was born in 1974 in Gaza, where he currently lives and works.

Sohail Salem

Gazze Günlükleli | Diaries from Gaza, 2024
© Art Jameel

Sohail Salem
178
2024.9.18

XIII

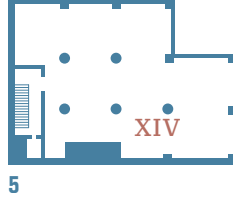
ZAHID HAN

179

Abdullah Al Saadi

Körfez bölgesinde kavramsal sanata öncülük eden, 1980'ler ve 1990'larda Emirlikler'de avangart sanatın kurucu figürlerinden biri olan Abdullah Al Saadi, eserlerinde İslam öncesi klasik Arap şiir geleneği, Birleşik Arap Emirlikleri'nde mevsimsel yolculukların tarihi ve memleketindeki günlük yaşama dair diğer unsurlardan besleniyor. Performans, heykel, fotoğraf ve resmin yanı sıra buluntu nesnelerin toplanması ve yeni alfabelerin geliştirilmesini de kapsayan disiplinlerarası bir pratiğe sahip olan sanatçı, yaşadığı ve çalışmalarını sürdürdüğü Khor Fakkan'ın kıyı coğrafyasında gerçekleştirdiği kapsamlı yolculuklara dair belgeler, çizimler ve haritalar üretti.

Bienalde Al Saadi, Körfez yaşamında gündelik bir kültürel nesne olan geleneksel sandaletten ilham alıyor. Küçük ada halklarının geçmişte etrafında kum birikerek adaya dönüşmesi umuduyla yıpranmış terliklerini ve sandaletlerini denize atarak topraklarını yeniden elde ettiklerine dair yerel bir anlatıdan yola çıkan *Taş Terlikler* (2013), bu gündelik nesneyi alıp taşla yeniden biçimlendiriyor. Emirlikler'deki hızlı modernleşme ve çölün kalıcı olarak dönüşümü bağlamında değerlendirebilecek eser, insanın memleketiyle tarihsel göçebe bağlarını korumasının bir yöntemi olarak bedeni yeniden köklendirmeyi savunuyor.

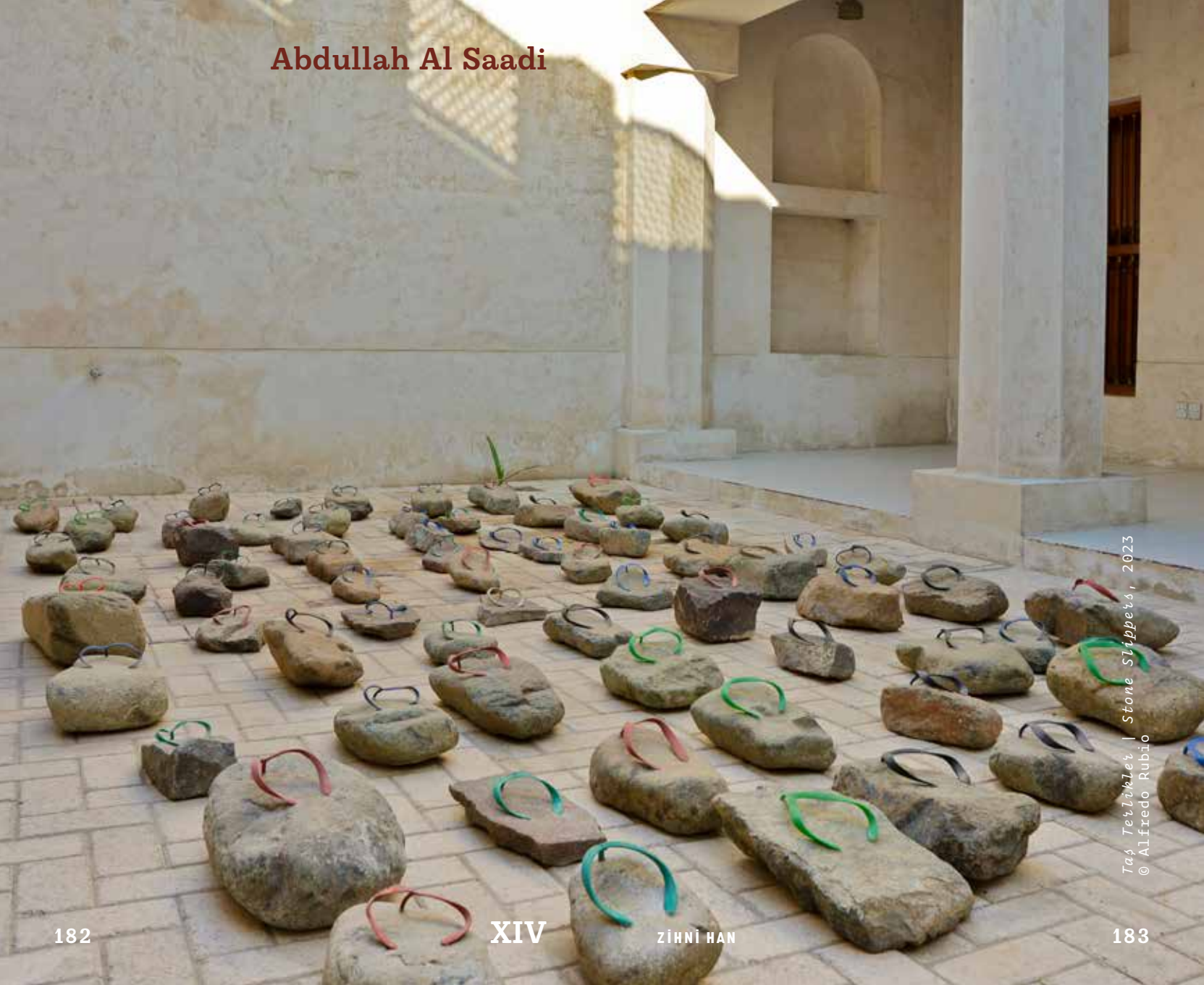

Abdullah Al Saadi is a pioneer of conceptual art in the Gulf region. A foundational figure of the Emirati avant-garde during the 1980s and 1990s, Al Saadi draws from sources such as the tradition of classical Pre-Islamic Arab poetry, the history of seasonal travel within the United Arab Emirates, and other features of daily life in his home region. His multidisciplinary practice, spanning performance, sculpture, photography and painting alongside the collection of found objects and the invention of new alphabets has resulted in itinerant documents, drawings and maps chronicling extensive journeys through the coastal terrain of Khor Fakkan, where the artist lives and works.

Al Saadi's work at the biennial draws inspiration from a quotidian cultural artefact of daily use within the Gulf: the traditional sandal. Departing from a local anecdote in which small island communities historically reclaimed land by throwing worn slippers or sandals into the sea and hoping that sand would gather around them to constitute an island, Al Saadi's *Stone Slippers* (2013) takes on this daily object and recasts it in stone. Set against the backdrop of Emirati hyper-modernisation and the perpetual transformation of the desert, *Stone Slippers* suggests a re-rooting of the body as a methodology for maintaining a bond with historic nomadic modes of relating to one's native land.

Abdullah Al Saadi 1967 yılında Khor Fakkan'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını burada sürdürüyor.

Abdullah Al Saadi was born in 1967 in Khor Fakkan, where he currently lives and works.

Pélagie Gbaguidi

Pélagie Gbaguidi'nin resimleri, çizimleri ve yazıları sanatçının kendini Batı Afrika'da atalara ait geçmiş bireysel ve toplumsal bellekle harmanlayarak dinleyicilerine aktaran bir sözlü hikâyeci ve aracı, yani bir *griot* olarak kavrayışı etrafında şekilleniyor. Tarihin travmatik miraslarıyla hesaplaşmaya odaklanan bu çalışmalar, sömürgecilik sonrası mirası çözümlmek, işlemek ve anlamlandırmak için ekseriyetle simgelere ve somutlaştırmaya başvuruyor.

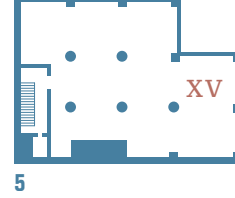
Bienalde Gbaguidi'nin *Dünyada yaşamının ve vicdanın oluşumunun anlamı nedir* başlıklı daha geniş serisine ait on altı öğeden oluşan eseri *Parçalanma* (2024) sergileniyor. Sanatçının bir misafir sanatçı programı için gittiği Angers'de bir grup öğrenci ve araştırmacının işbirliğiyle geliştirdiği seri, mevcut bir tarihi eseri yeniden yorumluyor: 14. yüzyıldan kalma, altı adet büyük ölçekli duvar dokumasından oluşan *Kıyamet*, İncil'in Vahiy kitabındaki kıyamet hikâyesini doksan sahne hâlinde tasvir ediyor. Gbaguidi günümüzde Fransa'nın Anjou bölgesinde bulunan eseri yeniden yorumlarken İncil'deki kaynak hikâyeyi değiştirip distopik bir mercekten okumayı seçiyor ve "dünya", "toplumsal cinsiyet", "insan kurban etmek" ve "canlı kalkan" gibi farklı temalara odaklanıyor.

Düzensiz bir mozaik hâlinde duvara yerleşen resimlerin zeminini on altı adet un çuvalı oluşturuyor. Gbaguidi'nin Brüksel'deki kendi mahalle fırınından topladığı un çuvalarına, hayatta kalma mücadelesi ve açlık gibi toplumsal illetleri çağrıştıran sembolik anlamlar yükleniyor. Bu imgeler evreninde figürlerden birinin karnından taşan yün yumağı ise acilen müdahale ve çözüm bekleyen bir düğüm olarak dünyayı simgeliyor.

Pélagie Gbaguidi 1965 yılında Dakar'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Brüksel'de sürdürüyor.

Pélagie Gbaguidi's paintings, drawings and writings are a result of the artist's self-understanding as a *griot*, an oral storyteller and mediator in West Africa who conjoins the ancestral past with realms of individual and collective memory. In their focus on the legacies of historical trauma, Gbaguidi's works often employ symbols and material embodiment to unspool, rework and understand postcolonial legacies.

At the biennial, Gbaguidi is presenting *Fragmentation* (2024), sixteen pieces from a larger series titled *Quel est le sens de la vie sur terre et la fabrique de la conscience* (What is the meaning of life on earth and the making of conscience).

The artist developed this work during a residency programme in Angers in collaboration with students and researchers in order to rethink an existing historical work: *The Apocalypse*, a 14th-century sequence of six large-scale tapestries depicting the story of the Apocalypse from the Book of Revelation through a suite of ninety scenes, now held in the French province of Anjou. Gbaguidi's reinterpretation displaces the depicted story's Biblical origins and instead reads it through a dystopic lens, divided into different themes such as 'earth', 'gender', 'human sacrifices' and 'human shields'.

Presented on the wall in an irregular tessellation, the paintings in *Fragmentation* are spread across sixteen flour bags. Collected by the artist from her local bakery in Brussels, these bags are loaded with meaning, referring to societal ills such as problems of basic sustenance and hunger. In this constellation of images, a ball of thread emerges from one figure's belly, symbolising the world as a knot in dire need of intervention, unravelling and untangling.

Pélagie Gbaguidi was born in 1965 in Dakar. She currently lives and works in Brussels.

Pélagie Gbaguidi

Patçalanna | Fragmentation, 2024
© Pélagie Gbaguidi

186

XV

zihni han

187

Sara Sadik

Sara Sadik; videolarında, interaktif yerleştirmelerinde ve performanslarında reality şovlar, Fransız hip-hop müziği, bilim-kurgu ve anime gibi ana akım popüler kültür unsurlarından besleniyor ve çağdaş kent yaşamına dair topluluk, kaçışçılık, yalnızlık ve önyargı gibi sosyokültürel kavramları araştırıyor. Kültürel ve ekonomik ötekileşme deneyimleriyle özdeşleştirilen bastırılmış duyguları incelemek için, tanıdık ana akım medya arayüzlerini çevreleyici ortamlarla buluşturuyor.

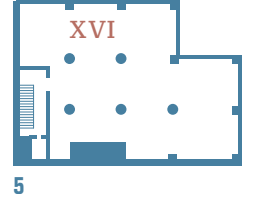
Sadik'in film yerleştirmesi *XENON PALACE ŞAMPİYONASI* (2023), rengârenk halıları, ortam aydınlatması, rahat koltukları ve kullanıcıların elindeki marpuçlarıyla izleyiciyi nargile salonunu andıran sanal bir mekâna götürüyor. Burada sanatçının kendisi bir şampiyonluk turnuvası düzenleyen nargile salonu yöneticisi rolünü üstlenirken gerçek hayatta tanıdığı oyuncular bu konsol oyununu oynarken kendi dostluk deneyimlerinden faydalıyor. Oyuncular film boyunca bu kurmaca turnuvanın parçası olarak dövüş oyunu oynuyor; izleyiciler de oyun konsollarını kullanarak bu evrene katılmaya ve onu harekete geçirmeye davet ediliyor.

Sadik'in projesi sosyal alanları kaçış güzergâhlarından ayıran bulanık eşikler üzerine kafa yoruyor, gündelik buluşma yerlerine kültürel ve politik değer taşıyan mekânlar olarak yeni bir mercekten bakıyor. Sanatçı medyada yeterince temsil edilmeyen göçmen toplulukları desteklerken, aynı zamanda geleneksel olarak erkeklere özgü mekânlar olarak kabul edilen, rekabetin ve performansın hâkim olduğu nargile salonlarını yeniden değerlendiriyor; bu sosyal alanlara içkin güçlendirici değerleri ve umut verici unsurları da vurguluyor.

In her videos, interactive installations and performances, Sara Sadik draws from mainstream, popular culture – such as reality TV, French hip-hop music, science fiction and anime – to investigate sociocultural aspects of urban contemporary life, such as community, escapism, loneliness and prejudice. Her works often combine immersive settings with familiar mainstream media interfaces to explore the suppressed emotions associated with experiences of cultural and economic marginalisation.

Sadik's film installation *XENON PALACE CHAMPIONSHIP* (2023) transports us into a film environment resembling a hookah lounge, complete with coloured carpeting, ambient lighting, lounge seats and user-controlled hookah handles. Here, the artist assumes the role of a hookah lounge manager organising a tournament, while the actors in the film, who are real-life acquaintances of the artist, draw on real experiences of friendship through gameplay. In the film, the performers play a fighting game as part of the fictional tournament, while the viewers are invited to use the game controls to participate and activate the universe.

Sadik's project is a reflection on the blurry thresholds between social spaces and routes of escapism, casting a new light on vernacular sites of gathering as places of cultural and political valence. While celebrating aspects of immigrant communities that are often under-represented in the media, Sadik reappraises a traditionally male-coded setting defined by competition and performativity to explore the empowering values and potentialities that prevail within it.

Sara Sadik 1994 yılında Bordeaux'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Marsilya'da sürdürüyor.

Sara Sadik was born in 1994 in Bordeaux. She currently lives and works in Marseille.

Sara Sadik

XENON PALACE ŞAMPİYONASI | XENON PALACE CHAMPIONSHIP, 2023
© Sara Sadik

Marwan Rechmaoui

Marwan Rechmaoui'nin kavramsal heykelleri ve resimleri, Lübnan'ın ve Arap dünyasının çokkatmanlı toplumsal ve siyasi tarihlerini ele alıyor. Beton, metal, kauçuk, tekstil ve balmumu gibi farklı endüstriyel malzemelere başvuran sanatçı harita-bilim, demografi ve şehirleşmeye dair metodik çalışmaları aracılığıyla mimariye, kültürel tarihe ve kentsel dokuya içkin sosyopolitik yapılara odaklanıyor.

Rechmaoui bienalde *Güneşi Kovalamak* (2023-2025) eserinin yeni bir kurgusunu Zihni Han'ın çatı katında, mekâna özgü bir yerleştirme olarak sergiliyor. Oyuncakların toplumları nasıl şekillendirdiğini incelemek için çocuk oyunlarını bir mercekle kullanarak çalışmasını devam ettiren bu yerleştirmede, Roland Barthes'ın oyuncakları "yetişkin dünyasının küçük bir temsili" olarak tarif ettiği 1957 tarihli "Oyuncaklar" denemesinden ilham alıyor. Rechmaoui burada mülkiyet ve becerinin kişinin statüsünü belirlediği toplumsal hiyerarşilere dair kendi çocukluk deneyimlerinden faydalıyor; her oyunun kendi kazananları ve kaybedenlerinin olduğu, kaybedenlerin ise sembolik olarak "öldürüldüğü" imasıyla oyun ile savaş düzenleri arasında paralellikler kuruyor.

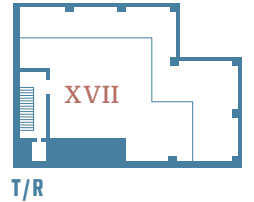
Eserin İstanbul sergilemesinde sanatçı önceki versiyonlarda yer alan heykelleri ve oyunları yeni çalışmalarla bir araya getirdi. Taşların üst üste yığıldığı ve bıçakların fırlatıldığı kum havuzlarının, yıldızların, ışık yayan dev bir güneşin ve telden arabaların yanına zeytin ağaçları, bulutlar, tahterevalliler, salıncaklar, yelkenliler ve bir oyuncak at yerleşiyor. Binanın iç mekânına ve Boğaz manzaralı terasına yayılan yerleştirmedeki rengârenk, sadeleştirilmiş formlar oyun oynamanın dolaysızlığını çağırıştırıyor. Gelgelelim bu neşeli atmosferin ve nesnelerin hayalci ve muzip yüzeyinin ardında *Güneşi Kovalamak* rekabetin, çatışmanın ve toplumsal kutuplaşmanın örtük anlamlarına da işaret ediyor.

Marwan Rechmaoui 1964 yılında Beyrut'ta doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını burada sürdürüyor.

Marwan Rechmaoui's conceptual sculptures and paintings engage with the layered social and political histories of Lebanon and the broader Arab world. Working with industrial materials such as concrete, metal, rubber, textile and wax, his practice draws on a methodical study of cartography, demographics and urbanisation, focusing on the socio-political structures embedded in architecture, cultural histories and the urban fabric.

At the biennial, Rechmaoui presents a new iteration of his ongoing work *Chasing the Sun* (2023–2025), a site-specific installation on the rooftop of Zihni Han. Continuing the artist's exploration of childhood games as a lens for examining how toys shape societies, the work takes its inspiration from Roland Barthes' reframing of toys as 'microcosms of the adult world' in his 1957 essay 'Toys'. Here, Rechmaoui reflects on his own childhood experiences navigating social hierarchies where possession and prowess determined status, drawing parallels between the structures of play and those of war, where every game produces winners and losers, and, symbolically, the 'killing' of the latter.

For the Istanbul restaging of the work, the artist brings together sculptures and games from earlier presentations – such as sandboxes for stacking rocks and throwing knives, stars, an oversized sun with radiating rays, and wire cars – alongside new works such as olive trees and clouds, see-saws, swing sets, sailboats and a toy horse. Spanning the building's interior and its terrace overlooking the Bosphorus, the installation adopts vivid colours and distilled forms to capture the immediacy of play. Yet beneath this joyful atmosphere and the works' dreamlike, whimsical surface, *Chasing the Sun* evokes undercurrents of competition, conflict and social stratification.

Marwan Rechmaoui was born in 1964 in Beirut, where he currently lives and works.

GALERİ 77

1895 yılında Karaköy’de inşa edilen ve bir diğer bienal mekânı olan Muradiye Han’ın tam karşısında yer alan bu dört katlı bina, eskiden şehrin Rum cemaatine ait bir şarap deposu olarak hizmet veriyormuş. 1930’lara gelindiğinde Türk tarım kooperatifi Tariş’in bünyesindeki Üzüm Birliği tarafından üretilen Tariş Şarabı’nın deposu olarak kullanılmış. Sokağın ilerisinde, Ege’nin dört bir yanından şarap fıçılarının geldiği tarihi rıhtım, eski dönemlerde şarap ticareti için önemli bir merkezmiş. Günümüzde bu sokak hâlâ Galata Şarap İskelesi Sokak olarak biliniyor. Yakın zamanda tadilat gören bina, 2012’de kurulan bir ticari sanat galerisi olan Galeri 77’ye evsahipliği yapıyor. 18. İstanbul Bienali, binanın tüm katlarını sergi alanı olarak kullanıyor.

Built in 1895, this four-storey building located in Karaköy, directly across from Muradiye Han, originally served as a wine storehouse owned by the Greek community in Istanbul. Later on it became the storage facility warehouse for *Tariş Şarabı*, a brand of wine produced during the 1930s by the Grape Union within Tariş, the Turkish agricultural cooperative. The street on which it stands once led to Galata’s historic wine dock, a major hub for wine trade where barrels arrived from across the Aegean. Today, it is still known as Galata Şarap İskelesi Sokak (Galata Wine Dock Street). Following recent renovations, the building now houses Galeri 77, a privately owned contemporary art gallery founded in 2012. The entirety of the building is activated as exhibition spaces for the 18th Istanbul Biennial.

Kemankeş Karamustafapaşa Mahallesi
Galata Şarap İskelesi Sokak No. 7
Karaköy, Beyoğlu

Galeri 77

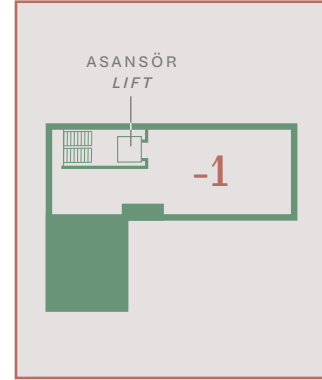
198

MEKÂNLAR

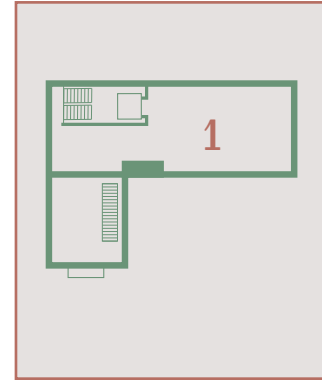
Galeri 77

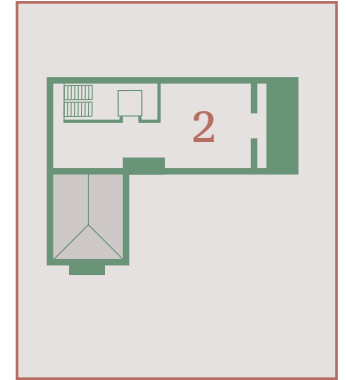
KATLAR FLOORS

-1 Haig Aivazian202
0 Mona Marzouk206

1 Ola Hassanain210
2 Dilek Winchester214

Haig Aivazian

Haig Aivazian hareketli görüntü, heykel, yerleştirme, çizim ve performans gibi farklı mecralarda ürettiği çalışmalarıyla iktidarın insanlara, nesnelere, hayvanlara, manzaraya ve mimariye nasıl yerleştiğini, onları nasıl etkisi altına aldığını ve harekete geçirdiğini araştırıyor. Farklı mecraların geleneklerini eserlerindeki anlatılara yedirirken bir yandan izleyicisini siyasi gerçekliklere taze bir hayal gücüyle yaklaştırmaya davet ediyor.

Sanatçının *Fenerler Sizin Olsun, Işık Bizimdir* başlıklı çizgi dizisinden üç bölüm, bienal kapsamında Galerî 77'nin bodrum katında kesintisiz bir döngü halinde sergileniyor. Her bir siyah beyaz bölüm bambaşka kaynaklardan bulunmuş ve derlenmiş, Lübnan'da ve bölgede yaşayan animasyon sanatçılarının, müzik yapımcılarının ve diğer paydaşların işbirliğiyle farklı derecelerde dönüştürülen, yeniden çizilen ve hareketlendirilen çizgi film ve animasyonlardan oluşuyor. Anlatı, geceyi bilinmeyen güçlerce ele geçirilmeye çalışılan bir mücadele alanı olarak kurgularken, gerçeklerden kaçış, firarilik ve yüzleşme gibi gittikçe şiddetlenen eylemleri bu güçlerin karşısında konumlandırıyor.

Üçlemenin *Evde Tek Başına* (2022) başlıklı birinci bölümünde, iki genç dans etmeye giderken Khayal isimli çocuk evde kalır ve kendini intikama susamış ölülerin dirildiği karanlık bir rüyalar silsilesinin ortasında bulur. *Gece Gibi Kara Göz Farı* (2024) adlı ikinci bölümde, hayvani niteliklere sahip çevik bir gece sakini olan Sahar şehirde gezinerek soluğu bir yeraltı gece kulübünde alır. Kırmızı bir ışık şehrin karanlığını uğursuzca titreşerek böldüğü sırada, aralarına istilacıların sızdığını hisseder. Derin bir dönüşüm geçirerek, savaşıma hazır bir şekilde kulüpten dışarı fırlar. Bienalde ilk kez gösterilecek olan *Karanlığın Çocukları* (2025) isimli üçüncü bölüm, Sahar'ın gizli bir tünel aracılığıyla kulüpten kaçışını anlatıyor. Sahar eve dönerken beklenmedik bir şekilde Khayal ile karşılaşır. Khayal rüya âleminin karanlık köşelerinde delice koşuşturan hayaletlerden ve iskeletlerden bahsederken, Sahar da ona yeraltında ölümlerle koyun koyuna yaşayan, şehitlerin ateşini yeryüzüne yayan bir halkın hikâyesini anlatır: "... Bizi bu dünyanın karanlığına gömseler bile, ışığımızı bizden alamazlar. Onların karanlığı da asla bizimkine benzemeyecektir. Hikâyelerimiz, ateşimiz ve toprağımız bizim başlıca direnme biçimimizdir."

Haig Aivazian works across moving image, sculpture, installation, drawing and performance to explore the ways in which power embeds, affects and moves people, objects, animals, landscape and architecture. His works integrate various traditions of craft into their narrative while calling upon the viewer to approach political realities with a renewed form of imagination.

At the biennial, the artist is presenting three episodes from a cartoon mini-series titled *You May Own the Lanterns but We Have the Light*, screened in a continuous loop on the basement level of Galerî 77. Each black and white episode comprises found cartoons and animations from a wide array of sources, all redrawn and re-animated with varying degrees of alterations to the original source material, with the help of various animators, music producers and other actors in Lebanon and the region. The plot sets up the night as a contentious space, where its attempted colonisations by unknown forces are countered by escalating practices of escapism, fugitiveness and confrontation.

In episode one, titled *Home Alone* (2022), two young adults go out to dance, while a younger child, Khayal, is left behind to sink into increasingly tempestuous dreams where the dead come to life with an appetite for revenge. In episode two, *Eyeshadow Dark as Night* (2024), Sahar, a nimble night-dweller with animal-like qualities, manoeuvres through the city into an underground nightclub. When the darkness of the city is disturbed by an ominous pulsating red light, Sahar detects the presence of intruders among her people. She bursts out of the club, profoundly transformed and ready to fight. Premiering at the biennial, episode 3, *Children of Darkness* (2025), follows Sahar's escape from the club through a secret tunnel. On her way home, an unexpected encounter with Khayal occurs. As Khayal tells Sahar about the ghosts and skeletons running amok in the dark corners of her nocturnal imaginary, Sahar recounts the story of a people who co-habit with the dead underground, and spread the fire of martyrs above ground: 'Even when they bury us in the darkness of this world, they will never deprive us of our light, nor will their darkness ever resemble ours. Our stories, our fire, and our earth are our primary means of resistance.'

Haig Aivazian was born in 1980 in Beirut, where he currently lives and works.

Haig Aivazian

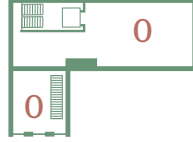

Mona Marzouk

Mona Marzouk'un resimlerinde, heykellerinde ve yerleştirmelerinde kültürel öğelerin kaynaştığı senkretik bir yönelim öne çıkıyor. Mimari, tasarım ve geçmişle geleceğin çarpıştığı tarihi anlatılardan beslenen sanatçı, birbirine benzemeyen özneleri ele alıyor; görsel çatışmaları estetiğinin belirleyicisi hâline getiriyor. Organik ile inorganik olanı, insan yapımı ile doğal olanı birleştirerek güncel siyasi endişelere değinen, bir yandan da oyunbazlığını, şaşırtıcılığını ve kurnazlığını koruyan eserler üretiyor.

Marzouk bienalde, Galeri 77 binasının zemin katında iki odaya yayılan yeni bir yerleştirme sergiliyor. Kuşlar ile insanlar arasındaki türlerarası ilişkiyi inceleyen eserinde, evcilleştirme kavramını sorgularken kuş zekâsını ele alan araştırmalardan faydalıyor; insanın bir yanda barınma ve beslenme arayışı içindeyken diğer yanda şiddete ve tahakküme kapılma eğilimine dikkat çekiyor. Bu yerleştirmede kuşları, mimariyi ve makineleri tasvir eden mitopoetik imge dizileri metabolik ve dinamik önerilere dönüşüyor; sert ve bezemeli formlar yumuşak, aerodinamik bedenlerle çarpışıyor, nefes alan altyapılar otomasyonla karşı karşıya geliyor.

Binanın ön cephesinde, kuş tüylerinin mimari bir formdan yükselişini ya da bu formla çarpışmasını tasvir eden büyük ölçekli, yarı saydam bir çıkartma, yerleştirmenin dayanak noktası işlevini görüyor. Etobur kafeslere dönüşmüş kuş yuvalarını ya da kendi tuzaklarını yutmaya çalışan ötücü kuşları andıran eserler, çıkartmaya eşlik ediyor. İçeride *İlik* ve *Sukulent* (2025) başlıklı üç boyutlu baskı heykeller paslanmaz çelikten kaideler üzerinde sergileniyor; sergi alanının duvarlarını kaplayan duvar resmi ise hem arkeolojik kazı alanlarını hem de karmaşık makinelerin iç yapılarını çağırıştırıyor.

Marzouk's paintings, sculptures and installations are marked by an impulse towards syncretism. Drawing on architecture, design and histories where past and future seem to collide, she engages with disparate subject matters, allowing visual collision to define her aesthetic. By combining organic and inorganic, human-made and natural, she creates artworks that speak to current political concerns while retaining a sense of whimsy, surprise and cunning.

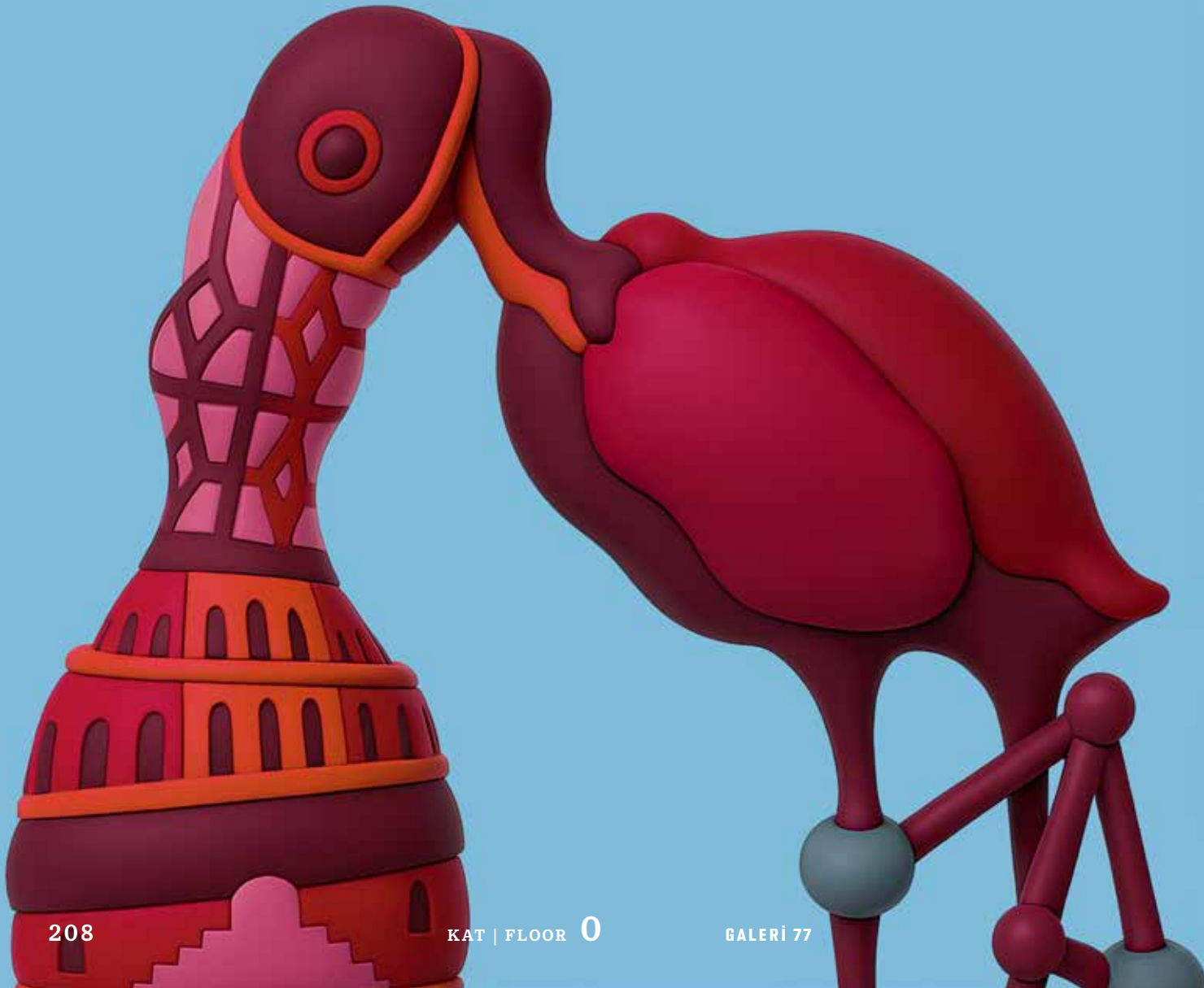
At the biennial, Marzouk presents a new installation across two rooms of the ground floor of the Galeri 77 building. The work explores trans-species relationships between birds and humans, drawing on research into avian intelligence to question ideas of domestication, and reflecting on the human pursuit for shelter and nurture on one hand, and the descent into violence and domination on the other. Marzouk merges sequences of mythopoetic imagery, including those of birds, architecture and machines, into metabolic and dynamic proposals: hard, ornate forms collide with soft, aerodynamic bodies, breathing infrastructures confront automation.

On the building's façade, a large semi-transparent window sticker – showing bird's plumage emerging or colliding with an architectural form – anchors the installation, accompanied by works evoking nests that have become flesh-eating cages, or songbirds attempting to swallow their own traps. Inside, two 3D-printed sculptures, *Marrow* and *Succulent* (2025), rest on stainless-steel pedestals; a large painted mural stretches across the walls of the exhibition space, conjuring both archaeological excavation sites and the internal structures of complex machinery.

Mona Marzouk 1968 yılında İskenderiye'de doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Helsinki'de sürdürüyor.

Mona Marzouk was born in 1968 in Alexandria. She currently lives and works in Helsinki.

Mona Marzouk

Ola Hassanain

Çevrenin kırılganlığı ve tehcir gibi gerçekliklerden yola çıkan Ola Hassanain, inşa edilmiş ortamlar ile iktidar rejimleri arasındaki çapraşık ilişkiyi, ekolojinin sosyal hayatla kesiştiği yerleri inceliyor. Sanatçının son çalışmaları Sudan'ın El Cezire sulama projesinden ilham alarak bölgedeki topluluğu korumak için yükselen su seviyelerini ve sel tehlikelerini denetleyen bir gözlemci figürü etrafında çevresel güvencesizliğe, ev içi mekânlara ve devlet şiddetine odaklanıyor.

Hassanain'in bienal kapsamındaki multimedya yerleştirmesi heykel, ses, video ve fotoğrafı bir araya getiriyor. Yerleştirmenin merkezinde, Mavi Nil'i El Cezire'ye yönlendiren Sennar Barajı'nın modernist altyapı mimarisini çağrıştıran 220 cm yüksekliğinde heykelsi bir form, *Fısildayan Baraj* (2024) bulunuyor. Yapının içine yerleştirilmiş ses çalışmasında hem işitsel arınma sağlayan hem de doğa güçlerine karşı direnç kazandıran bir korunma duası olan rukye fısildayan. Çerçevevi fotoğraflarda ise sanatçının büyükannesinin kaygan kil zeminde yükselen evinin çatlamış duvarları ve çorak toprağı, çöküşün somut kayıtlarını oluşturuyor. Yerleştirme suyun, kilin, ışığın ve belleğin sömürgeci zamana ve doğrusal ilerlemeye karşı koyduğu; sızıntının, ritüelin ve belirsizliğin bilgi ve tanıklık biçimleri olarak benimsendiği bir ekoloji ortaya koyuyor.

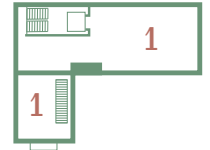
Gözcü (2024) filminde gözlemci figürü iki farklı rolde karşımıza çıkıyor: Önce Sudan'daki tarım krizine karşı savunma hâlinde, topraktaki değişimler konusunda tetikte bir figürken, sonrasında Hollanda'da eski bir hidrolik test sahası olan Waterloopbos'ta bir gelecek senaryosu içinde beliriyor ve ihraç edilmiş su denetim teknolojilerini gözlemliyor. Kentin sınırlarına vardığında, "atık" denerek tehcir edilenleri gözlemliyor ve hem devlet gözetimine direnen hem de zorla uzaklaştırmaya karşı insanları uyarın ikili bir muhbir olarak hizmet vermeye başlıyor. Burada gözetleme, onarmanın ötesine geçen bir ihtimam ve dayanıklılık biçimine dönüşüyor ve bizi kırılmış hâlde yaşamaya, mekân, zaman ve bellek ile ilişkimizi yeniden gözden geçirmeye davet ediyor. Hassanain'in ifadesiyle: "Onlar sürekli bir uzaklaştırma ve varış döngüsüne neden olan modernliğin felaketini gözler hâlde."

Ola Hassanain 1985 yılında Hartum'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Amsterdam'da sürdürüyor.

Informed by realities of displacement and environmental fragility, Ola Hassanain explores the entanglement between built environments and regimes of power, and the intersections of ecology and social life. Recent projects focus on environmental precarity, domestic space and state violence, using the figure of the watcher, drawn from Sudan's Gezira irrigation scheme, where a community caretaker monitors rising water levels and flood risk.

Hassanain's multimedia installation at the biennial combines sculpture, sound, video and photography. At its centre is *A Whispering Dam* (2024), a 2.2-metre-high sculptural form evoking the modernist infrastructure of the Sennar Dam, which channels the Blue Nile into Gezira. A sound piece embedded within it plays a whispered *rukya* (رُكْيَا), a protective incantation that acts as both sonic cleansing and resistance against the forces of nature. Framed photographs show her grandmother's house atop unstable clay soil, its cracked walls and dried earth forming material records of collapse. The installation presents an ecology in which water, clay, light and memory resist colonial time and linear progress, favouring seepage, ritual and suspension as forms of knowledge and witnessing.

In the film *The Watcher* (2024), the figure of the sentinel appears in two roles: the first guards against the agricultural crisis in Sudan, alert to subtle shifts in the landscape. The second appears in a future realm of the Netherlands' Waterloopbos, a former hydraulic-testing site, where he observes exported technologies of water control. Now on the urban margins, this figure watches over the displaced – framed as 'debris' – and serves as a double informant, resisting state surveillance and warning of removal. Here, watching becomes a form of care and endurance that exceeds repair, inviting us to dwell with brokenness and recalibrate our relationship to space, time and memory. As Hassanain puts it: 'They watch for the catastrophe of modernity, which brings a continuous cycle of removal and arrival.'

Ola Hassanain was born in 1985 in Khartoum. She currently lives and works in Amsterdam.

Ola Hassanain

Fusildayan Baraj | A Whispering Dam, 2024
© Peter Tijhuis

Dilek Winchester

Dilek Winchester titiz bir araştırma sürecinin ürünü olan çalışmalarında dil ile tarihin kesişimine, özellikle de alfabe siyasetine ve Türkiye’de dildeki dönüşümün mirasına odaklanıyor. Bu çerçevede, 1928 yılında Fars-Arap alfabesinden Latin alfabesine geçildiğinde ülkenin çokdilli mirasının yerle bir olması ve Ermeni, Rum ve Ladino alfabesiyle yazılmış Türkçe metinlerin daha da dışlanmasının yansımalarını da araştırıyor; eserlerinde, birlikte yaşama biçimleri olarak melezleşmeyi, senkretizmi ve çokdilliliği vurguluyor.

410 Harf: (Arnavutça) Okumak ve Yazmak Üzerine (2025) yerleştirmesinde Winchester, “İstanbul alfabesi”ne dayanan eseri *Terk Edilmiş Harfler’den* (2024) yola çıkıyor. Hem dil devriminin hem Arnavut milliyetçiliğinin önde gelen isimlerinden olan sözlük yazarı, romancı ve çevirmen Şemsettin Sami, İstanbul alfabesini Osmanlı imparatorluğu’ndaki Arnavutların ortak bir yazı sistemine sahip olmadığı bir dönemde, 1879’da geliştirmişti. Bu video, izleyicileri Yunan, Kiril, Arap, Elbasan, Todhri, Vellara, Vezo, Berat alfabelerinin yanı sıra İstanbul, Agimi, Bashkimi ve günümüzde kullanılan Arnavut alfabesinin de bulunduğu Latin kökenli alfabelerden oluşan bir manzarada yolculuğa çıkarıyor. Ya unutulmuş ya da Arnavutça yazımında yaygın kullanılmamış olan bu alfabeler, uyarlanmış veya icat edilmiş harf formlarından oluşuyor. Videoda, farklı sesleri imlemektense heykelsi formlar olarak karşımıza çıkan tekil harflere, sanatçı Ahmetcan Gökçeer işbirliğiyle üretilen bir ses kompozisyonu eşlik ediyor.

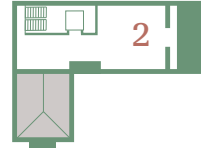
İsimsiz (Kendinibeğen...) (2012-2025), Galeri 77’nin çatı alınlığının arka yüzüne yerleştirilmiş bir metinsel müdahale. Winchester’ın 2012 tarihli işinin bienal için mekâna özgü bir uyarlaması olan eser, adını Oğuz Atay’ın romanı *Tutunamayanlar*’da (1972) geçen “kendinibeğenmişçesinesankibizdenöncebirşey-söylenmemişçesinegiller” sözcüğünden alıyor. Bu uzun sözcük mekâna yerleştirilirken Latin, Arap, İbrani, Ermeni ve Yunan alfabeleri dönüşümlü olarak kullanıldı. Sanatçı bu çokkatmanlı işaretler yoluyla, bir alfabeyi miras aldığımızda aslında neyi omuzladığımızı ve aynı alfabeyi uzama yaydığımızda ne gibi olasılıkların ortaya çıkabileceğini sorgulamayı sürdürüyor.

Dilek Winchester 1974 yılında İstanbul’da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını burada sürdürüyor.

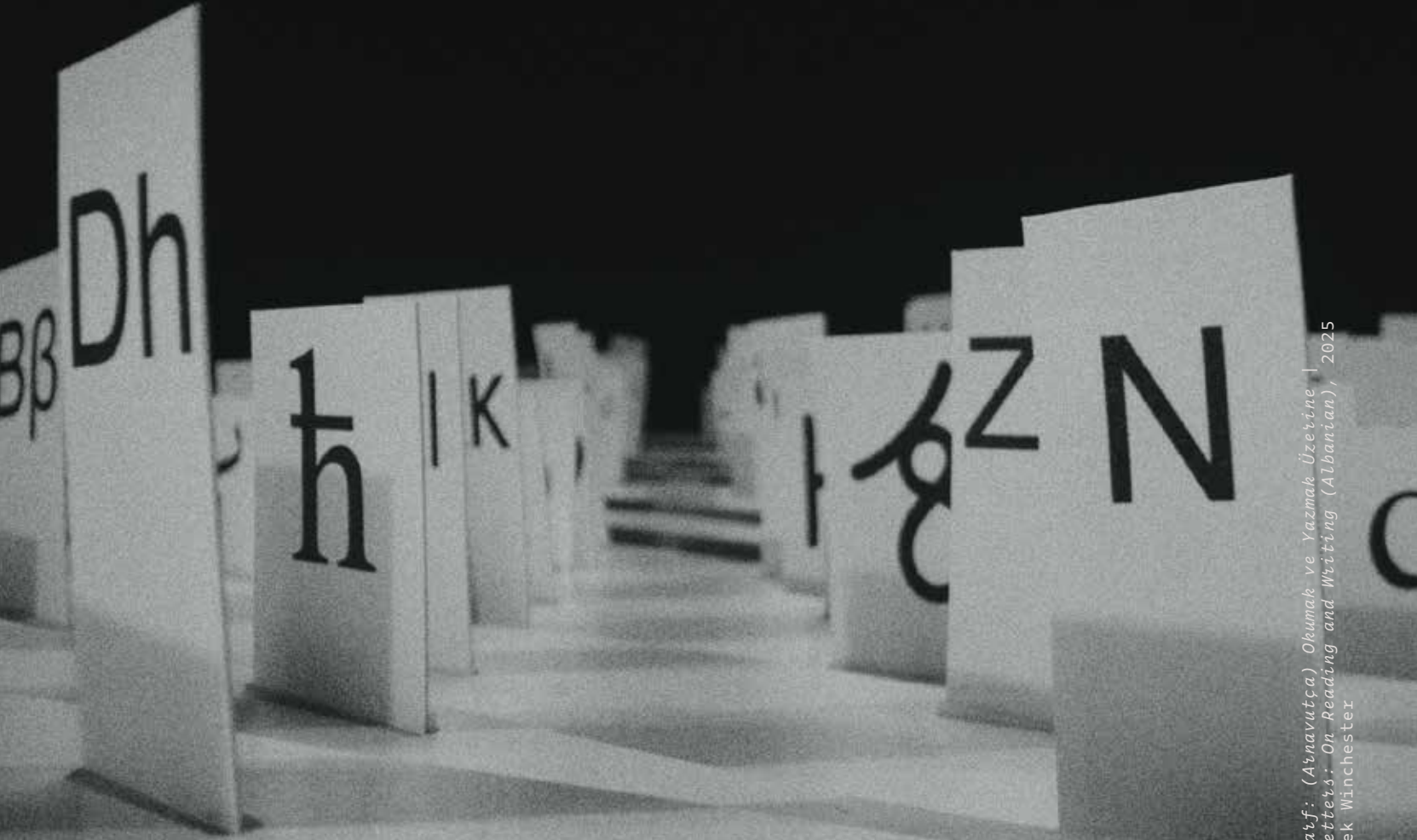
Informed by a thorough research process, Dilek Winchester creates art that explores the intersections of language and history, with particular focus on politics of the alphabet and legacies of linguistic transformation in Türkiye. One locus of her research is the 1928 shift from the Perso-Arabic script to the Latin alphabet, which resulted in the flattening of the country’s rich multilingual heritage and further marginalisation of Turkish texts written in Armenian, Greek and Judeo-Spanish alphabets. Her work celebrates hybridity, syncretism and hyperglossia as forms of coexistence.

Winchester’s video installation titled *410 Letters: On Reading and Writing (Albanian)* (2025) departs from an earlier work titled *Abandoned Letters* (2024) based on the ‘İstanbul alphabet’. The İstanbul alphabet was an experimental writing system devised in 1879 by Şemsettin Sami, who was a lexicographer, novelist, translator and prominent figure in both Turkish language reform and Albanian nationalism, at a time when Albanians in the Ottoman Empire lacked a unified writing system. In the video, viewers are taken through a visual landscape of Greek, Cyrillic, Arabic, Elbasan, Todhri, Vellara, Vezo, Berat and Latin-based scripts, including the İstanbul, Agimi and Bashkimi alphabets, as well as the current version of the Albanian alphabet. These are adapted and invented letterforms that have either been forgotten or have never been used prominently in writing Albanian. In the work, isolated letterforms appear not as code but as sculptural forms, accompanied by a sound composition created in collaboration with artist Ahmetcan Gökçeer.

Untitled (Kendinibeğen...) (2012–2025) is a textual intervention affixed to the back of Galeri 77’s rooftop pediment. A site-specific adaptation of Winchester’s 2012 work for the biennial, its title is derived from a portmanteau originated by Oğuz Atay in his 1972 novel, *The Disconnected (Tutunamayanlar)*, with Latin letters alternating with Arabic, Hebrew, Armenian and Greek: ‘seeming-like-those-who-are-conceited-and-behave-as-if-nothing-has-ever-been-said-before-them’. Through these layered gestures, Winchester continues to ask what we gain when we inherit an alphabet and what possibilities emerge when we scatter it across space.

Dilek Winchester was born in 1974 in İstanbul, where she currently lives and works.

410 Hatf: (Aynavutça) Okumak ve Yazmak Üzerine |
410 Letters: On Reading and Writing (Albanian), 2025
© Dilek Winchester

MURADIYE HAN

Muradiye Han, klasik Osmanlı mimari üslubundan unsurları Avrupa akademik tasarım ilkeleriyle harmanlayan Birinci Ulusal Mimarlık Akımı'nın öncülerinden M. Vedat Tek tarafından bir ticarethane olarak tasarlanmış bir yapı. 1914'te tamamlandığında "Sabit Bey Han" adı verilen bina, Karaköy ticaret yaşamında önemli bir rol oynamış. Birinci Dünya Savaşı'nın ardından İstanbul'un işgali sırasında Fransız askeri güçleri tarafından kullanılmış ve bu dönemde Muradiye Karakolu olarak anılmaya başlamış. 2021 yılında mimar Han Tümertekin öncülüğünde kapsamlı bir restorasyon gören binanın yenilenen zemin katı, 18. İstanbul Bienali kapsamında ziyaretçilere açılacak.

Muradiye Han was designed as a trading house by architect M. Vedat Tek, a leader and practitioner of the First National Architecture Movement which incorporated stylistic elements of classical Ottoman architecture with European academic design principles. Completed in 1914 and originally known as 'Sabit Bey Han', the six-storey building played a vital role in Karaköy's commercial life. During the occupation of Istanbul following World War I, it was used by French military forces and came to be known as the Muradiye Guardhouse. In 2021, the building underwent a comprehensive restoration led by architect Han Tümertekin. Today, its newly revived ground floor is being opened to the public on the occasion of the 18th Istanbul Biennial.

Kemankeş Karamustafapaşa Neighbourhood
Galata Şarap İskelesi Street 10
Karaköy, Beyoğlu

Muradiye Han

○ Galeri 77

GALATA

B O G

MEKÂNLAR

Kemankeş Karamustafapaşa Neighbourhood
Galata Şarap İskelesi Street 10
Karaköy, Beyoğlu

Muradiye Han

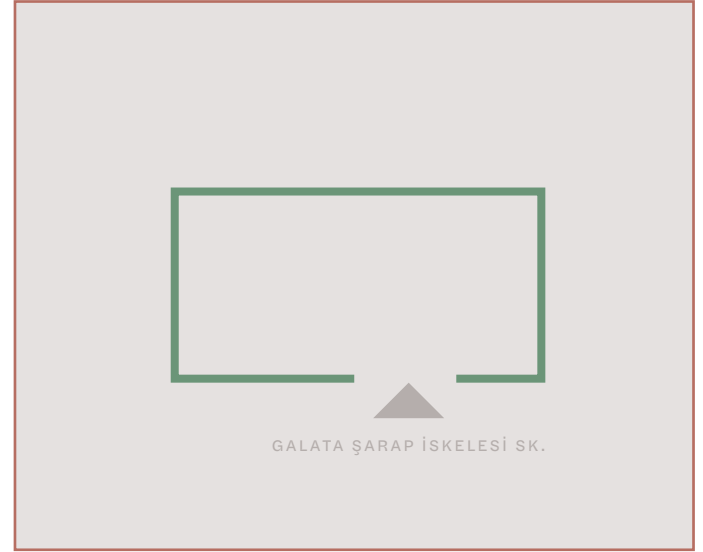
Galata Mimarhanesi

220

MEKÂNLAR

[illegible]

MURADIYE HAN

Ana Alenso. 224

Ana Alenso

Ana Alenso küresel ölçekte doğal kaynak çıkarımına ve bu uygulamanın kökenlerine odaklandığı işlerinde araştırmalardan, saha çalışmalarından ve spekülasyon anlatı yöntemlerinden faydalıyor; ürettiği heykel ve yayınlarda teknolojiyi yeryüzü kaynaklarına bağlayan araçları ele alıyor. Önceki projesi *Alalacele* (2022) kapsamında Gana'nın Akra kentinin eteklerinde bulunan, dünyanın en büyük elektronik hurdalığında biriken cihazların ikinci yaşamlarına odaklanmış ve bu cihazlardaki altın parçaların sökülüp karaborsada satılması sürecini çalışmalarına taşımıştı.

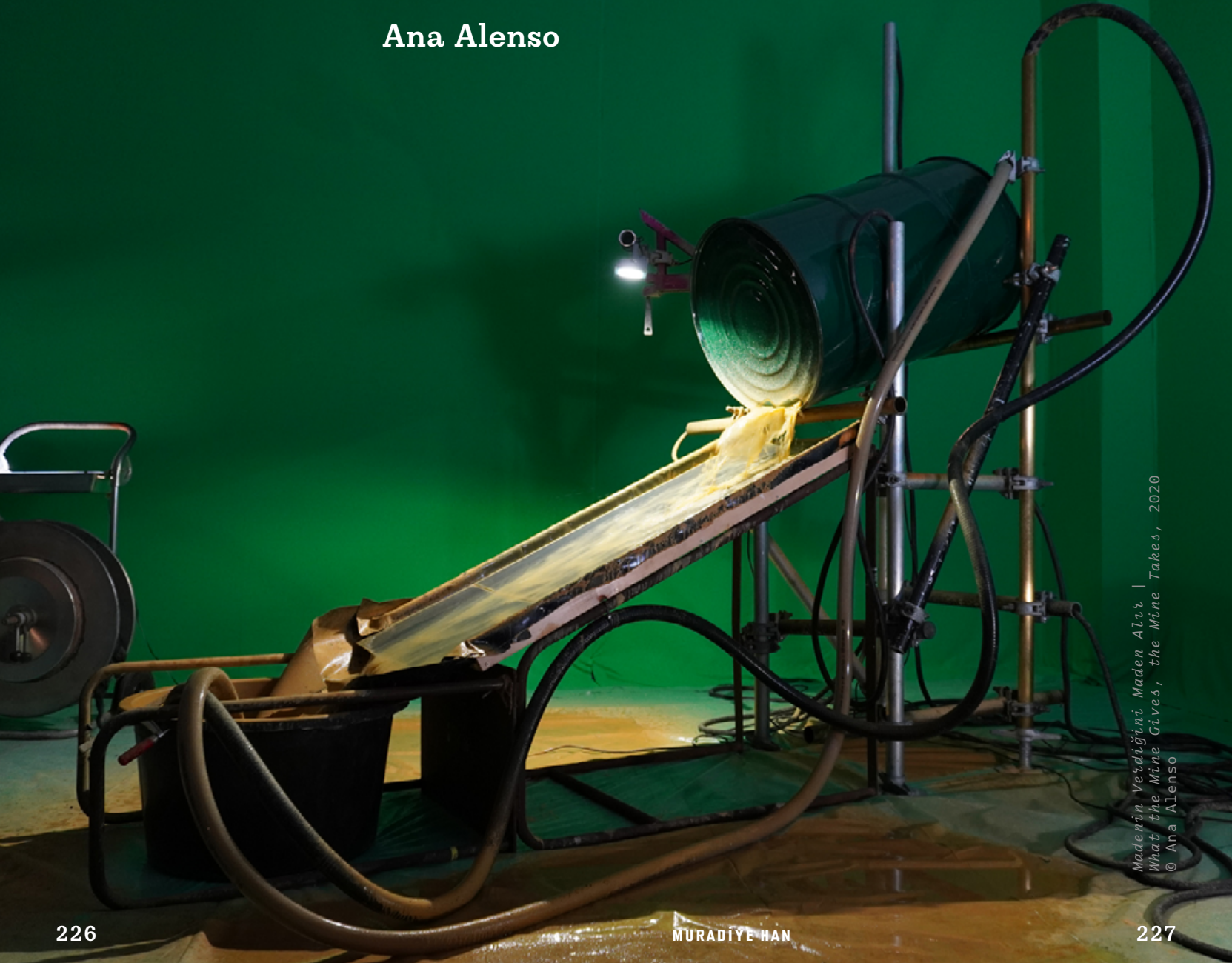
Alenso'nun bienaldeki yerleştirmesi, Venezüela'nın Amazon bölgelerindeki altın madenciliği gerçeklerine ışık tutuyor ve heykel, video, ses ve bir yayından oluşuyor. 2014-2016 petrol krizi sırasında başta altın olmak üzere değerli maden rezervlerini kullanmak amacıyla "açık ocak madenciliği" faaliyetlerine yönelen Venezüela hükümetinin bu girişimi, su kaynaklarında cıva ve diğer kirlетici kalıntılara yol açtı. Maden çıkarma sürecinin işçiler, yerel halk ve çevre üzerinde kalıcı etkileri oldu. Adını Güney Amerika'nın maden bölgelerinde yaygın olarak kullanılan bir deyişten alan *Lo que la mina te da, la mina te quita / Madenin Verdiğini Maden Alır* (2020), insan eliyle maden çıkarılması ile bu işlemin kaçınılmaz bedelleri arasında neden-sonuç ilişkisi kuruyor. Venezüela'da altın madenciliğinde kullanılan korsan düzenekleri andıran bir maden makinesi prototipini de içeren yerleştirme, aynı zamanda hurda parçaları, radyasyon ve egzoz boruları, hortumlar ve kovalar gibi dönüştürülmüş ve sesli öğeleri de barındırıyor. Alenso sergi alanında izleyiciyi çevreleyen bir kurulumla sunulan bu "heykelsi makineler"i bilim insanları, eski ordu mensupları, yerli halk ve aktivistlerle işbirliği içerisinde, araştırmalar yürüterek üretti. Ortaya çıkan eser hem sömürgeciliğin mirasına hem de küresel madencilik faaliyetlerinin yarattığı güç dengesizliklerine dair somut bir inceleme niteliğinde.

Ana Alenso 1982 yılında Karakas'ta doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Berlin'de sürdürüyor.

Ana Alenso uses research, fieldwork and speculative narrative to focus on global resource extraction and its roots. Her sculptures and publications explore the apparatus linking technology to Earth's resources. Alenso's previous project, *Mad Rush* (2022), traced the afterlife of electronic devices passing through the world's largest electronic waste salvage yard in the outskirts of Accra, Ghana, where gold parts from the discarded consumer devices are re-extracted and re-sold on the black market.

At the biennial, Alenso is showing an immersive multimedia installation bringing together sculpture, video, sound and text to examine the reality of gold mining in the Amazonian regions of Venezuela. Amid the 2014–2016 oil crisis, Venezuela's government turned to mega-mining of its precious mineral reserves, particularly gold. Employing an extraction process that leaves behind mercury and other byproducts as trace pollutants in water, this mining method had lasting effects on workers, local Indigenous communities, and the environment. Titled after a popular idiom used in the mining areas of South America hinting at the karmic link between the yields of human extraction and its future toll, *Lo que la mina te da, la mina te quita / What the Mine Gives, the Mine Takes* (2020) includes a prototype mining machine reminiscent of the bootleg contraptions built within the gold-mining industry of Venezuela. The work also features various scraps, hoses, buckets, radiation and exhaust pipes, and natural elements – all transformed into rustling moving parts. Presented in an immersive scenography, these 'sculptural machines' draw on research with scientists, ex-military officers and Indigenous communities and activists, serving as a material investigation of the colonial legacies and power imbalances of global extractivism.

Ana Alenso was born in 1982 in Caracas. She currently lives and works in Berlin.

GALATA RUM OKULU

GALATA GREEK SCHOOL

Karaköy’de bulunan Galata Rum Okulu, ilk olarak 1885’te hayırsever Eleni Zarifi’nin başılarıyla eklektik neoklasik üslupta inşa edildi. 1910’da resmen kapılarını açan okul, 1988’de kapanana kadar Galata’nın Rum cemaatinden pek çok öğrenci yetiştirdi. 2000–2007 arasında kısa bir süre anaokulu olarak hizmet veren binada tüm eğitim faaliyetleri 2015 itibarıyla sona erdi. Bugün sanat sergilerine ve kültür etkinliklerine evsahipliği yapan okul binası; 2012, 2014 ve 2016 yıllarında İstanbul Tasarım Bienali’nin, ayrıca 13., 14. ve 15. İstanbul Bienalleri’nin (2013, 2015, 2017) mekânı oldu. Yapı, 2019–2023 yılları arasında Tabanlıoğlu Mimarlık tarafından yenilendi ve restore edildi.

Located in Karaköy, the Galata Greek School was originally built in 1885 in an eclectic neoclassical style, funded by philanthropist Eleni Zarifis. It officially opened its doors in 1910, serving generations of students from the Greek community of Galata until its closure in 1988. The building briefly reopened as a kindergarten from 2000 to 2007, and all educational activities ceased by 2015. The school has taken on a new life as a space for contemporary art and culture events, hosting Istanbul Design Biennials in 2012, 2014 and 2016 along with the 13th, 14th, and 15th editions of the Istanbul Biennial (2013, 2015, 2017). The structure was recently renovated and restored between 2019 and 2023 by Tabanlıoğlu Architects.

Kemankeş Karamustafapaşa Mahallesi
Kemeraltı Caddesi No. 25
Karaköy, Beyoğlu

Galata Rum Okulu Galata Greek School

GALATA RUM OKULU

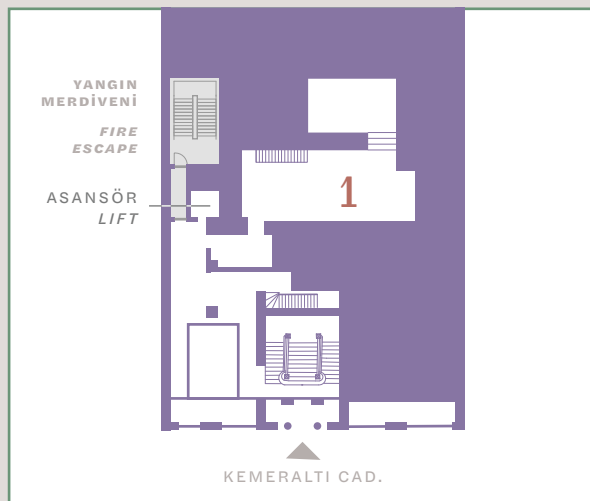
GALATA GREEK SCHOOL

ASMA KAT MEZZANINE

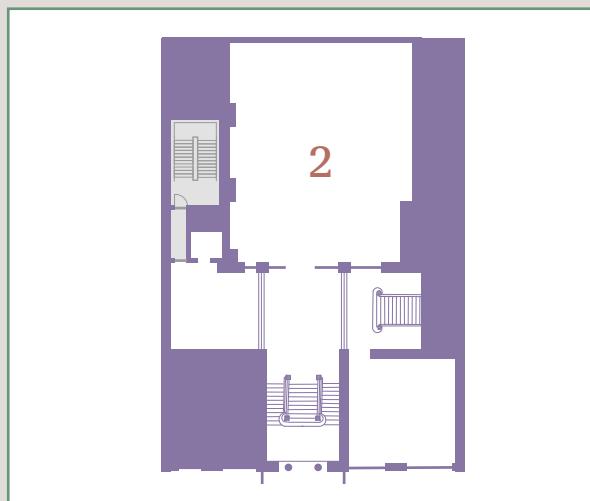
KAT FLOOR 1

232

MEKANLAR

1 Ayman Zedani 238

2 Lungiswa Gqunta 242

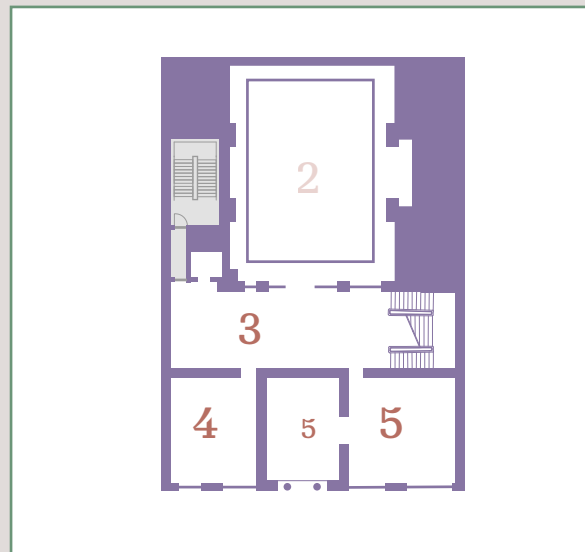
VENUES

233

K A T

F L O O R

2

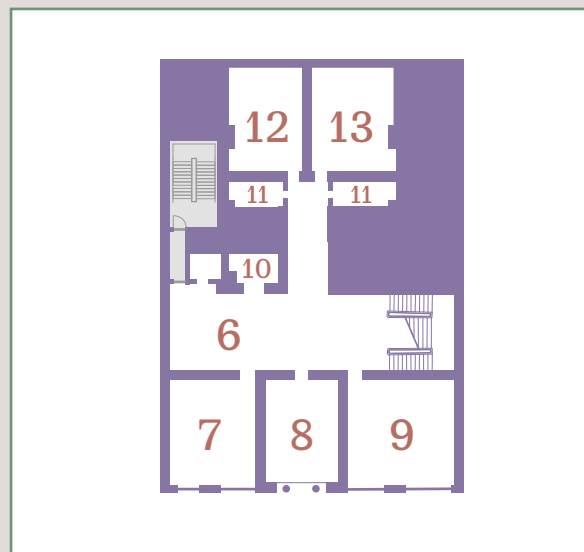

- 3 Ali Eyal.....246
 4 Merve Mepa.....250
 5 Kongkee254

K A T

F L O O R

3

6	Simone Fattal	258
7	Nolan Oswald Dennis . . .	262
8	Ana Vaz	266
9	Naomi Rincón-Gallardo .	270
10	İpek Duben.	274
11	Akram Zaatari.	278
12	Lou Fauroux.	282
13	Seta Manoukian.	286

Ayman Zedani

Film ve yerleştirme mecralarında çalışan Ayman Zedani insan ile doğa arasında köprü kuran arayüzlerle ilgileniyor, insan dünyasını insan ötesi dünyalardan ayıran sınırı takip ediyor ve eserlerinde Arap Yarımadası'nın kendine has özelliklerinin merceğinden gezegenimizin geleceğine yönelik geniş bakış açıları sunuyor. Zedani'nin eserleri Körfez bölgesinin günümüzdeki doğal hayatına odaklanarak iklim değişikliğine ve biyolojik çeşitliliğin kaybedilmesine ışık tutarken, yaşamın her şeye rağmen nasıl devam ettiğini de ortaya koyuyor.

Zedani bienalde *Çöl Denizleri Arasında* (2021) eserini sergiliyor. Gerçek ve spiritüel unsurların iç içe geçtiği dokuz kanallı ses yerleştirmesi, Arap Denizi'nin nesli tükenmekte olan kambur balinalarını konu alıyor. 70.000 yılı aşkın bir süredir göç etmeyen bu balinalar, görece izole yaşadıkları bu coğrafyada, iletişim dilleri, şarkıları ve alışkanlıklarıyla diğer denizlerdeki türdeşlerinden ayrılan, kendilerine has, yerel bir balina kültürü geliştirdi.

Yerleştirmede anlatıyı başlatan "Sonsuz denize baktı ve 'Keşke tüm balıkların övgülerini anlayabilseydim' diye düşündü" cümlesi, balina tarafından yutulan Yunus Peygamber'in kıssasına bir gönderme. Bu anlatı aracılığıyla yerleştirme, Yunus'un yolculuğu ile Arap Denizi kambur balinalarının rotaları arasında paralellikler kuruyor. Eserin heykel bileşeninde beyaz tuz kullanan sanatçı, bu maddeyi temin etmek için Tuz Gölü'ne ve Nevşehir'deki tuz ocaklarına gitti, buralarda yerel madenlerle işbirliği yaparak kapsamlı bir araştırma ve üretim süreci yürüttü. Eser bağlamında tuz, Arap Denizi'nde önemli bir ekolojik sorun olan aşırı tuzluluğa bir gönderme niteliği taşıdığı gibi, yerleştirmedeki biçimsel kullanımıyla yarımada boyunca çeşitli noktalarda rastlanan ve mezar taşlarını aklı getiren "yas objeleri"ni de andırıyor. Zedani'nin spiritüel ve çevresel temaları bir arada ele aldığı eser, çevresel yıkımı, kültürün anasoylu aktarımını ve tuzdan arıtma teknolojilerinin deniz ekosistemleri üzerindeki etkisini sorguluyor.

Ayman Zedani 1984 yılında Abha'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Riyad ve Şarika'da sürdürüyor.

Working across film and installation, Ayman Zedani is invested in the interface bridging humans and nature, tracing the line between human and more-than-human worlds. His works take a macro view of our planetary future by diving into the specificities of the Arabian Peninsula. Focusing on the fauna and flora of the contemporary Gulf, Zedani shines a light on conditions of climate change, loss of biodiversity and the perseverance of life.

At the biennial, Zedani is showing *Between Desert Seas* (2021). This nine-channel sound installation, interweaving the factual with the spiritual, focuses on the Arabian Sea humpback whale – an endangered species with only about a hundred remaining members. For over 70,000 years, a population of nonmigratory whales has lived in the Arabian Sea in relative isolation, developing a distinct local cetacean culture with its own language, songs and habits that differ from those of humpback whales elsewhere.

'He gazed out into the infinite ocean, and wished he could understand all of the fish singing praises', begins the voice-over's narration, a reference to the story of the prophet Yunus (Jonah) who was swallowed by a whale. Through voice-over, the installation establishes parallels between Yunus's journey and the routes of the Arabian Sea humpback whales. The work's sculptural component, meanwhile, hinges on the materiality of white salt. To source it, Zedani travelled to Lake Tuz and the salt quarries of Nevşehir, collaborating with local salt mines for research and production. In the context of this work, salt is an allusion to hypersalinity, a pressing ecological issue in the Arabian Sea. The salt is shaped into 'grief objects' reminiscent of tombstones found in sites across the peninsula. Merging spiritual and ecological concerns, Zedani's work reflects on environmental collapse, matrilineal transmission of culture and the impact of desalination technologies on marine ecosystems.

Ayman Zedani was born in 1984 in Abha. He currently lives and works between Riyadh and Sharjah.

Ayman Zedani

1

Çöl Denizleri Arasında | Between Desert Seas, 2021
© Ayman Zedani

Lungiswa Gqunta

Lungiswa Gqunta yerleştirmeleri, heykelleri, performansları ve baskıları aracılığıyla sömürgecilğe, mülksüzleştirmeye ve silinmeye karşı direniş stratejilerine alan açıyor; çatlamış kil ya da ahşap gibi doğanın uğradığı tahribatın ve tarihsel travmanın izlerini çağrıştıran organik malzemeleri çalışmalarında sıkça kullanıyor. Eserlerinde, emperyal eşitsizliğin sürdüğü ve nüfusun yüzde onluk beyaz bir kesiminin ülkenin servetinin neredeyse tümünü kontrol ettiği Güney Afrika'da toprak kullanımına, ataerkilliğe, imparatorluğun ve *apartheid* rejiminin kanlı mirasına dair sorularla yüzleşiyor. Çalışmalarında dikenli tel gibi yüklü anlamlar barındıran malzemelere başvuran Gqunta, sınırların, kuşatılmış alanların ve arazilerin şiddetli yöntemlerle kontrolünü bir işgal biçimiolarak ele alıyor. Afrikalılara ve yerli halka ait bilgi sistemlerinin yeniden gözden geçirilmesi, toprağın ise bir direniş, bellek ve dönüşüm mekânı olarak yeniden tahayyül edilmesi için çağrıda bulunuyor.

Sanatçının *Kaybolanı Bir Araya Getir* (2024-2025) adlı yeni yerleştirmesi, akla süreksizliği ve çöküşü getiren labirentimsi, postorganik engelerden oluşuyor. Ahşap, vitray, teller ve kokulu altın otundan oluşan yerleştirmenin ilham kaynağı, sömürgecilik karşıtı radikal düşünür Amílcar Cabral. Pan-Afrika özgürleşme mücadelesini toprakla yeniden baę kurmak üzerinden savunan tarımbilimci, mühendis ve siyasi lider Cabral'a göre toprak yalnızca bir arazi parçası değil, devrimci sürecin etkin bir unsuru; direnişin ve yenilenmenin yaşayan zemini. Gqunta burada istismar ve şiddet döngülerinden yara almış manzaraları görünür kılıyor; eserinde kullandığı cam gibi kırılğan bileşenler ise geçmişten bugüne uzanan travmaların yansıdığı, belirginleştiği ve belki de onarıldığı bir mercek işlevi görüyor.

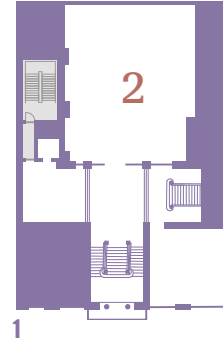
Lungiswa Gqunta 1990 yılında Gqeberha'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Cape Town'da sürdürüyor.

Lungiswa Gqunta's installations, sculptures, performances and prints articulate strategies of resistance against colonialism, dispossession and erasure, often incorporating organic materials such as cracked clay or wood to evoke the damaged ecologies and scars of historical trauma. Her practice confronts questions of land use, patriarchy and ongoing legacies of imperial violence and apartheid in South Africa, where deep inequalities persist and a predominantly white ten percent of the population controls the vast majority of the nation's wealth. Incorporating loaded materials such as barbed wire, her work addresses the violence of borders, enclosure and land control as tools of conquest. Throughout her practice, there is a call

for a revisiting of African and Indigenous knowledge systems and for the reimagining of land as a site of resistance, memory and transformation.

Gqunta's new installation, *Assemble the Disappearing* (2024-2025), greets viewers through a maze-like, post-organic terrain whose twists and breaks suggest discontinuity and collapse. Composed of wood, stained glass, wires, and mpepho, the work draws inspiration from the radical anti-colonial thinker Amílcar Cabral, an agrono-

mist, engineer and political leader who championed pan-African liberation by emphasising a return to the land. For Cabral, land was not just territory: it was an active agent in the revolutionary process, a living ground for resistance and regeneration. Gqunta's sculptures expose the landscapes scarred by extraction and violence, while the fragile glass elements act as lenses through which past and present traumas are refracted, made visible and potentially repaired.

Lungiswa Gqunta was born in 1990 in Gqeberha. She currently lives and works in Cape Town.

Lungiswa Gqunta

Ali Eyal

Ali Eyal resim, çizim ve video mecralarına yayılan çalışmalarını kişisel köksüzlük, siyasi istikrarsızlık, kurumların çöküşü ve sivil şiddet gibi temaların sarsıcı bir şekilde çarpıştığı bir zeminin üzerinde şekillendiriyor. Beklenmedik biçimsel birliktelikler ve karşıtlıklar kurarken, detaylı bir çizgi dilini ve bedensel bir renk paletini kullanarak parçalı, kesintili ve düşsel tasvirler üretiyor.

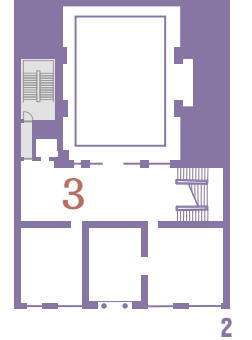
Hiçbir şey anlamamak için sayfa "13"e geri dönmelisiniz ve (2023) resimsel düzlemin yırtıldığı ve parçalandığı bir tuval. Eser, sanatçının amcasının Irak'ın işgali sırasında ortaya çıkan kargaşa ortamı ve arkasından gelen savaş sırasında yıkılan, Bağdat'ın güneyindeki çiftliğini yeniden inşa etme tasarısını tasvir ediyor. Eyal mülkün pek çok farklı mimar tarafından restore edildiğini düşünüyor: Figürlerden birinin zihni dışarıya taşarken araya bir futbol forması gibi küçük, kişisel semboller de karışıyor. Bir masanın etrafında oturmuş bir dizi yüzü olmayan figür, şiddetli bir çöküş, bilinç kaybı ve kafa karışıklığı içerisinde görülüyor. Bu kâbusvari sahnede tuvalin kendisi, arka planda resmin mekânı üzerinde tahakküm kuran bir grup figür tarafından götürülüyor.

O günden beri güvercinlerden korkarım (2024), sanatçının çocukluğunda yanlışlıkla bir güvercini ayağıyla ezerek öldürmesine dair anısını huzursuz edici bir dizi görsel çarpışma şeklinde kurgulayan bir otoportre. Eyal'ın figürleri genişleterek ve uzatarak deforme ettiği kendine özgü biçimsel dilini yansıtan resimde kasvetli ve tekinsiz bir manzara, incelikli siyasi semboller barındıran imgeler ve çarpıcı renkler bir araya gelerek özgün, somut bir simgeler âlemi oluşturuyor.

The work of Ali Eyal, spanning painting, drawing and video, is grounded in a visceral collision of themes including personal uprootedness, political instability, collapse of institutions and civil violence. He produces pictorial compositions that are ruptured, fragmented and dreamlike, setting formal juxtapositions against one another in unexpected ways while incorporating intricate linework and a corporeal palette.

You need to go back to page number "13" to not understand anything, and (2023) is a canvas whose pictorial plane is torn and ruptured. The painting depicts a proposal to rebuild an uncle's farmhouse south of Baghdad, destroyed in the turmoil of the invasion of Iraq and ensuing war. Here, Eyal imagines various architects rebuilding the property: we catch glimpses of the inside of someone's head and small personal signifiers like a soccer player's jersey. The work shows a series of faceless figures apparently seated around a table, in states of violent collapse, unconsciousness and confusion. Through this nightmarish sequence, the painting itself appears to have been carried away by the figures in the background, who seemingly exert control over the picture plane.

From then on, doves scare me (2024), is a self-portrait depicting the artist's childhood memory of accidentally trampling a dove, dramatised through an evolving series of uneasy imagistic collisions. It showcases Eyal's trademark form of distended figuration, where an ominous landscape, subtle political iconography, and garish coloration coalesce into a unique, material symbology.

Ali Eyal 1994 yılında Bağdat'ta doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Los Angeles'ta sürdürüyor.

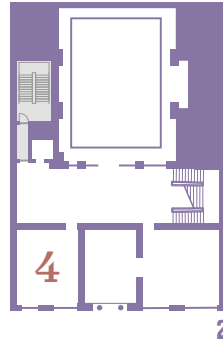
Ali Eyal was born in 1994 in Baghdad. He currently lives and works in Los Angeles.

Hiçbir şey anlamamak için saufa "13'e geri dönmelisiniz, ve, |
You need to go back to page number "13" to not understand anything, and, 2023
© Marjorie Brunet

Merve Mepa

Merve Mepa'nın eserleri, dijital altyapıların gelişen ve genişleyen iklimine bir yanıt niteliği taşıyor. Veri teorisi, ekolojik düşünce, feminist metodoloji ve sanatçının deyi-miyle "azınlıksal teknoloji" yaklaşımlarından beslenen Mepa, hem çevreleyici sanat eserleri hem de spekülâtif birer altyapı olarak işleyen ve kendini sürekli yenileyen mekânsal sistemler yaratıyor. Heykelsi yerleştirmelerine veri akışlarını ve bulut teknolojisini dahil ederken istatistiksel modelleme, dağıtılmış ağlar, algoritmik sistemler gibi teknik araçlar kul-lanıyor. Hacktivism, kendin yap (DIY) kültürü ve açık kaynak hareketlerinden etkilenen bu pratik, teknolojik rejimlerin egemenliğinde direniş alanları geliştirmeyi hedefliyor.

Rastgele Bir Yürüyüş, Besleme ve Hava (2025), izleyiciyi yönlendirmelerin olmadığı ve doğrusal hareketin sekteye uğradığı bir ortamda, sanatçının deyi-miyle "rastgele bir yürüyüş"e davet ediyor. Yerleştirmenin merkezinde dikey konumlanan heykel, veri akışını, sinir sistemini ve altyapı ağlarını çağrıştırıyor. Eser anlık çalışan, sunucu tabanlı bir ekosistem şeklinde faaliyet gösteriyor; platform üzerindeki açık kasa bilgisayarlar, sürekli açılan yeni tarayıcı pencere-leri aracılığıyla gerçek zamanlı olarak veri üretiyor. Bu verilerin ürettiği ifadeler, soğutma sistemlerinden yayılan havayla birlikte mekânda dolaşüyor ve bilgi sayımını bir çeşit "hava durumu"na dönüştürüyor.

Merve Mepa's work examines the expanding landscape of digital infrastructure. Drawing from data theory, ecological thinking and feminist methodologies – which she terms 'minoritarian technologies' – Mepa creates generative spatial systems that function both as immersive artworks and speculative infrastructures. Her sculptural installations incorporate data flows, cloud technologies and technical tools such as statistical modelling, distributed networks and algorithmic systems. Influenced by hacktivism, DIY culture and open-source movements, Mepa's practice develops spaces for resistance within dominant technological regimes.

With *Random Walk, Feeding, and Weather* (2025), Mepa stages a sculptural installation that disrupts linear movement and guides viewers into non-directed, embodied navigation – or, according to the artist, a 'random walk'. A central vertical sculpture recalling data streams, nervous systems and infrastructural networks anchors the space. The work unfolds as a live, server-based ecosystem: open computers embedded in the platform generate data in real time through perpetually created browser windows, producing phrases that circulate through the gallery accompanied by airflow generated from cooling systems, turning computation into a form of ambient 'weather'.

Merve Mepa 1985 yılında Kocaeli'de doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını İstanbul'da sürdürüyor.

Merve Mepa was born in 1985 in Kocaeli. She currently lives and works in Istanbul.

Merve Mepa

*Rastgele Bir Yürüyüş, Beslenme ve Hava |
Random Walk, Feeding, and Weather, 2025*
© Merve Mepa

4

Kongkee

Kongkee doğup büyüdüğü Hong Kong'un diline, kent kültürüne ve popüler kültürüne has unsurlara özgün bir yorum getiren filmler, animasyonlar, ışıklı nesneler üretiyor; anime, siberpunk ve *psikedelia* gibi türler ile altkültürleri bir araya getiriyor. Spekülatif bir süreci takip ederek gerçek tarihçeleri ve eski inanç sistemlerini güncel ortamlara ya da fütüristik bağlamlara yerleştiriyor.

Sanatçının *Ejderhanın Sanrısı* (2017) adlı devam eden serisinde, tarihsel figürler kendilerini geçmiş ile geleceğin birleştiği retrofütüristik evrenlerin içinde buluyor. Hong Kong'dan ilhamla kurgulanan *Ejderhanın Sanrısı: Yola Çıkış* (2017), teknolojik olarak gelişmiş bir distopya evreninde geçmesine rağmen, Çin tarihinde şiddetli savaşların, teknolojik gelişmelerin ve felsefi yeniliklerin damgasını vurduğu bir değişim dönemi olan Savaşan Devletler Çağı'ndan esinleniyor. Bu eser, birleşmiş Çin'in ilk imparatoru olan Çin Şi Huang'ın kendisine sonsuz hayat bahşedecek bir ölümsüzlük iksiri bulmaya yönelik beyhude arayışının hikâyesini tekrar kurguluyor. Bu yeni anlatıda, tarihsel gerçekliğin aksine, Çin Şi Huang iksiri buluyor ve bir sayborg olarak hayata dönüp, ebediyen sürecek despotik bir rejim kuruyor.

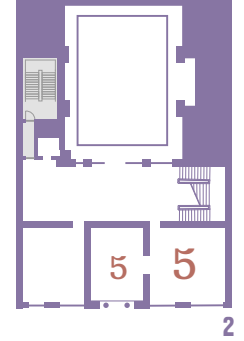
Videoya eşlik eden *Zaman Durunca Dağ Oldu, Zaman Akınca Su Oldu* (2023) başlıklı neon yerleştirme de rengârenk ellerin birbirini aydınlatarak sonsuz bir döngü içerisinde aktığı bir dizilimi tasvir ediyor. Popüler imgeler, anime ve animasyonu bir araya getiren *Varış Noktası* (2024-2025) adlı ışıklı kutulardan oluşan seride ise eski tip lentiküler plakalar aracılığıyla harekete geçen imgeler, hızlı tarihsel ve teknolojik değişimlerin beraberinde getirdiği nostalji ve kayıp duygularını uyandırıyor.

Kong Khong-chang, nam-ı diğer "Kongkee" 1977 yılında Sarawak'ta doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Hong Kong ve Londra'da sürdürüyor.

Versed in traditions of anime, cyberpunk and psychedelia, Kongkee is a visual artist whose films, animations and illuminated objects put a spin on the vernacular, urban and pop traditions found in the artist's native Hong Kong. Kongkee's works operate speculatively, often placing real histories and their underlying belief systems in present-day or futuristic settings.

In the ongoing series *Dragon's Delusion* (2017), historical figures find themselves in retro-futuristic universes where past and future are united. Although it is set in a technologically futuristic and dystopian universe inspired by Hong Kong, *Dragon's Delusion: Departure* (2017) draws inspiration from the Warring States Era of Chinese history, a transformative period marked by intense warfare, technological development and philosophical innovation. The work reimagines the story of Qin Shi Huang, the first emperor of unified China, who sought in vain an elixir that would grant him eternal life. It presents a narrative in which Qin Shi Huang succeeds in gaining this elixir, returning to life as a cyborg and securing his hold on a tyranny that would last forever.

Accompanying the video work, the neon installation *Time Pause Became Mountain, Time Move Became Water* (2023) shows a progression of hands in various colours illuminating each other, flowing one into the next in an eternal loop. The series *Destination* (2024-2025) consists of lightbox lenticular works that collide pop imagery, anime and animation, conjuring a sense of nostalgia and loss in the face of rapid historical and technological change.

Kongkee, a.k.a. Kong Khong-chang, was born in 1977 in Sarawak. He currently lives and works between Hong Kong and London.

Kongkee

5

GALATA RUM OKULU

GALATA GREEK SCHOOL

Simone Fattal

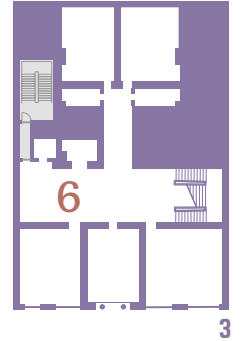
Sanatçı, yazar ve yayıncı Simone Fattal, Şam'da doğdu, Lübnan'da büyüdü ve Lübnan İç Savaşı'ndan sonra Fransa'ya göç etti. 1980 yılında Kaliforniya'ya taşınarak, deneysel şiir ve düzyazılar yayımlayan Post-Apollo Press'i kurdu; aynı zamanda resim ve heykel denemeleri yapmaya devam etti. Daha sonra Paris'e dönüp seramik heykele yoğunlaşarak sanat pratiğini sürdürdü. Fattal eserlerinde antikite, mitik deneyimler ve şimdiki zamanın gereksinimleri arasında bir süreklilik kuruyor.

Sanatçının Ugarit putları gibi antik kalıntıları çağrıştıran *Savaşçılar* (2011-2018) heykel serisi, Sümer destanı *Gılgamış'a*, Arap destanı *Sıra*'ya ve diğer yakınoğu destanlarına gönderme yapıyor. *Savaşçılar*'daki figürlerin silah taşımaması dikkate değer bir ayrıntı. Bunun yerine savaşçının bilindik rolü, figürlerin dimdik duruşu ya da taşın zamanla aşınmasına rağmen sağlamlığını koruması gibi anlık izlenimler yoluyla aktarılıyor. Figürler kısmen Lübnan İç Savaşı'ndaki deneyimlere bir yanıt olarak üretilmekle birlikte, çalkantılı dönemlerde başkaldırmayı, direnmeyi ve dik durmayı sürdüren insanlığı da tasvir ediyor. Ayrıca mitlerden beslenerek, çağlar boyunca uzanan kozmolojik bir sahne yaratıyorlar. Mezopotamya'ya dair göndermeleri yerinden edilmeye dair güncel dokunuşlarla birleştiren kil ne kadar ezilmiş, berelenmiş ve sarsılmış gözükse de kırılğanlığı ve dayanıklılığın bir temsili. Ressam ve şair Etel Adnan'a göre "Levant'ın göğünü sırtında taşıyan" bu kil devler, şimdiki zamanın amansız erozyonuna rağmen kadim bir geçmişi muhafaza etmeyi sürdürüyor.

Simone Fattal 1942 yılında Şam'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Paris'te sürdürüyor.

The artist, writer and publisher Simone Fattal was born in Syria, raised in Lebanon, and exiled to France by the Lebanese Civil War. In 1980, she moved to California, where – alongside her painting and forays into sculpture – she founded the publishing house Post-Apollo Press, which has released experimental poetry and prose. Later, Fattal returned to Paris, resuming her artistic practice with a focus on ceramic sculpture. In her work, the artist forges a continuity between ancient history, mythical experience and the demands of the present.

The sculpture series *Warriors* (2011–2018) evokes ancient artefacts such as Ugaritic idols, citing the Sumerian epic of Gilgamesh and other near-eastern epics like the Arabic epic *Sıra*. Tellingly, the figures in *Warriors* bear no weapons. Instead, the classical role of the warrior is conveyed through fleeting impressions: in the erect postures of the figures and time-worn sturdiness of the stoneware. While the figures were partially made in response to the experiences of the Lebanese Civil War, they also speak to a broader human condition of opposition, resilience and poise in moments of upheaval. They draw from myth in their conjuring of an epoch-spanning, cosmological canvas. Bridging Mesopotamian references with contemporary notions of displacement, the clay material – which can seem bruised, scarred and shaken – evinces both fragility and resilience. According to painter and poet Etel Adnan, these clay giants 'hold up the sky of the Levant', preserving an ancient past despite relentless erosion by the present.

Simone Fattal was born in 1942 in Damascus. She currently lives and works in Paris.

Simone Fattal

6

260

GALATA RUM OKULU

Savaşçı II, Savaşçı III | Wattioz II, Wattioz III, 2011
© LP ART

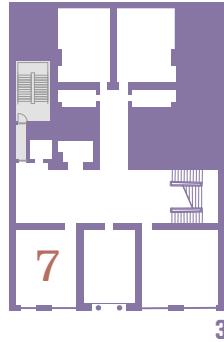
261

GALATA GREEK SCHOOL

Nolan Oswald Dennis disiplinlerarası çalışmalarında başkaldırı tarihçelerini bilimsel ve felsefi araştırmalarla harmanlayarak sömürgecilik karşıtı, siyahi bir mekân anlayışını yeni düşünme biçimleri türeten, spekülative ve şematik bir tavırla ortaya koyuyor. Pedagojik ve felsefi otoritenin dağarcığından ödünç aldığı kavramlar arasındaki bağlantıları ortaya çıkarmak için duvar resmi gibi geniş ölçekli bir mecrayı kullanıyor; böylelikle coğrafyayı, tarihi ve zamanı nasıl yeniden kurgulayabileceğimizi sorguluyor. NTU sanatçı kolektifi ve The Index Literacy programının kurucularından olan, aynı zamanda Black Earth Study Club disiplinlerarası toplantı serisinin yürütücülüğünü üstlenen Dennis, sözcükleri iktidarın taşıyıcısı ve uygulayıcısı olarak kabul eden sömürgecilik karşıtı ve siyahi direnişlerin geçmişine atıfta bulunarak, eserlerinde düşünülmemiş ya da dile getirilmemiş olanları ifade etmek için teknolojiye ve dile başvuruyor.

Bienal kapsamında sanatçı, bir duvar çizimi ve heykellerden oluşan multimedia yerleştirmenin yanında bir dizi kâğıt üzerine kurşunkalem eskiz sergiliyor. Sergi alanındaki duvara yerleşen *seçenekler* (2019-) adlı süreç çizimi, “dilediğimiz dünya, birçok dünyayı içinde barındıran bir dünya” cümlesiyle özetlenebilecek dünya görüşünden besleniyor. Eser, birbiryle ilintili kavramları yinelemeler hâlinde görselleştiren bir diyagram oluşturarak sömürgeleştirme teorisini ve çeşitliliği dile getiriyor; tarihin kendini tekrarlayarak parodileşmesine ve küreselliğe ilişkin sıkıntılara ve arzılara değiniyor.

kesilen nefes modeli (örtülü) (2022), üzeri denizkabuklarından oluşan bir perdeyle kısmen örtülü büyük, siyah bir küre formunun mekânda bulunan izleyicilerin ritmine göre şiştiği ve söndüğü, böylece alandaki bedenlerin varlığını bir nevi jeolojik ve biyolojik etkiye dönüştüren kinetik bir heykel çalışması. Tavana asılı *gölge modeli (açıklamalı)* coğrafi yerküre figürünü ikiz imgesi üzerinden yorumlayarak alternatif bir varoluş ihtimaline işaret ediyor. Sanatçının bu edisyon için ürettiği ve duvarda sergilenen *Atölye Notları XII, XIII ve XIV* ise sömürgeleştirme çalışmalarının öne sürmeye devam ettiği coğrafi ve dilbilgisel yaklaşımları ifade eden bir dizi karakalem ve kolaj çizimden oluşuyor.

Nolan Oswald Dennis 1988 yılında Lusaka’da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Johannesburg’da sürdürüyor.

Nolan Oswald Dennis

Nolan Oswald Dennis's multidisciplinary works combine histories of resistance with scientific and philosophical research to articulate a Black, decolonial understanding of space that is iterative, speculative and diagrammatical. Dennis often employs the expansive medium of wall drawing, teasing out links between concepts while borrowing from pedagogical and philosophical authority to probe how we may reconsider geography, history and time. A founder of the artist group NTU and The Index Literacy programme and a convenor of the Black Earth Study Club, Dennis uses technology and language to articulate the unthought or unsaid, derived from an understanding of words as carriers and enactors of power, often referring to the history of Black and anticolonial resistance.

At the biennial, the artist is showing a multimedia installation consisting of a wall drawing and sculptural works alongside a series of pencil-on-paper drawings. On one of the walls of the space, the procedural drawing *options* (2019-) considers a specific worldview summarised by the sentence ‘the world we want is a world in which many worlds exist’. The work, at once an articulation of decolonial theory and affirmation of multiplicity, is an iterative sketch that visually diagrams a series of related concepts, from history as repetition and farce, to the tribulations and dysfunctions of globalisation.

model for a gasp (veiled) (2022) is a kinetic, sculptural work that inflates and deflates a large, black globular form veiled under cowry shells according to the rhythm of the people in the room, turning the presence of bodies into a particular kind of geo-biofeedback. Suspended from the ceiling, *model for a shadow (articulated)* (2025), on the other hand, takes on the form of the globe and reconfigures it through a recurring mirror image, gesturing towards an alternate existence. Presented on the walls of the exhibition, the newly commissioned *Studio Notes XII, XIII, and XIV* (2025) is a series of pencil and collage drawings that likewise articulate the unfolding geography and grammar of the decolonial.

Nolan Oswald Dennis was born in 1988 in Lusaka. They currently live and work in Johannesburg.

Nolan Oswald Dennis

7

kesilen nefes modeli (öftülü) | model for a gasp (veiled), 2022
© Dillion Marsh

Ana Vaz

Ana Vaz filmlerinde ve yerleştirmelerinde gezegenin yok edilişi, kentlerin yaşam döngüleri ve sömürgeciliğin süregiden etkileri gibi birbirine bağlı olguları ele alıyor. Çoksesli vinyetlerinde kamerayı sabit bir aygıttan ziyade sürekli hareket hâlinde olan ve temsiliyet şartlarını sorgulayan somutlaşmış bir bilinç olarak kullanırken, genişletilmiş sinema türünde, Kenyalı yazar Ngũgĩ wa Thiong'o'nun deyişiyle “zihnin sömürgeleştirilmesi”ni hedefleyen eserler veriyor.

Ana Vaz bienal kapsamında *Meteor: Paris, St Lazare* (2023) adlı film-şiiir üçlemesinin ilk bölümünü sergiliyor. 16 milimetreyle çekilen bu göz alıcı siyah beyaz film, sanatçının çöküşün eşliğinde olan günümüz şehirlerine ilişkin düşüncelerini yansıtıyor. Bugün Avrupa'nın durağan yüzeyinin altında gizli dip akıntıları eserde bir dizi uçucu ses-imge aracılığıyla belgeleniyor: Şehirde genel grev sırasında birikmiş çöp yığınları; köhneleşmiş Haussmannesk bulvarlar; doğa tarihi müzesinde sergilenen iskeletlerin, kristallerin ve hayvanların yanında her gün kullanılan altyapı unsurlarının yakın plan çekimleri gibi imgeler aracılığıyla, sömürgecilik projesinin süregelen sonuçları, aşırı tüketimin ardında bıraktığı tortu ve sonunda varılan entropik çöküş hâli açıkça ortaya koyuluyor. Filmde akademisyen ve araştırmacı Maïa Tellit Hawad, “Sahra'yı Kazmak: Tuareg Topraklarının Yaralı Nefesi” başlıklı metninden yola çıkarak, Fransız Silahlı Kuvvetleri'nin Cezayir çölünde yaptığı nükleer testlerin sonucunda oluşan tozun geri dönmesiyle ortaya çıkan ve “kızıl rüzgâr” olarak anılan doğa olayını tartışıyor. Sanatçıyla yıllardır işbirliği yapan yazar ve küratör Olivier Marboeuf'ün, Fransa'da sömürgeciliğin günümüze ulaşan kalıntılarını işlediği “Tanrıça” isimli fablı da filmde yer alıyor.

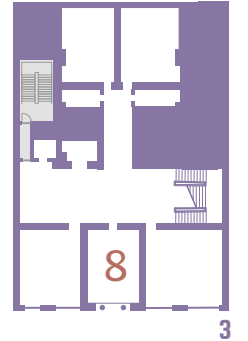
Vaz'ın karşı-etnografik Paris eleştirisi, göçmenlik karşıtı söylemin küresel ölçekte yaygınlaşması bağlamında sergileniyor ve günümüz kent yaşamından Avrupa'yı inşa eden sömürgeci altyapının köklerine uzanıyor. Bienalde, video yerleştirmesine bu çarpıcı çalışmanın çokparçalı şiirselliğini basılı malzemeye taşıyan *Meteor, Kuyruklu Yıldızlar* (2024) yayını eşlik ediyor.

Ana Vaz 1986 yılında Brasília'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Paris'te sürdürüyor.

Ana Vaz's films and installations reflect on interlinked phenomena, including the destruction of the planet, life cycles of cities and after-effects of colonialism. Her polyphonic vignettes employ the camera not as a stable apparatus but as a roving, embodied consciousness that questions the conditions of representation. Vaz's work is a form of expanded cinema that aspires towards what Kenyan author Ngũgĩ wa Thiong'o has called a 'decolonisation of the mind'.

At the biennial, Vaz presents the first part of her film-poem trilogy *Meteoro: Paris, St Lazare* (2023), shot in lush black and white 16 millimetre film, meditating on present-day cities on the verge of collapse. Through a series of fleeting sound-images, Vaz captures the undercurrents that course beneath the staid image of contemporary Europe: garbage accumulated in the wake of a general strike, faded Haussmannian boulevards, closeup views of skeletons, crystals and animals on display at a natural history museum, and daily infrastructure – each showing, in relief, the long-standing ramifications of the colonial project, as well as its legacies of over-consumption and eventual entropic decline. In the film, researcher and scholar Maïa Tellit Hawad discusses the 'red wind', a natural phenomenon that manifests as the return of dust from the French Army's nuclear tests in the Algerian desert, drawing from her text titled 'Sahara Mining: The Wounded Breath of Tuareg Lands'. The film also features the contribution of the artist's longtime collaborator, author and curator Olivier Marboeuf with his fable 'Déesse' (Goddess), reflecting on present-day remnants of colonialism in France.

Shown in the context of widespread global anti-immigration discourse today, Vaz's counter-ethnographic critique of Paris traces a line from contemporary urban life down to the roots of the colonial infrastructure that built Europe. Here, the video installation is accompanied by the publication *Meteoro, Cometas* (2024), which extends the fragmented poetics of this visceral study into print form.

Ana Vaz was born in 1986 in Brasília. She currently lives and works in Paris.

Ana Vaz

8

Naomi Rincón-Gallardo

Naomi Rincón-Gallardo tür ayrımlarının ötesine geçen video çalışmalarında yerel müzik geleneklerini, senaryoya dayalı oyunculuğu ve halk efsanelerini emek ilişkileri, kuir kuram ve siyasi tarihe yönelik araştırmalarla birleştiriyor. Mezoamerika kültürlerini sömürgeciliğe karşı sürdürülen direnişin ve modern yeni-sömürgecilik yöntemlerine meydan okumanın örnekleri olarak benimseyen sanatçı, ırkçılığa maruz kalan kadınların geçmişini, kültürünü ve gündelik tanıklıklarını sıklıkla mülksüzleştirilmeye ve gasp edilmeye karşı başkaldırı eylemleri olarak konumlandırıyor.

Bienalde Rincón-Gallardo, *Bir Mağara Üçlemesi* serisine ait *Opossumun Direnci*'ni (2019) sergiliyor. Politik temellerine rağmen muzip ve psikedelik bir üslup kullanan bu üçleme, filmlerin çekildiği Meksika'nın Oaxaca eyaletinden ilham alıyor. Son yıllarda madencilik endüstrisinde tanınan işgalci imtiyazlarla mevcut toplumsal çatışmaların daha da derinleştiği Oaxaca, toprak gaspının yıkıcı etkilerini deneyimlemeye devam ediyor. Gerçeküstü ve psikedelik bir imgesel dilin harmanlandığı yerleştirmede filme, ekrandaki karakterlerin kostüm ve aksesuarlarına bürünmüş, havada asılı heykeller eşlik ediyor; ortaya çıkan çokkatmanlı estetik dilde gerçek yaşam ve mitoloji sürekli olarak yer değiştiriyor. Karakterler dört mitolojik arketipin cisimleşmiş hallerini temsil ediyor: Suyun ve yeraltı kapılarının kutsal muhafızı Tepe; ateş, tütün ve alkol hırsızı Opossum; bereket tanrıçası Agave; parçası olduğu yerli halkın direnişini kişileştiren aktivist ve örgütçü 9 Saz Hanım. Karakterler halk müziğinden rap'e uzanan ve mizahi yerel göndermeler içeren şarkılar söylüyor ("Mezcal mutenalaştı!"). Filme adını veren opossumun ölü taklidi yaparak avcılarının elinden kurtulması gibi, hayatta kalmaya ve direnmeye dair temsili simgelere dönüşüyorlar.

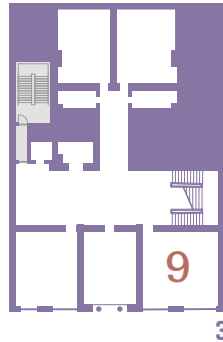
Yaradılışın derin zamanıyla günümüzde yerel halklara ait toprakları işgal eden bir madencilik projesinin toplumsal ve çevresel gerçekliğini bir araya getiren film, Rincón-Gallardo'nun Zapotek avukat ve aktivist Rosalinda Dionicio ile direnişe, sanata, atasal belleğe ve kurmacaya dair gerçekleştirdiği söyleşilerden ve araştırmalardan besleniyor.

Naomi Rincón-Gallardo 1979 yılında Kuzey Carolina'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Oaxaca ve Meksiko'da sürdürüyor.

Rincón-Gallardo makes genre-bending video work that combines vernacular musical traditions, scripted acting and local myth with research on labour relations, queer theory and political history. Her work upholds Mesoamerican cultures as examples of continued resistance against colonialism and as a challenge to modern neocolonial exploitation, often framing the history, culture and everyday narratives of racialised women as acts of resistance against dispossession and expropriation.

At the biennial, Rincón-Gallardo is showing *Resiliencia Tlacuache / Opossum Resilience* (2019), part of *A Trilogy of Caves*, which is a series of politically grounded yet playfully psychedelic videos inspired by and shot in the Mexican state of Oaxaca. Oaxaca continues to experience the deleterious effects of land dispossession, such as those in the wake of recent aggressive mining concessions that have exacerbated existing social conflicts. Blending surreal and psychedelic imagery, the installation features a projected video surrounded by suspended sculptures – costumes and accessories worn by the characters on screen – elaborating a multi-layered aesthetic where layers of reality and mythology are continually subverted. Characters embody four mythical archetypes: Hill, a sacred guardian of water and underworld portals; the Opossum, thief of fire, tobacco and alcohol; Agave, a fertility goddess; and Lady 9 Reed, an Indigenous organiser, activist and embodiment of communal resilience. They play songs from folk to rap with humorous local references ('the mezcal has been gentrified!'), developing a central metaphor of survival and resilience, just as the titular opossum feigns death to hide from its predators.

Overlapping the deep time of creation with the contemporary socio-environmental reality of a mining project imposed on an Indigenous territory, the film is directly informed by research and interviews done by Rincón-Gallardo with Zapotec lawyer and activist Rosalinda Dionicio about resistance, art, ancestral memory and fiction.

Naomi Rincón-Gallardo was born in 1979 in North Carolina. She currently lives and works between Oaxaca and Mexico City.

Naomi Rincón-Gallardo

Opossum Dinenci | Opossum Resilience, 2019
© Claudia López Terroso

9

İpek Duben

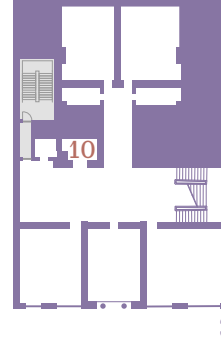
Türkiye'nin sanat iklimine yıllardır öncülük eden sanatçılardan İpek Duben, kadınların ve diğer azınlıkların ülkenin karmaşık sosyokültürel ve ekonomik dinamikleri içerisinde karşılaştığı zorlukları, baskıları ve toplumsal cinsiyete dayalı şiddeti eserlerine taşımaya devam ediyor. Sanatçı, Amerika Birleşik Devletleri'nde aldığı eğitimden ve bu ülkede geçirdiği yılların deneyiminden beslenen resimleri, yerleştirmeleri, videoları, kitapları ve akademik yayınlarında, ulusal kimliğe içkin değerleri ve düşünce kalıplarını gündeme getiriyor. Eserlerinde toplumsal cinsiyete dayalı şiddet, sınıf, ev içi emek, Türkiye'deki etnik grupların ötekileştirilmesi ve mülteciler ile yerinden edilenlerin yaşadığı sıkıntılar gibi birçok politik meseleye parmak basıyor.

Cennetin Çocukları II, III, IV (2000-2025) ve Peggy'nin Cenneti (2011-2025), Duben'in tüketim kültürüne ve aşırılıklarına yönelik muzip ve incelikli eleştirisini somutlaştıran heykelsi yerleştirmeler. Eserde, rölyefi andıran bir sahnenin içerisinde plastik bebekler; minyatür ölçekli bir plastik kahve değirmeni, fotoğraf makinesi, atari makineleri ve hoparlörler gibi oyuncak benzeri süs eşyalarının ve yiyeceklerin arasında minik melekler misali süzülüyor. Bu nesneler seçkisi tüketimin cazibesini gözler önüne sererken, sanatçının günümüzün maddiyatçı arzularına karşı koymaya yönelik merakını da vurguluyor. Duben'in ilk olarak 2000 yılında ürettiği, bilinçli bir tavırla hem bir mağaza vitrinini hem de bir mabedi andıracak şekilde kurguladığı eser, kayıt dışı emeğin, neredeyse anlık gerçekleşen teslimatların ve bitmek bilmeyen atık döngülerinin ölçeği ve şiddeti katlanarak arttıkça güncel kalmaya devam ediyor.

İpek Duben has been a pioneering voice in Türkiye's artistic climate. She has consistently articulated the challenges, pressures and gender-based violence faced by women and other minorities within the complex sociocultural and economic dynamics of her native country. Deeply informed by her education and formative years spent in the United States, Duben's paintings, installations, videos, publications and academic work call attention to the values and norms

inherent in national identity. Her practice addresses numerous political issues such as gender-based violence, class, domestic labour, the marginalisation of ethnic groups within Türkiye, and the plight of refugees and the displaced.

Duben's *Children of Paradise II, III, IV (2000-2025)* and *Peggy's Paradise (2011-2025)* are sculptural installations embodying the artist's playful, yet subtly incisive critique of consumerism and overconsumption. Across a diorama in relief, plastic dolls float like cupids among

foodstuffs and toy-like objects, including a miniature plastic coffee grinder, camera, arcade machines and speakers. This cornucopia of objects illustrates the draw of consumption, highlighting the artist's interest in challenging contemporary materialistic desires. First made in 2000, the work – which strategically resembles both a store display and a shrine – has only gained in relevance as informal labour, near-instant delivery and unrelenting waste cycles have continued to grow in scale and intensity.

İpek Duben 1941 yılında İstanbul'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını burada sürdürüyor.

İpek Duben was born in 1941 in Istanbul, where she currently lives and works.

Cennetin Çocukları |
Children of Paradise, 2000-2025
© Zilberman Gallery

Akram Zaatari

Akram Zaatari çalışmalarında film ve fotoğrafın yanında teoriye ve arşive başvurarak imgelerin dolaşımını, gözetleme rejimlerini ve siyasi direnişe dair tarihsel anlatıları, eksenlerle de doğup büyüdüğü Lübnan bağlamında inceliyor. Güneybatı Asya, Kuzey Afrika ve Arap diasporasından fotoğrafları 1997'den bu yana muhafaza eden, arşivleyen ve sergileyen Arab Image Foundation'ın kurucularından olan Zaatari, geçmiş çalışmalarında arşiv kaynaklarını kavramsal bir tavırla ele alarak hasar görmüş tarihi negatiflerden fotoğraflar üretmiş, böylece eskiyen ve bozulan imgeler ile fotoğraflarda belgelenen bedenlerin canlılığı arasındaki karşıtlıkları ortaya sermişti.

Bienalde Zaatari, erkek güreş müsabakalarına dair gözlemlerine dayanan on altı adet kâğıt üzerine akrilik resmini sergiliyor. Bu resimlerde üstü çıplak güreşçi tasvirleri, akla koordinatları ve ölçekleri getiren sık kareli harita metod kâğıtları üzerine yerleşiyor. Türkiye, İran ve Balkanlar'da halen yaygın olarak icra edilen yağlı güreş karşılaşmalarının tasvir edildiği *Zeytin Yeşili*'nde (2020) pehlivanlar bir dizi kontrollü pozisyon ve kilitler aracılığıyla birbirini alt etmeye çalışırken, birbirine dolanan bedenler arasındaki gerilim, güç ve teknik arasında bir denge mücadelesine dönüşüyor. Bu seriyle sanatçı, bedenlerin göz önünde kıyasıya mücadele ve çarpışma hâline içkin olan yakınlığı vurguluyor. *Kıpkırmızı* (2021) ise sıkletlerini belirlemek için tartıya çıkmış olan Rus sporcuları tasvir ediyor.

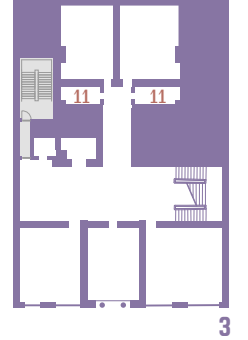
Zaatari burada fiziksel temasın göstergibilimine, erillik performansına, homososyal kültürün ritüellerine ve mahpusluk ile mahremiyet arasında ortaya serilen dinamiklere odaklanıyor. Sanatçının 2020'de COVID-19 pandemisi sırasında Beyrut'ta karantinadayken ürettiği bu resimlerdeki çarpıcı tenhalık duygusu, yağlı güreş karşılaşmalarının gerçekleştiği kalabalık kamusal alanlarla tezat oluşturuyor.

Akram Zaatari 1966 yılında Sayda'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Beyrut'ta sürdürüyor.

Akram Zaatari's work employs film, photography, theory and archival practices to investigate the circulation of images, logics of surveillance and histories of political resistance – often focusing on his native Lebanon. In 1997, he co-founded the Arab Image Foundation, which preserves, archives and exhibits photography from the Middle East, North Africa and the Arab diaspora. In past works, the artist has used archival sources conceptually, printing photographs from damaged historical negatives in order to contrast the degradation of an image with the vitality of the depicted bodies.

At the biennial, Zaatari is presenting sixteen acrylic paintings on paper derived from his study of male wrestling, depicting contenders with exposed torsos on finely gridded graph paper suggestive of coordinates and scaling. The series *Olive Green* (2020) portrays scenes of oil wrestling, an ancient sport still practised today in Türkiye, Iran and the Balkans, where opponents aim to overpower each other through a sequence of controlled positions and holds, balancing force and technique through entanglement and physical tension. With this series, the artist lends intimacy to a mode of bodily collision and performative struggle. *Crimson Red* (2021), on the other hand, captures Russian athletes standing on scales to determine their competition weight category.

Here, Zaatari is interested in the semiotics of touch evident in performances of masculinity and rituals of homosocial culture, as well as in the dynamic between confinement and intimacy that they evince. Painted while the artist was quarantining in Beirut during the COVID-19 pandemic, both series betray a palpable seclusion that stands in contrast to wrestling's traditional staging in crowded public arenas.

Akram Zaatari was born in 1966 in Saidia. He currently lives and works in Beirut.

Akram Zaatari

Zeytin Yeşili | Olive Green, 2020
© Sfeir-Semler Gallery

11

Lou Fauroux

Lou Fauroux üretiminde dijital kültürden yoğun bir şekilde besleniyor ve disiplinlerarası çalışmalarında üç boyutlu animasyon, video, ses, heykel ve yerleştirme gibi farklı mecralara başvurarak teknoloji, yapay zekâ ve dijital deneyim politikalarının etik yansımalarını araştırıyor. Önceki projelerinde dijital teknoloji araçlarını eleştirel bir tavırla benimseyen ve böylelikle kurumsallaştırılan dijital yaşamın farklılıklara alan tanımayan, sömürücü atmosferine karşı koymayı amaçlayan sanatçı, işlerinde kayıp ve ölümsüzlük gibi temaları inceleyerek insanlık için yeni gelecek olasılıkları tahayyül ediyor.

Fauroux bienal kapsamında *İlgili Makama: Hennessy Kadehimde Gözyaşı Olacak (Blm. III)* (2023-) adlı devamlı güncellediği, üç kanallı video yerleştirmesini sergiliyor. Eser yas, değişim ve çocukluk süreçlerine dair düşüncelerin bir dışavurumu niteliğinde. Anıtsal bir kurulumla havada asılı üç ekran heykellerle çevrelenirken, videoda dijital olarak üretilmiş üç boyutlu görsel dünyalar, distopik dünya kurma geleneğiyle birleşiyor. Böylece ortaya 1990'ların ve 2000'lerin başındaki video oyunlardan ve çevrimiçi altkültürlerden ilham alan, neredeyse Gotik bir evren çıkıyor. Neon tabelalar, havalimanı turnikeleri, yürüyen merdivenler, mezarlar, otomatlar, terk edilmiş kiliseler ve dijital ortamda üretilmiş diğer unsurlar öbür dünyayı çağrıştıran zaman zaman tanım-sız bir düzlemde süzülürken, dış sesler sanatçının zamana ve süperpozisyon teoremine dair düşüncelerini dile getiriyor.

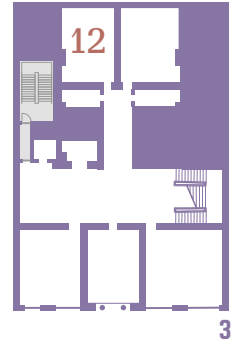
İlgili Makama: Hennessy Kadehimde Gözyaşı Olacak, sanatçının merhum kız kardeşi Cécile Fauroux'dan esinlenerek ürettiği ve onun hatırasına adanmış bir eser. Cécile'in geride bıraktığı anıların yanında çizim ve fotoğraflarının da kaynaklık ettiği çalışma, yas ve düş ile kurulan bir psiko-coğrafyayı tasvir ederken, kaybedilmiş bir gelecek üzerine düşünmeyi de sağlıyor.

Lou Fauroux 1998'de Mulhouse'da doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Seine-Saint-Denis'de sürdürüyor.

Lou Fauroux is a multidisciplinary artist and filmmaker whose practice is deeply informed by digital culture. Using various media such as 3D animation, video, sound, sculpture and installation, she investigates the ethical implications of technology, artificial intelligence and digital moderation policies. Fauroux's previous projects have critically adopted the tools of digital technology to resist the totalising, exploitative effect of corporatised digital life, addressing themes of loss and immortality to envision new possible futurities for the human race.

In Istanbul, Fauroux is presenting *To Whom it May Concern, There Will Be Tears in My Hennessy (Ch. III)* (2023-), a three-channel, continuously evolving video installation offering a reflection on processes of grief, transformation and childhood. Installed monumentally on a suspended axis, the film screen is displayed surrounded by a perimeter of sculptures where digitally rendered 3D imagery meets dystopian worldbuilding. A vaguely Gothic universe seems to have been derived from the video games and online subcultures of the 1990s and early 2000s. Neon signs, airport turnstiles, escalators, graves, vending machines, abandoned churches and other digitally rendered fragments conjure an occasionally anonymous universe that seems to float in an otherworldly cosmos, while voiceovers discuss theories of time and superposition.

To Whom it May Concern, There Will Be Tears in My Hennessy was inspired by and is dedicated to the artist's deceased sister, Cécile Fauroux. Drawing from memories shared between the artist and her sister, the piece provides a psychogeography of mourning and fantasy, while meditating tragically on what could have been: a sphere of potentiality and creativity inspired by Cécile's drawings and photographs.

Lou Fauroux was born in 1998 in Mulhouse. She currently lives and works in Seine-Saint-Denis.

Lou Fauroux

*İlgüli Makama: Hennessy Kadehinde Gözyaşlı Olacak (Blm. III) |
To Whom it May Concern, There Will Be Tears in My Hennessy (Ch. III), 2023-
© Lou Fauroux*

12

Seta Manoukian

Seta Manoukian, Ermeni bir ailenin ferdi olarak Beyrut'ta doğdu ve büyüdü. 1975 yılında, Lübnan Üniversitesi'nde ders vermeye başladığı sırada ülkede patlak veren iç savaş, hayatını ve sanatsal pratiğini derinden şekillendirdi. 1980'lerin ortasında Los Angeles'a göç eden sanatçı, yerinden edilme ve savaşın karmaşası gibi temalar üzerinde çalışmayı sürdürdü. 2000 yılında Los Angeles'ta bir Budist tapınağına katıldı ve 2005 yılında Sri Lanka'da Budist rahibe oldu. Maneviyatına adanmış on yılın ardından 2016'da Budist ismi Ani Pema Drolma'yı kullanarak resme geri döndü.

Bienalde sergilenen ve altı resimden oluşan seri, sanatçının Lübnan İç Savaşı sırasında kent yaşamına dair edindiği tecrübelerden yola çıkıyor. Çatışmanın gerçeklikleriyle yüzleşmeyi sağlayan eserler 1975-1985 yılları arasında Beyrut'un parçalanmasını ve kent sakinlerinin hayatta kalma mücadelesini tasvir ediyor. Manoukian'ın bu dönemde ürettiği kompozisyonlar zaman, uzam ve perspektif algılarının sarsıldığı bir anı belgelerken tekinsiz bir uçuşma hâlini de ortaya koyuyor. Resimlerde anonim figürler, siyasetçiler, dostlar ve aile üyeleri yoğun şehir dokusunun, sokak manzalarının ve ev içi sahnelerin üzerinde süzülüyor.

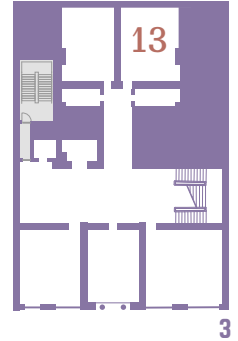
Bienalde Manoukian'ın Los Angeles'a göç ettikten sonra başladığı *T-Biçimli* serisine ait 1993 tarihli, *Kültürlü Adam ve Yaşamının Hayali* başlıklı iki eseri daha sergileniyor. Daha kontrollü ve içe dönük bir renk paletinin hâkim olduğu bu resimler sanatçının çatışmanın ruhsal bilançosu üzerine düşüncelerini yansıtıyor: Geriye kalan, istikrara duyulan müşterek özlemin ortasında askıda kalmışlık hâlinen ibaret.

Seta Manoukian 1945 yılında Beyrut'ta doğdu. Yaşamını ve çalışmalarını Kaliforniya'da sürdürüyor.

Seta Manoukian was born into an Armenian family and grew up in Beirut. In 1975, she began teaching at the Lebanese University as the Lebanese Civil War broke out – a conflict that would deeply shape her life and artistic practice. In the mid-1980s, she emigrated to Los Angeles, where she continued to work around themes of displacement and the madness of war. In 2000, Manoukian joined a Buddhist temple in Los Angeles, becoming a Buddhist nun in Sri Lanka in 2005. After a ten-year hiatus devoted fully to the spiritual path, she returned to painting under her Buddhist name, Ani Pema Drolma, in 2016.

At the biennial, a series of six paintings by Manoukian coalesces into a painterly constellation that confronts the realities of conflict, rooted in the lived experiences of urban life during the Lebanese Civil War. Between 1975 and 1985, Manoukian depicted the dismantlement of Beirut and its inhabitants' struggle to survive. Her compositions from this period capture the disorientation of time, space and perspective, summoning an uncanny weightlessness: dense cityscapes, street scenes and domestic interiors are interspersed with anonymous passersby, politicians, friends or family.

Upon emigrating to Los Angeles, Manoukian began her *T-Shaped* series – two works from which *A Man of Culture* and *The Dream of His Life*, both dated 1993, are presented at the biennial. These works feature a more restrained, introspective palette and reflect on the psychic aftermath of conflict: a state of suspension amidst collective yearning for stability.

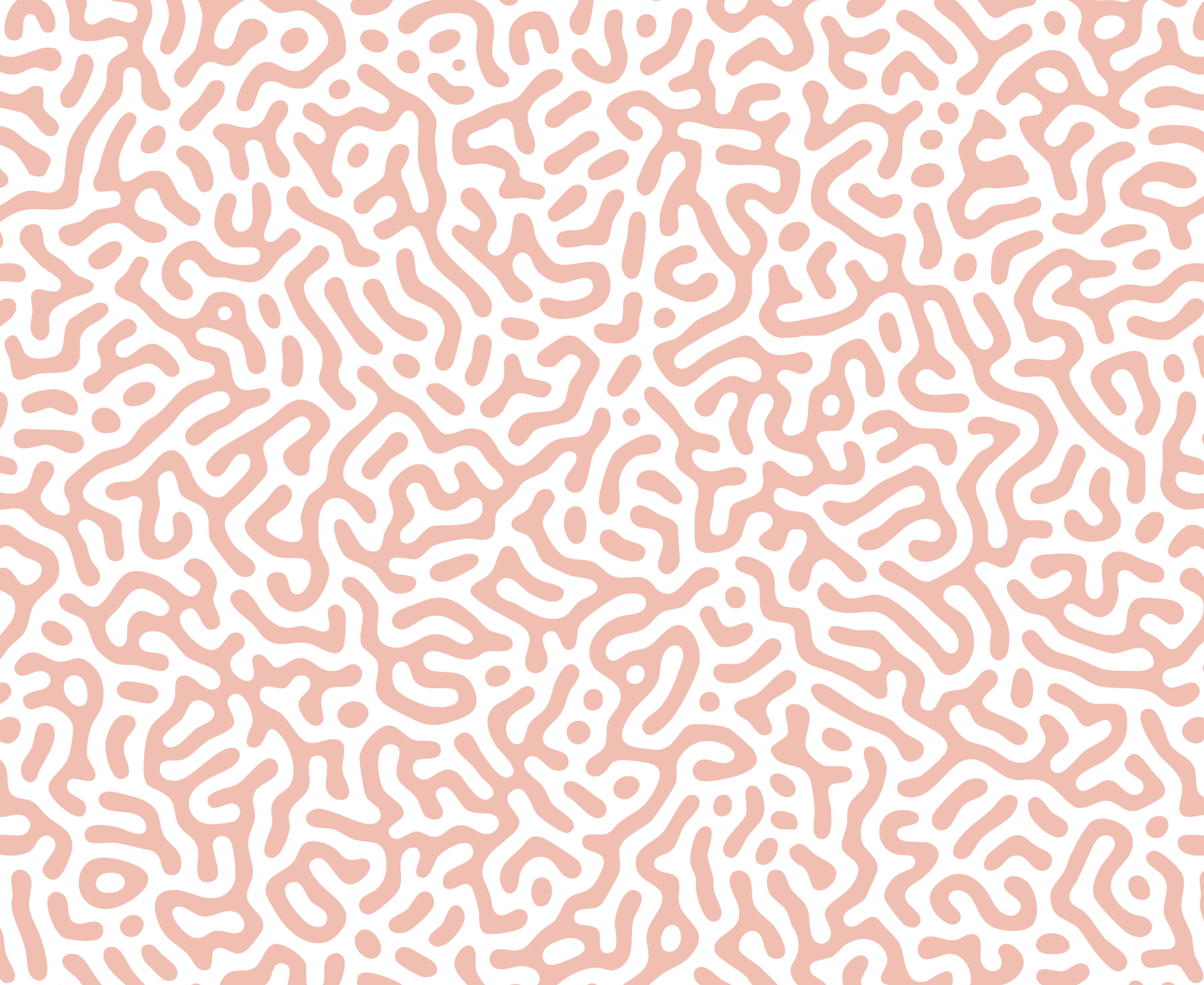
3

Seta Manoukian was born in 1945 in Beirut. She currently lives and works in California.

Seta Manoukian

Hayatın Hayali | The Dream of His Life, 1993
© Saradar Collection

11

**İstanbul Bienali,
İstanbul Kültür Sanat Vakfı
(İKSV)
tarafından düzenleniyor.**

İstanbul Kültür Sanat Vakfı (İKSV), kâr amacı gütmeyen ve kamu yararına çalışan bir kültür kurumu. 1973 yılından bu yana İstanbul'un kültür-sanat yaşamını zenginleştiren çalışmalar yürütüyor. Düzenli olarak İstanbul Müzik, Film, Tiyatro ve Caz Festivalleri, İstanbul Bienali, Leyla Gencer Şan Yarışması ve Filmekimi'ni düzenleyen, yıl boyunca özel etkinlikler gerçekleştiren vakıf, Nejat Eczacıbaşı Binası'nda yer alan Salon İKSV'de farklı disiplinlerdeki etkinliklere evsahipliği yapıyor ve İKSV Alt Kat'ta çocuklara ve gençlere yönelik yaratıcı bir etkinlik programı sunuyor.

Venedik Bienali'nde dönüşümlü olarak Uluslararası Mimarlık ve Sanat Sergilerindeki Türkiye Pavyonu'nun organizasyonunu üstlenen İKSV, kültür politikalarının geliştirilmesine katkıda bulunmak amacıyla araştırmalar yürütüyor ve raporlar hazırlıyor. Vakıf ayrıca festivallerinde sunduğu ödüller, verdiği eser siparişleri, yer aldığı yerel ve uluslararası ortak yapımlar, Fransa'daki Cité Internationale des Arts sanatçı atölyesinde yürüttüğü bir misafir sanatçı programı ve İKSV Genç Sanatçı Fonu'nun yanı sıra her yıl sunduğu Aydın Gün Teşvik Ödülü, Talât Sait Halman Çeviri Ödülü ve Gülriz Sururi-Engin Cezzar Tiyatro Teşvik Ödülü ile güncel kültür-sanat üretimini destekliyor.

İKSV, UNESCO Türkiye Millî Komisyonu genel kurulu ve Culture Action Europe (CAE) üyesi.

**İstanbul Biennial
is organised by the Istanbul
Foundation for Culture and Arts
(İKSV).**

Istanbul Foundation for Culture and Arts (İKSV) is a non-profit cultural institution. Since 1973, the Foundation has continued in its efforts to enrich Istanbul's cultural and artistic life. İKSV regularly organises the Istanbul Festivals of Music, Film, Theatre and Jazz, the Istanbul Biennial, Leyla Gencer Voice Competition, autumn film week Filmekimi and realises one-off events throughout the year. The Foundation hosts cultural and artistic events from various disciplines at its performance venue Salon İKSV, located at the Nejat Eczacıbaşı Building, and offers a creative events programme for children and youngsters at İKSV Alt Kat.

İKSV organises the Türkiye Pavilion at the International Art and Architecture Exhibitions of La Biennale di Venezia, conducts studies and drafts reports with the aim of contributing to cultural policy development, and supports artistic and cultural production through presenting awards at its festivals, commissioning works, taking part in international and local co-productions, coordinating an artist residency programme at Cité Internationale des Arts in France, as well as the İKSV Young Artist Fund and the annual Aydın Gün Encouragement, Talât Sait Halman Translation and Gülriz Sururi-Engin Cezzar Theatre Encouragement Awards.

İKSV is a member of the General Assembly of the UNESCO Türkiye National Commission and Culture Action Europe (CAE).

www.iksv.org

AYAKTA KALMA SANATI

18. İstanbul Bienali

ÜÇ AYAKLI KEDİ

20 Eylül - 23 Kasım 2025

18. İstanbul Bienali
20 Eylül-23 Kasım

*Sanatla yeniden doğanlar için varız.
Tam 53 yıldır sanatın ve sanatçının yanındayız.*

Divan Kuruçeşme olarak, 18. İstanbul Bienali'nin Ağırhlama Sponsoru olmaktan mutluluk duyuyoruz.

Bazen Denge,
Bir Adım Geride Bulunur.

Teknolojiyle Sohbetin Kalbinde

arçelik
70
yıl

İKSV
İSTANBUL BİENALİ
2025
TEKNOLOJİ
PARTNERİ
ARÇELİK

İKSV
İSTANBUL
KÜLTÜR SANAT VAKFI
2025
ERİŞİLEBİLİR SANAT PARTNERİ
DENİZBANK

DENİZLE ERİŞİLEBİLİR SANAT

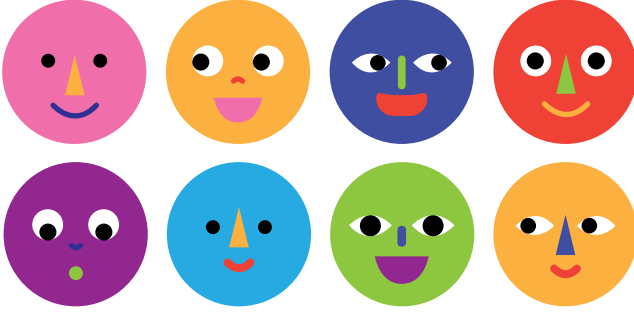
Daha kapsayıcı bir kültür-sanat sahnesi
hedefinde İKSV'nin yanındayız.

denizbank.com | 0 850 222 0 800

ENBD

İlerisi Deniz >

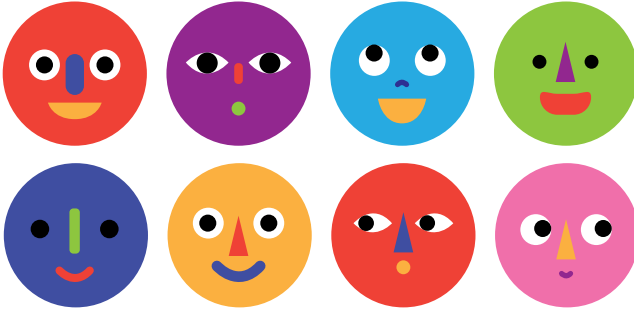
DenizBank

Çocukları sanatla buluşturmanın heyecanını yaşıyoruz.

Hisar Okulları olarak

18. İstanbul Bienali'nin proje ortağı olmaktan mutluluk duyuyoruz.

TAV Passport ile Seyahatlerinizi Zenginleştirin!

tavpassport.com.tr

0 850 222 25 75

okut ve
hemen
INDİR!

WE'RE ALL CONNECTED: İSTANBUL

Connecting more countries than any other.

TURKISH AIRLINES

TÜRKİYE

İKSV KONAKLAMA VE MEKAN SPONSORU THE MARMARA GROUP,

18. İstanbul Bienali'ne
destek vermekten mutluluk duyuyor.

SANAT YAPITLARI DEPOLAMA VE SERGİLEME HİZMETLERİ FINE ART STORAGE AND EXHIBITION SERVICES

ARTFACTORY

artfactory.com.tr

ARTFACTORY OSB, 1. CADDE NO 14
YUKARI DUDULLU 34776 ÜMRANİYE, TÜRKİYE/TURKEY
INFO@ARTFACTORY.COM.TR

*Celebrating life,
every day,
everywhere*

Daha fazlası için kurumsal web sitemizi ve sosyal medya hesaplarımızı QR kodu okutarak ziyaret edebilirsiniz.

Web Sitesi

Instagram

DIAGEO
Türkiye

IKSV **BIENAL** İSTANBUL
BIENALI
2025
KATKI SAĞLAYAN KURULUŞ
DIAGEO TÜRKİYE

Sanatın Yol Arkadaşı:

İstanbul Bienali'ni desteklemekten
ve sanata yol arkadaşlığı yapmaktan
gurur duyuyoruz!

#SANATTAŞIR

IKSV **BIENAL** İSTANBUL
BIENALI
2025
CONTRIBUTING CORPORATION
DİNGER LOGISTICS

DİNGER
LOGISTICS

MAGDEBURGER

İyilik Hikayesi

Magdeburger Sigorta'da her şey iyiliğimiz için.
Hayatın her anında ihtiyaç duyduğumuz güvence için.

Her alanda sigorta çözümleri
ile hep yanımızda.

Hiç sorunum
kalmadı.

Sigortalanabilecek
tüm noktaları
Magdeburger
Sigorta'ya
bıraktık.

Gülümsüyorum
çünkü
#magdeburgerliyim.

Sanata dokunabilmek:
paha biçilemez

İKSİ
BİENAL
İSTANBUL
BİENALİ
2025
KATKI SAĞLAYAN KURULUŞ
MASTERCARD

Magdeburger'in
avantajlı dünyasından
haberdar ol!

Magdeburger
Sigorta

www.magdeburger.com.tr

SOHO HOUSE

ISTANBUL

İSTANBUL
BİENALİ
2025
KATKI SAĞLAYAN KURULUŞ
SOHO HOUSE

Aaron Sharp Goodstone

Pesimo

İSTANBUL
BİENALİ
2025
KATKI SAĞLAYAN KURULUŞ
ROOT & SUB KARAKÖY

ÜST DÜZEY ZİYARETÇİ DENEYİMİ

YENİ NESİL TEKNOLOJİ REHBERLİK SİSTEMLERİ

Sesli ve Multimedya Rehberlik Sistemleri
Grup Turu Rehberlik Sistemleri

DONANIM • YAZILIM • İÇERİK ÜRETİMİ • KONSEPT
DANIŞMANLIK • SERVİS & HİZMET

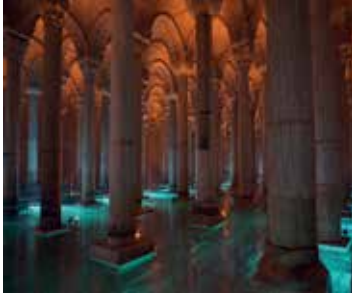

İstanbul
Modern Müze

Fotoğraf: Cemal Emdin

Odunpazarı
Modern Müze / Eskişehir

Yerebatan
Sarnıcı

Moda
İskelesi

Fotoğraf: Yigit Akbayrak

Atatürk Kültür
Merkezi

Fotoğraf: Emre Doruk

Yarının güvence altında

İstanbul Kültür Sanat Vakfı
Sigorta Sponsoru olarak
tüm ziyaretçilere keyifli bir
sanat deneyimi dileriz.

TEPTA
AYDINLATMA

İKSV **BIENAL**

İSTANBUL
BIENALİ
2025
AYDINLATMA SPONSORU
TEPTA

İSTANBUL
KÜLTÜR SANAT VAKFI
2025
SIGORTA SPONSORU
ZURICH SIGORTA

ZURICH

Franz Erhard Walther
Heykel Olma Teşebbüsü
Attempt to be a Sculpture

Küratör | Curator: Selen Ansen

5 Ekim 2025'e kadar
Until 5 October 2025

Nilbar Güreş
Kadife Bakış
Velvet Stare

Küratör | Curator: Emre Baykal

12 Nisan 2026'ya kadar
Until 12 April 2026

Basınç Altında Suyun Üstünde
Under Pressure Above Water

Küratör | Curator: Nilüfer Şağmazer

11 Ocak 2026'ya kadar
Until 11 January 2026

DAYDREAMS

09.05.2025—

04.01.2026

FULYA ÇETİN

GÜNDÜZ
RÜYALARI

Sergi |
Exhibition

bir arada

GEYİKLİ
GECE

together

Küratör | Curator
Didem Yazıcı

İLHAN SAYIN

THE NIGHT
OF THE DEER

Arter'in güncel
programları için
For Arter's current
programmes

f @arteristanbul

KURATÖR | REZİDANS
Vehbi Koç Vakfı

İstiklal Cad. no:161
34433 Beyoğlu İstanbul

www.ykykultur.com.tr

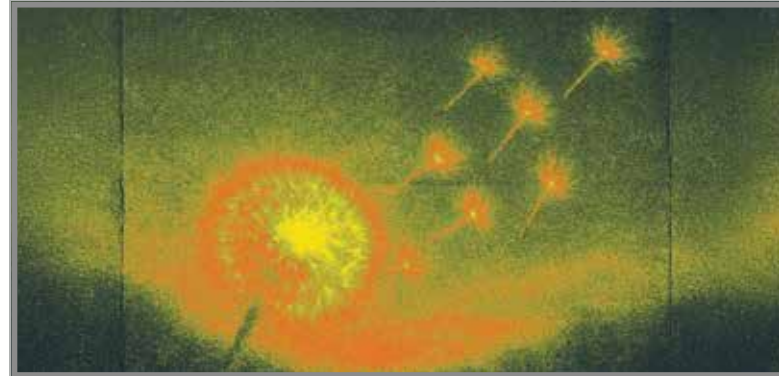
YapıKredi
Kültür-Sanat Yayıncılık

SONBAHAR

'25

Surprise Chef 20.09 **Caroline Rose** 25.09
Kaan Tangöze 26.09 **Vanishing Twin** 27.09
Lin Pesto 02.10 **Gevende** 03.10
Enji 04.10 **Jaubi** 09.10
Ahmed Fakroun 10.10 **Molly Lewis** 23.10
Cemiyette Pişiyorum 08.11 **The Necks** 09.11 **King Hannah** 16.11
TOPS 28.11 **Tommy Cash** 04-05.12

#İstanbulKaçPerde

29. İSTANBUL TIYATRO FESTİVALI

20 Ekim – 22 Kasım 2025

İKSV LALE KART ÜYELİK PROGRAMI'NA KATILMANIN

ŞİMDİ TAM ZAMANI!

Ayrıntılı bilgi almak ve üye olmak için
İKSV Lale Kart Üyelik Programı İletişim Merkezi:
0 (212) 334 07 91 veya **infolalekart@iksv.org**

İstanbul Kültür Sanat Vakfı,
18. İstanbul Bienali'nin gerçekleştirilmesine destek veren
tüm kurum, kuruluş ve kişilere teşekkür eder.

The Istanbul Foundation for Culture and Arts would like to
thank all of the many institutions, corporations and individuals
whose invaluable contributions have made the
18th Istanbul Biennial possible.

Bienal Sponsoru
Biennial Sponsor

2007-2036 SPONSORU

İKSV
Kurucu Sponsor
Founding Sponsor

Ağırlama Sponsoru
Hospitality Sponsor

Proje Ortağı
Project Partner

Teknoloji Sponsoru
Technology Sponsor

Otomotiv Sponsoru
Automobile Sponsor

İKSV
Erişilebilir Sanat Partneri
Accessible Arts Partner

Özel Proje Sponsoru
Special Project Sponsor

a member of
Groupe ADP

Havayolu Partneri
Airline Partner

İKSV
Konaklama ve Mekân Sponsoru
Accommodation and Venue Sponsor

Katkı Sağlayan Kuruluşlar
Contributing Corporations

FAARCT
FOARCT

DIAGEO
Türkiye

DINCER
LOGISTICS

Magdeburger
Sigorta

mastercard

SOHO HOUSE
ISTANBUL

SuB
KARAKÖY

tonwelt
guiding solutions

2015–2025 Boya Sponsoru
2015–2025 Paint Sponsor

Polisan
HOME COSMETICS

Aydınlatma Sponsoru
Lighting Sponsor

TEPTA
AYDINLATMA

Mêkan Destekçileri
Venue Supporters

ZİHNİ

Galata Rum Okulu
Σχολή Γαλατάς

BEYOLU
BELEDİYESİ

BORUSAN

GALERİ 77

THE MURADIYE
ISTANBUL

Bienal Destekçileri
Biennial Supporters

MEKE

NOA

Piksel.
Creative Solutions

Sotheby's

THE PENINSULA
ISTANBUL

TEB

TSKB

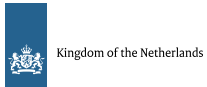
VitrA

Türkiye'den katılımcıların projeleri SAHA
tarafından desteklenmiştir.

The projects of the participants from Türkiye
are supported by SAHA.

Katkıda Bulunan Kurumlar
Contributing Institutions

Kamusal Program
Mekân Destekçileri
Public Programme
Venue Supporters

Medya Sponsorları
Media Sponsors

“Apaçık Radyo.”

HABER
TÜRK

HABERTÜRK
RADYO))

KAFA
Radio

karnaval ▶▶

İKSV
Servis Sponsorları
Service Sponsors

Sigorta
Insurance

Sağlık
Healthcare

İzleyici İletişimi
Audience Communication

Kişiselleştirilmiş İzleyici Deneyimi
Personalised Audience Experience

Otomatik Mesajlaşma Platformu
Automated Messaging Platform

İş Sağlığı ve Güvenliği Danışmanlığı
Occupational Safety and Health Consultancy

Stratejik Araştırma
Strategic Research

Pazarlama İletişimi Danışmanlığı
Marketing Communications Consultancy

MINDSHARE

Sosyal Medya Takip ve Analizi
Social Media Monitoring and Analysis

Dijital Pazarlama ve SEO Danışmanlığı
Digital Marketing and SEO Consultancy

boosmart

İzleyici Deneyimi
Audience Experience

Tanıtım Desteği
Promotional Support

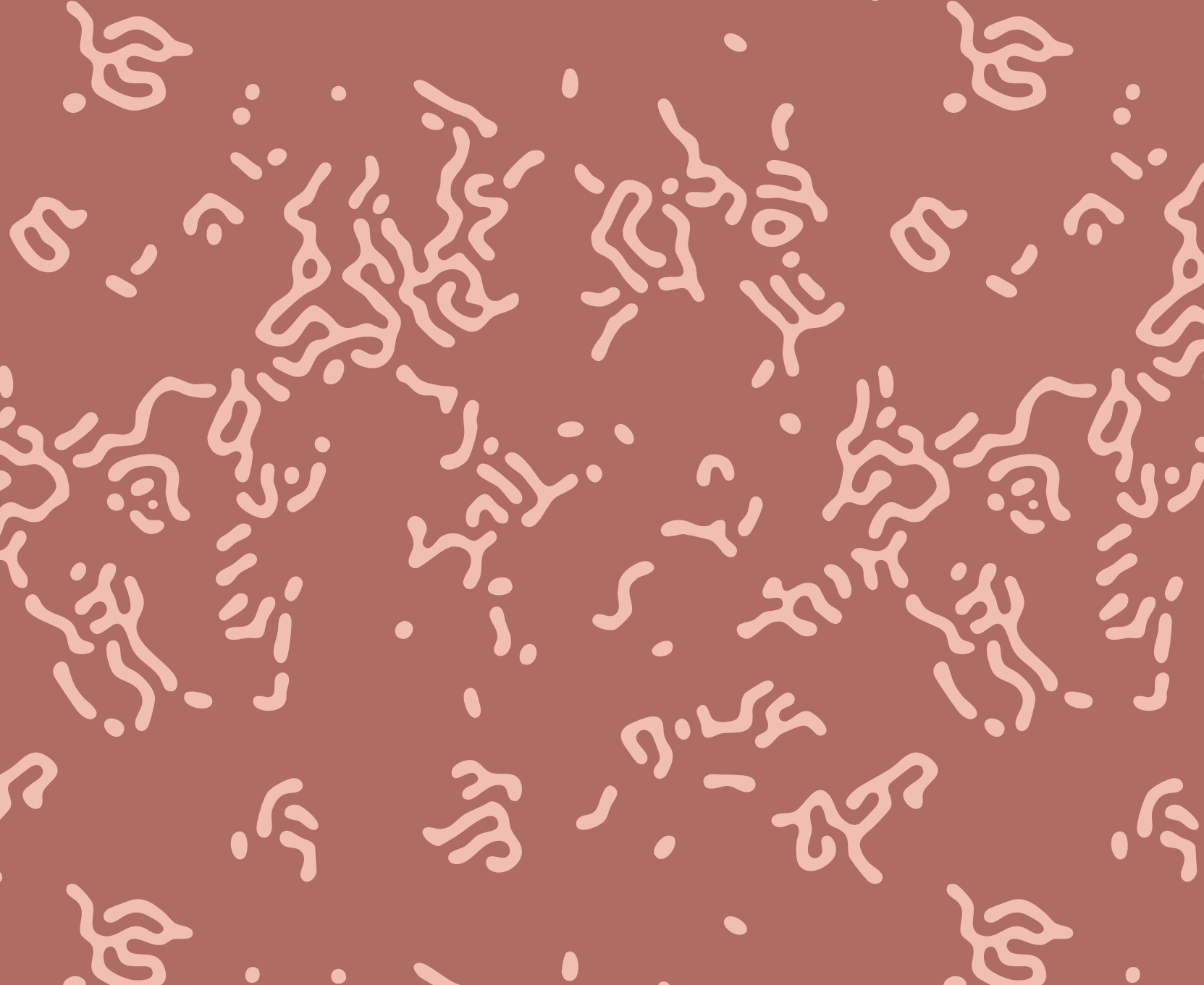

İstanbul Kùltür Sanat Vakfı, 18. İstanbul Bienali'ni
ziyaretçilerle ücretsiz olarak buluşturan
2007-2036 Bienal Sponsoru
Koç Holding'e teşekkür eder.

Istanbul Foundation for Culture and Arts
acknowledges the invaluable contribution of
2007–2036 Biennial Sponsor Koç Holding towards making free
admission to the biennial possible for all visitors.

2007-2036 SPONSORU

YÖNETİM KURULU
BOARD OF DIRECTORS

Başkan
Chairperson
BÜLENT ECZACIBAŞI

Üyeler
Members
PROF. DR. TEOMAN AKÜNAL
OYA ECZACIBAŞI
RECEP BAŞTUĞ
BURÇİN GİRİT
ZEYNEP HAMEDİ
ZEYNEP İNANOĞLU ÖZDEMİR
MEHMET KETELOĞLU
GÖRGÜN TANER
ÖZGÜR TANRIKULU

Kurumsal Kimlik Danışmanı
Corporate Identity Advisor
BÜLENT ERKMEN

Hukuk Danışmanı
Legal Advisor
AV. SADİFE KARATAŞ KURAL

İdari İşler Danışmanı
Administrative Affairs Advisor
ÇAĞRI KÖSEYENER

DENETLEME KURULU
AUDITORS

ENİS ATASOY (*Arçelik AŞ*)
FATMA OKAN (*Borusan Holding AŞ*)

YÖNETİM
MANAGEMENT

Genel Müdür
General Director
GÖRGÜN TANER

Genel Müdür Yardımcısı
Deputy Director General
YEŞİM GÜRER OYMAK

Genel Müdür Yardımcısı
(*Mali ve İdari İşler*)
Deputy Director General
(*Finance and Administration*)
MUSTAFA YEGEN

Kurumsal İletişim Direktörü
Communications Director
DİDEM ERMİŞ SEZER

Satış ve İzleyici Geliştirme Direktörü
Sales and Audience Development Director
DİLAN BEYHAN

Kurumsal İşbirlikleri ve
Sponsorluklar Direktörü
Corporate Partnerships and
Sponsorships
ZEYNEP PEKGÖZ

İstanbul Müzik Festivali Direktörü
Istanbul Music Festival Director
EFRUZ ÇAKIRKAYA

İstanbul Film Festivali Direktörü
Istanbul Film Festival Director
KEREM AYAN

İstanbul Bienali Direktörü
Istanbul Biennial Director
KEYSER GÜLER

İstanbul Caz Festivali Direktörü
Istanbul Jazz Festival Director
HARUN İZER

Kültür Politikaları Çalışmaları Direktörü
Cultural Policy Studies Director
ÖZLEM ECE

Genel Müdür Asistanları
Assistants to General Director
NİLAY KARTAL
ECE KARAKAŞ

18. İSTANBUL BİENALİ 18th ISTANBUL BIENNIAL

Direktör
Director
KEVSER GÜLER

Küratör
Curator
CHRISTINE TOHMÉ

Araştırma Küratörleri
Research Curators
JAD GHAZALI
LIN DABBOUS

İletişim ve Operasyon Koordinatörü
Communication and Operations
Coordinator
PELİN KUŞ

Kaynak Geliştirme Koordinatörü
Fundraising Coordinator
CEREN HAMİLOĞLU

Sergi Teknik Koordinatörü
Exhibition Technical Coordinator
MELODİ GÜLBABA

Yeni Eser Üretimleri Koordinasyonu
New Commissions Project Coordination
LEYLA BAYRI

Sanat Eserleri Uluslararası
Nakliyesi ve Kamusal Programlar
Koordinasyonu
Art Works International Transportation
and Public Programmes Coordination
NİLÜFER ERDEN

Editöryal Koordinatör
Editorial Coordinator
HAZAL YONCA BİRİNCİOĞLU

Tasarım ve Sanat Yönetimi
Design and Art Direction
OKAY KARADAYILAR

Prodüksiyon Koordinatörleri
Production Coordinators
GİZEM BENGİSU ERENLER
GÜNEŞ UÇAR
RUMEYSA BOZ

Teknik Asistanlar
Technical Assistants
ARDA YENİDÜNYA
BEYZA YILMAZ

Kaynak Geliştirme Asistanı
Fundraising Assistant
LARA COUKİ

Editöryal Asistan
Editorial Assistant
YİĞİT DAVUTOĞLU

Konuk Ağırlama Koordinatörü
Hospitality Coordinator
NEVRA ARSLANTÜRK

Konuk Ağırlama Asistanı
Hospitality Assistant
ÖZDEN ÖZDEMİR

Akreditasyon Asistanı
Accreditations Assistant
MELİK ADAR ALIŞ

Sergi Rehber Eğitmeni
Exhibition Guide Trainer
SELİN ERDEMİRCİ

Sergi Rehber Asistanı
Exhibition Guide Assistant
BAHAR BULUT

Sergi Görevlisi Koordinatörü
Exhibition Officer Coordinator
EDA ALO

Sergi Rehberleri
Exhibition Guides
TANYA AKTAŞ
CANDAN DENİZ ALEMLİ
CEMİL CAN AYHAN
ŞEVVAL BABACAN
DOĞA BAŞARAN
DUYGU GÜLSOY
İPEK BENSU GÜRPINAR
İREM GÜZEL
AZRA HELVALI
DEFNE ALARA KANDİL
BEYZA ŞERİN KILIÇPARLAR
EFE CAN KUŞ
DEFNE ÖNGÖR
İPEK ECE ÖZBEY
EFE ASIM ŞİMŞEK
AMİNE İMRAN TECİMEN
TUNA TOKKUZUN
DALYA ILGIN TOPUZOĞLU
HATİCE İREM YAMAN
NEDA YUSUFİ

Sergi Kurulum Asistanları
Installation Assistants
SUDE EZGİ ALÇIK
SARE DENİZ ARTIRMA
NİSA BAKMAZ
MİHRİBAN BARAK
ELİF BÜYÜKDÖĞAN
GÜLCE ÇOBANKARA
TUĞBA ERKUTLU
ELİF BEGÜM KANKAYNAR
AYDA ÖZCAN
MELİKE YAREN ÖZDEMİR
HACER NUR ŞAHİN
SİNAN TALAŞ
TUĞÇE TAŞLICALI
BEYZA NUR YAĞLI
ALIM YILDIRIM

Sanatçı Asistanları
Artist Assistants
SALOME ALİS ALTIN
UMUT BALLIKAYA
EZEL DAYI KILIÇ
HATİCE ESRA DEĞER
CEYHUN FIRAT
AYŞE BERA ÖZCAN
AYBÜKE ÖZEL
ALPER YİĞİT ŞENGÖNÜL
PERİ YILDIRIM

Açılış Haftası Koordinatörleri
Opening Week Coordinators
GÖKÇE YILMAZ
İDİL BALOĞLU

Elektrik Teknisyenleri
Electrical Technicians
BARBAROS ALTINAY
MELİH BİRÇİK
CENGİZ ÇİYAN
İSA USTA
ÖMER ŞAHİN
AHMET ÇAY

Stajyerler
Interns
MEHMET PARS EKŞİOĞLU
SİNAN SAN EKŞİOĞLU
BİLGE SOYÖZ
BÜŞRA YAYLA

KURUMSAL İLETİŞİM COMMUNICATIONS

Direktör
Director
DİDEM ERMiŞ SEZER

MEDYA İLİŞKİLERİ MEDIA RELATIONS

Yönetici
Manager
ELİF EKİNCİ

Koordinatörler
Coordinators
**NESLİHAN ÖZATA
TALİN GİDİCİ**

Sorumlu
Associate
TÜRKİZ KARDAŞ

Sosyal Medya Koordinatörü
Social Media Coordinator
GİZEM GÜNGÖR

Sosyal Medya Asistanları
Social Media Assistants
**ELİF ÖZDEMİR
RANA YALÇIN**

Bienal Sosyal Medya
Biennial Social Media
WÖRK

KURUM KİMLİĞİ VE YAYINLAR CORPORATE IDENTITY AND PUBLICATIONS

Yönetici
Manager
ERİM ŞERİFOĞLU

Editör
Editor
KAMER YILMAZ SUN

Yayınlar Grafik Uygulama Uzmanı
Senior Prepress Graphic Designer
FERHAT BALAMİR

Grafik Tasarım Uzmanı
Senior Graphic Designer
ESRA KILIÇ

Grafik Tasarımcı
Graphic Designer
BÜLENT KURTCAN

Web Sitesi Yöneticisi
Webmaster
SEZEN ÖZGÜR

Asistan Editör
Assistant Editor
ÖZGENUR AYDIN

İKSV STÜDYO İKSV STUDIO

Yönetici
Manager
KAMİL KULAKSIZ

Görsel İçerik Koordinatörü
Visual Content Coordinator
FATİH YILMAZ

Sorumlu
Associate
SERCAN BIYIKLI

Asistan
Assistant
İREM GÜNGÖR

ARŞİV ARCHIVE

Yönetici
Manager
ESRA ÇANKAYA

PAZARLAMA MARKETING

Yönetici
Manager
MERİÇ YİRMİLİ

Dijital Pazarlama Koordinatörü
Digital Marketing Coordinator
DENİZ ÇOKUĞRAŞ

Sorumlu
Associate
ECE İRGİN

Asistan
Assistant
ESLEM DERLEYEN

KURUMSAL İŞBİRLİKLERİ VE SPONSORLUKLAR CORPORATE PARTNERSHIPS AND SPONSORSHIPS

Direktör
Director
ZEYNEP PEKGÖZ

Direktör Yardımcısı
Deputy Director
ZEYNEP KARAMAN

Yönetici
Manager
MERVE PEKER

Koordinatör
Coordinator
ELİF DOĞAN

Sorumlu
Associate
TUNA TACETTİNOĞLU

Asistanlar
Assistants
**SEVGİ ÇELENK
AYLİN KURU**

SATIŞ VE İZLEYİCİ GELİŞTİRME SALES AND AUDIENCE DEVELOPMENT

Direktör
Director
DİLÂN BEYHAN

Yönetici
Manager
GONCA VAROL

Satış Operasyonları Sorumluları
Sales Operations Associates
**ALİCAN ŞAHİN
CANBERK DURAK**

Satış Operasyonları Asistanları
Sales Operations Assistants
**ŞEVVAL AKBULUT
İLAYDA ÖZBEK**

Üyelik Programı Yöneticisi
Membership Programme Manager
ERİM PALA

CRM ve Dijital İzleyici Deneyimi
Koordinatörü
CRM and Digital Audience Experience
Coordinator
CANAN ALPER

Üyelik Programı Sorumlusu
Membership Programme Associate
AYSİMA UYGUR

Üye İlişkileri Sorumlusu
Member Relations Associate
ECE İPAR TİBET

Üyelik Programı Asistanları
Membership Programme Assistants
**DOĞA UÇAK
DUYGU DERELİ**

PRODÜKSİYON PRODUCTION

Yönetici
Manager
ALİ ULUÇ KUTAL

Koordinatörler
Coordinators
ULAŞ BÖLÜK
BURAK KAYIKÇI
EFE SÜMER

Sorumlu
Associate
BARAN ERTÜRK

Asistanlar
Assistants
NİHAT KARAKAYA
EMRE KAYGISIZ
ZEYNEP ARIK

MALİ VE İDARİ İŞLER FINANCE AND ADMINISTRATION

Genel Müdür Yardımcısı
(*Mali ve İdari İşler*)
Deputy Director General
(*Finance and Administration*)
MUSTAFA YEGEN

MALİ İŞLER FINANCE

Yöneticiler
Managers
AHMET BURUK
(*Bütçe ve Muhasebe*)
(*Budget and Accounting*)
BAŞAK SUCU YILDIZ
(*Finans Finance*)

Finans Koordinatörü
(*Uluslararası Fonlar*)
Finance Coordinator
(*International Funds*)
KADİR ALTOPRAK

Muhasebe ve Finans
Operasyonları Uzmanı
Accounting and Finance
Operations Specialist
DENİZ YILMAZ

Muhasebe Uzmanı
Accounting Specialist
ÖZLEM CAN YAŞAR

Asistanlar
Assistants
BERFİN DOĞAN
SUDE SAYICI

BİLGİ TEKNOLOJİLERİ INFORMATION TECHNOLOGIES

Sistem Yöneticisi
System Administrator
KADİR AYYILDIZ

Sorumlu
Associate
TÜRKAY ÇELER

BİNA YÖNETİMİ VE GÜVENLİK BUILDING ADMINISTRATION AND SECURITY

Bina Yönetimi ve Güvenlik Yöneticisi
Building Administration and Security
Manager
ERSİN KILIÇKAN

Danışma Görevlisi
Reception Officer
NEŞE VUSLAT ŞAHİN

Depo Sorumluları
Warehouse Officers
ŞERİF KOCAMAN
SERCAN DERİCİOĞLU

Elektrik Teknisyeni
Electrician
AŞKIN BİRCAN

Yardımcı Hizmetler
Services
RAŞİT GÜÇLÜ
AHMET BİRKAN KARAÇAM

İNSAN KAYNAKLARI HUMAN RESOURCES

Yönetici
Manager
BESTE KAYACAN

Sorumlu
Associate
YEŞİM ŞANLI

Asistan
Assistant
EDANUR KARAGÖL

KÜLTÜR POLİTİKALARI ÇALIŞMALARI – İKSV ALT KAT CULTURAL POLICY STUDIES – İKSV ALT KAT

Direktör
Director
ÖZLEM ECE

Yönetici
Manager
EDA GÖKNAR

Sorumlu
Associate
DENİZ KOCABAĞLI
SALON İKSV

Yönetici
Manager
RÂNÂ ULUDAĞ

Prodüksiyon Amiri
Production Manager
SİNAN ÖZÇELİK

Etkinlik ve Konuk Ağırlama Sorumlusu
Events and Hospitality Associate
ADA ALBAYRAK

Mekân ve Operasyon Sorumlusu
Venue and Operations Associate
SELİN ALTAN

**Uluslararası Dostlar ve
Hamiler Kurulu
International Friends and
Patrons Council**

İstanbul Kültür Sanat Vakfı,
Uluslararası Dostlar ve Hamiler
Kurulu üyelerine teşekkür eder.
The Istanbul Foundation for Culture
and Arts would like to thank the
International Friends and Patrons
Council members.

Ana Hamiler
Main Patrons
**Oya & Bülent Eczacıbaşı
Ömer Koç**

Hamiler
Patrons
**Ayşe Umur
Emin Hitay
Melda & Serkan Aygün
Özgür Tanrıku
Tansa Mermerci**

Dostlar
Friends
**Adnan Yerebakan
Amanda Love
Berrak & Nezih Barut
Elif Tükin Oygür
Elvan Tuğsuz Güven
Hatice & Jan Frederik Marx
Zafer Yıldırım**

Biennial Circle
**Akçağlılar Ailesi
Anlam de Coster
Thibault Durand
Gerard Faggionato
Koza Güreli
Maryam Massoudi
Christina Papadopoulou
Marta Sáez Sáiz
Michael Straus
Bengi Ünsal
Gabriel Werthein**

İstanbul Kültür Sanat Vakfı özel teşekkürlerini sunar.
The Istanbul Foundation for Culture and Arts extends special thanks to

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı
T.C. Dışişleri Bakanlığı
T.C. Ticaret Bakanlığı Gümrükler
Genel Müdürlüğü
T.C. İstanbul Valiliği
İstanbul İl Kültür ve Turizm
Müdürlüğü
İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü
Beyoğlu Kaymakamlığı
İstanbul Büyükşehir Belediye
Başkanlığı
İstanbul Büyükşehir Belediyesi
Kültür Varlıkları Daire Başkanlığı
İstanbul Büyükşehir Belediyesi
Basın Yayın Danışmanlığı
Beyoğlu Belediye Başkanlığı

AC/E (Marta Rincón)
Adam Mickiewicz Institute (Olga
Brzezińska, Zuzanna Kofta,
Barbara Krzeska, Małgorzata
Miskowicz, Małgorzata Rapacz,
Marta Skibska, Olga Wysocka)
Ali Muhiddin Hacı Bekir (Leyla
Celaylan)
Ana Vaz Studio (Isadora Soares
Belletti)
Arter (Cemre Akman, Emre Baykal,
Tuğay Görmez, Bahar Türkay)
Artfactory (Dila Kabakçı)
Asya Nakliyat (Banu Demirel
Ateşoğlu)
Autostrada Biennial (Vatra
Abrashi, Leutrim Fishekqiu,
Baris Karamuco)
Bahçe Galata (Derya Şahan)
Benice Lojistik (Mert Bayrak, Burak
Güç, Onur Öztürk, Erhan Tural)

Beyoğlu Arçelik Yetkili Servis
(Hünkar Kadioğlu)
Beyoğlu Spor Kulübü (Tanju
Kuşunlu, Stelios Muhlidis)
BienalSur (Florenca Incarbone)
Bor Holding (Missem Canmutlu,
Ece Çavuşoğlu, Elif Erdemgil,
Bahar Kisan, Ebru Nalan Sülün,
Eda Terçin)
British Council (Zeynep Aybar,
Esra Aysun, Deniz Cengiz)
Cafer Erol Şekerleme
(Nurtekin Erol)
Catapulta (Mónica Carroquino,
Markus Reymann, Francesca
Thyssen-Bornemisza)
CCA - Canada Council for Arts
(Kakim Goh)
ChertLüdde (Jennifer Chert,
İslamiya Evans, Alfons
Klosterfelde, Florian Lüdde,
Natalie Wong)
Chisenhale Gallery (Olivia Aherne)
Consulate General and Promotional
Centre in Istanbul (Argentina)
(Beliz Naz Özışıkçılar, Anya
Petrük, Beatriz Vivas)
Consulate General of Brazil in
Istanbul and Instituto Guimarães
Rosa (Ruy Amaral, Gersínio Neto,
Viviane Oliveira)
Consulate of Australia
(İlkimeylül Biçer, Tony Huber)
Consulate of Germany (Katharina
Dolezalek, Dennis Gerd Stamann)
Consulate General of the United
States of America in Istanbul
(Marvin Alfaro, Aslı Ersoy)
Cooper Cole Gallery (Simone Cole,
Andrew Harding)
Darat Al Funun (Luma Hamdan)
Dhoku Halı (Cem Ayan)
Dinçer Lojistik
(Mustafa Gökbörü Atan)

İstanbul Kültür Sanat Vakfı özel teşekkürlerini sunar.
The Istanbul Foundation for Culture and Arts extends special thanks to

Diriyah Biennale Foundation
(Lina Saleh)

Divan (Didem Nurcan, Okyar Tuncel,
Mine Yaman Kocabaş)

Doruntina Kastrati Studio
(Engjëll Berisha)

Eczacıbaşı Yapı Grubu (Aslı Ayanlar,
Mehmet Mert Ayışık)

Elhamra Han (Can Ekşioğlu,
Mehmet Ekşioğlu, Sinan
Ekşioğlu, Melek Gençler Vardar,
Tansa Mermerci, Emre Saraç,
Nurettin Yıldırım)

Embassy of Mexico
(Mario Chaparro)

Embassy of the Kingdom of the
Netherlands (David Naves,
Recep Tuna)

ERAC (Gabor Feher, Timea
Junghaus, Anna Mirga-
Kruszelnicka, Emese Molnar)

Erişilebilir Her Şey (Seben Ayşe Dayı,
Evrin Ergül, Serim Berke Yazar)

ETH Zurich (Ivana Milenković)

European Roma Institute for
Arts and Culture (Gabor Feher,
Timea Junghaus, Anna Mirga-
Kruszelnicka, Emese Molnar)

Frame (Veera Lizé)

Franz Kaka Gallery
(Aryen Hoekstra)

Galata Rum Okulu (Ferhat Barış,
Anı Gulbaran, Tuba İnan,
Evangeliki Kanarya, Aleksı
Komorosano, Meri Komorosano,
Sokrat Komorosano, Manolis
Kostidis, Athanasios Martinos,
Marina Martinos, Yorgo
Papaliaris, Gregory Penelis,
Murat Tabanlıoğlu, Katerina
Türker, Laki Vingas, Aybala
Yalçın, Sinemis Yargıç Çakır,
Stefania Yordanoğlu)

Galeri 77

Galerie Anne Barrault (Anne
Barrault, Elsa Delage)

Galerie Balice Hertling (Daniele
Balice, Alara Villa)

Galerie du Monde (Lisa Dai)

Galerie Judin (Alice Delage, Angela
Kienle, Grant Yarolin)

Gasworks (Rosa Tyhurst,
Eleni Zachariou)

Gianni Manhattan
(Laura Windhager)

Goethe-Institut (Metin İlktekin,
Özlem Kaymak, Mani Pournaghi)

Goodman Gallery (Brendon van
Kraayenburg, Olivia Leahy,
Rebecca Wengrowe)

Handyman Organizasyon
(Adem Pehlivan, Hasan Sayan,
Kemal Sayan, Mehmet Sayan,
Mesut Sayan)

Hauptmeier Recker (Paul
Hauptmeier, Martin Recker)

Hellenic Republic Ministry of
Culture

Henry Moore Foundation
(Emily Dodgson, Chloe Parratt,
Alison Parry)

Hirshhorn Museum (Carol Appel,
Stephan Crétier, Stuart
Davidson, Melissa Chiu, Marie
Lippman, Jane Yaya Lole,
Stéphany Maillery, Gael Neeson,
Ricky Ramos, Kim Richter
Shirley, Jon A. Shirley, Barbara
Karp Shuster, Steve Sumberg,
Ellen Susman, Hannah Vicencio,
Wendy Webster)

Hitay Foundation (Melike Bayık,
Gaye Zeytinci)

Hollybush Gardens (Joyce Cronin,
Nella Franco)

IBA - International Biennial
Association (Jennifer Lee,
Christian Oxenius)

Institut Français (Elif Erdoğan,
Valentin Rodríguez)

ipek Duben Studio (Buket Alper,
Verda Tınmaz)

İstanbul Modern (Çelenk Bafra,
Naz Uğurlu Benek, Ümit Mesci)

Jameel Arts Centre (Antonia Carver,
Zain Al Saie, Giacomo Pietro
Lamborizio, Nora Razian)

Karaköy Lokantası (Oral Kurt)

Koyuncu Tuz (Samet Altuğ,
Mert Günay)

Kunsttrans Spedition GmbH
(Oliver Seidl)

Külah Fabrikası (Müjgan Baykal,
Selim Baykal, Yücel Ciddi, Yaman
İrepoğlu, Mert Uçer, Bora Uçar,
Müjdat Yeşildağ)

LP Fine Art (Stéphane Dominguez)

Magdeburger Sigorta
(Savaş Baş, Gökhan Özden)

Matadero Madrid (María Pallás
Margalejo)

Meclis-i Mebusan 35
(Aysun Artuker, Fatma Zeynep
Hamedı, Okan Kalkan, Ali
Ahmet Kocabıyık, Zehra Nurhan
Kocabıyık, Ayşe Nükhet Özmen)

Muradiye Han (Görkem Güler,
Osman Uslu, Yağmur Uslu)

Nezhat Gökyiğit Botanik Bahçesi
(Burçin Çingay)

Nicodim Gallery (Gabriela
Magdaleno, Zack Spencer)

Nolan Oswald Dennis Studio
(Nono Motlhoki)

Özel Saint Benoît Fransız Lisesi
(İpek Gümüşoğlu, İrem Akev Uluç)

Pelagie Gbaguidi Studio
(Nina Hendrickx)

Polisan (Mina Babalar,
Özlem Korkmaz)

Ralba Lab (Barış Erdemli,
Rifat Sason)

Ramon Llull Institut
(Susana Carnicero Fernández,
Xavier Ruiz Sánchez)

Sadie Coles HQ (Rachel Ingram,
Brinda Roy)

SAHA (Duygu Barlı, Zeynep Akdamar
Büyükbahar, Füsun Eczacıbaşı,
Serra Yentürk)

SALT (Burak Bodur, Deniz Ova,
Ala Talev)

Saradar Collection (Sandra Dagher)

Servais Family Collection
(Lorraine de Thibault)

Sfeir Semler Gallery Beirut
(Lea Helou, Lina Kiryakos)

Sfeir Semler Gallery Hamburg
(Ana Siler, Elena Weickmann)

Sharjah Art Foundation (Hoor Al
Qasimi, Ramez El-Mufdi, Dr. Omar
Kholeif, Zeljana Runjic)

SNCP Studio (Shantelle Palmer)

SPOT (Esra Arslan, Melek Gençler,
Tansa Mermerci)

Studio Selma Selman
(Petar Vranjković)

Studio Simone Fattal
(Valentina Suma)

Sursock Museum (Karina El Helou,
Maya Nassif, Sara Schaub)

Tanya Leighton Gallery (Faye
Campbell, Stefanie Haferbeck,
Johanna Singer, Paula Vogels)

Tarihçi (Leyla Celaylan,
Stelios Muhlidis)

T-ArtLog Fine Art Logistics
(Önder Çördük)

Taşkonaklar (Tolga Akarcalı)

Tavern (Emirhan Paralı)

TEPTA (Tuncay Danacioğlu,
Zeynep Merve Tekneci)

Terra Madre (Efe Urganlı)

The Greek Consulate General in
Istanbul (Athanasia Iliaki)

Thomas Dane Gallery
(Hannah Wright)

Tina Keng Gallery (Oli Huang)

Toledo Museum of Art (Patrick &
Mary Louise Bowe, Kim Collins &
William Cosgrove, Sara & William
DeHoff, Susan Kruse, Adam
Levine, Kathleen McClendon,
Sarah McHugh, Vickie Nolen,
Susan & Tom Palmer, Robert
Reichert, Bethann Sedam, Robin
Stranahan, Margaret Trumbull,
Sinéad Walshe)

İstanbul Kültür Sanat Vakfı özel teşekkürlerini sunar.
The Istanbul Foundation for Culture and Arts extends special thanks to

UNHCR (Cansın Argun, Ece Canbaz, Muhammed Fatih Elkaddah, Feyzan Güngör, Dilan Pekesen, Selin Ünal)
Üç Yıldız Şekerleme (Feridun Dörtler)
Vitra (İtir Avuncan Karagözoğlu, Hüsnü Yücel)
Welti-Furrer (Canner Simsek)
whatiftheworld (Ashleigh Mclean)
Ze-com (Laurent Marcilly)
Zihni Han (Turhan Aydemir, Ümit Cihan, Duygu Doğan, Asaf Güneri, Salih Osmanoğlu, Ömer Reda, Aydın Uslu)
Nicole Abdel Ahad
Mona Abu Samra
Berke Ak
Murat Akagündüz
Gökçe Akgül
Ozan Akgün
Hoor Al-Qasimi
Barbaros Altınay
Halil Altındere
Emirhan Altuner
Mehmet Altunkum
Nicole Aractingi
Amira Arzık
Cem Ayan
Ahmet Aygün
Erdem Doğa Ayrım
Dila Bahar
Serkan Bala
Fikret Cem Bayrı
Haldun Bayrı
Turşu Bayrı Uzun
Aşkın Bircan
Bella Birincioğlu
Daniel Bonga-Gubbay
Hera Chan
Arev & Ercan Cinkaya
Baran Arslan Curoğlu
Atıl Ulaş Cüce
Merve Çağlar
Banu Çarmıklı
Hakan Çarmıklı
İskender Çayla
Mehmet Çilek
Cengiz Çiyan
İbrahim Dedemen
Duru Demiroğlu
Duygu Doğan
Tarek El-Ariss
Merve Elveren
Sultan Erdem
Doğan Erden
Egemen Erden
Şerife Erden
Dilruba Nuray Erenler
İris Ergül
Ömer Faruk Erkal
Okan Çınar Erzariç
Bertrand Fattal
Alia Fattouh
Melih Fereli
Ege Göksu
Bonu Gülbaba
Deniz Gülbaba
Halim Gülbaba
Nuran Gülbaba
Mehmet Gülüm
Kerim Gürbüz
Murat Gürbüz
Hamdi Gürbüz
İsa Gürbüz

Muhammet Gürbüz
Raseel Hatjian
Adnan Hakimoğlu
Emirali Hamiloğlu
Kamile Hamiloğlu
Marie-Nour Hechaime
Priscilla Mary Işın
Aya Jamaledine
Can Kamışoğlu
Mehmet Kamışoğlu
Selin Kamışoğlu
Arda Karaburçak
Emir Kağan Karacülle
Fuat Kazancı
Mahmoud Khaled
Yazan Khalili
Ersin Kılıçkan
Buket Kitapçı Bayrı
Şerif Kocaman
Nuri Koç
Yekta Kopan
Vasıf Kortun
Agnieszka Kozioł
Kömür & Limon
Rafal Krol
Belma Kuş
İsmail Kuş
Milis
June Nabaa
Edwin Nasr
Zeynep Öz
Oktay Özel
Döndü Özkök
Ali Serhat Öztemir
Aylin Öztemir
Yalçın Kaan Öztemir
Gamze Öztürk
Jean-François Pérouse
Walid Raad
Nora Razian
Basyma Saad
Rasha Salti

Emine Sandal
Hacer Sayman
Aynur Şadiye Şahin
Hiyam Saouma
Mehmet Savaş
Sami Sawma
Reem Shadid
İlyas Soyöz
Jack Soyöz
Melek Soyöz
Zade Soyöz
Berke Şener
Özkan Şener
Eren Şenkardeş
Atakan Taşbilek
Ergin Taşçı
Mathias Taupitz
Muammer Temel
Ramazan Temel
Yasin Temel
Yener Tezyener
Güneş Tokat
Tonti & Kontes
Abdullah Tutuk
Ahmet Türkkkan
Zeynep Türkkkan
Azra Tüzünoğlu
Ferhan Uz
Ağah Uğur
İlker Uğurlu
Emre Yunus Uzun
Yasemin Ülgen
Alperen Yalçın
Fisun Yalçınkaya
Köpük Yayla
Mehmet Yayla
Nevin Yayla
Şeyma Yayla
Aynur Yılmaz
Berna Yılmaz
Ebrahim Yılmaz
Tuğay Yılmaz

Ödünç verenler Lenders

Sanatçılar ve
The artists and

Alain Servais
Alia Fattouh
Bertrand Fattal
ChertLüdde
Cooper Cole Gallery
Exo Exo
Galerie Anne Barrault
Galerie Balice Hertling
Galerie du Monde
Galerie Sfeir-Semler
Gianni Manhattan
Goodman Gallery
Hollybush Gardens
Jameel Arts Centre
Galerie Judin
Nicodim Gallery
Nicolas Ibrahim Sursock Museum
Raseel Hatjian
Sadie Coles HQ
Sami Sawma
Saradar Collection
Sfeir Semler Gallery
Sharjah Art Foundation
Tanya Leighton GmbH
Thomas Dane Gallery
TKG+
Whatiftheworld

Üç Ayaklı Kedi

18. İstanbul Bienali, 2025

The Three-Legged Cat

18th Istanbul Biennial, 2025

Bu rehber, İstanbul Kültür Sanat Vakfı tarafından, Christine Tohmé'nin küratörlüğünde düzenlenen 18. İstanbul Bienali'nin ilk ayağı kapsamında yayımlanmıştır.

This guide is published by the Istanbul Foundation for Culture and Arts within the scope of the first leg of the 18th Istanbul Biennial, curated by Christine Tohmé.

Yayın Yönetmeni
Managing Editor
ERİM ŞERİFOĞLU

Editorial Koordinatör
Editorial Coordinator
HAZAL YONCA BİRİNCİOĞLU

Editörler
Editors
JAD GHAZALI
ÇAĞLA ÖZBEK

Metinler
Texts
PABLO LARIOS

Çeviri
Translation
EMRAH SERDAN

Redaksiyon
Copy Editing
BASYMA SAAD (EN)

Son Okuma
Proofreading
NIHAL BOZTEKİN (TR)
MELISSA LARNER (EN)

Editorial Asistan
Editorial Assistant
YİĞİT DAVUTOĞLU

Tasarım ve Sanat Yönetimi
Design and Art Direction
OKAY KARADAYILAR

Mekân Fotoğrafları
Venue Photographs
SAHİR UĞUR EREN

Baptiste Gacoin ve Bilge Demirtaş'a mekân metinleri ile çevrilere sundukları katkı için teşekkür ederiz. We would like to thank Baptiste Gacoin and Bilge Demirtaş for their contributions to the venue texts and translations.

Yazı Karakterleri
Typefaces
Hinttepe (Okay Karadayılar)
GFS Galatea (Takis Katsoulidis, George Matthiopoulos)
Halyard Micro (Eben Sorkin, Joshua Darden, Lucas Sharp)
Zeitung Pro Micro (Akiem Helmling, Bas Jacobs, Sami Kortemäki)
Pantasia (Wei Huang)

Baskı ve Cilt
Printing and Binding
Ofset Yapımevi
Şair Sokak No. 4, Çağlayan, İstanbul, Türkiye
T: +90 (212) 295 86 01
F: +90 (212) 295 64 55

ISBN 978-975-7363-28-6

© 2025,
İstanbul Kültür Sanat Vakfı
Istanbul Foundation for
Culture and Arts

Görseller © Sanatçılar ve
Fotoğrafçılar
Images © Artists and Photographers

Bilimsel ve eğitsel amaçlara
yöneliktir.
Intended for scientific and educational
purposes.

Bu kitabın elektronik versiyonu
bienal.iksv.org adresinden
indirilebilir.
The electronic version of this book is
downloadable at bienal.iksv.org.

Sergilenen eserlerin künyceleri
bienal.iksv.org'daki sanatçı
sayfalarında bulunabilir.
The labels of the exhibited works can
be found on the artists' pages at
bienal.iksv.org.

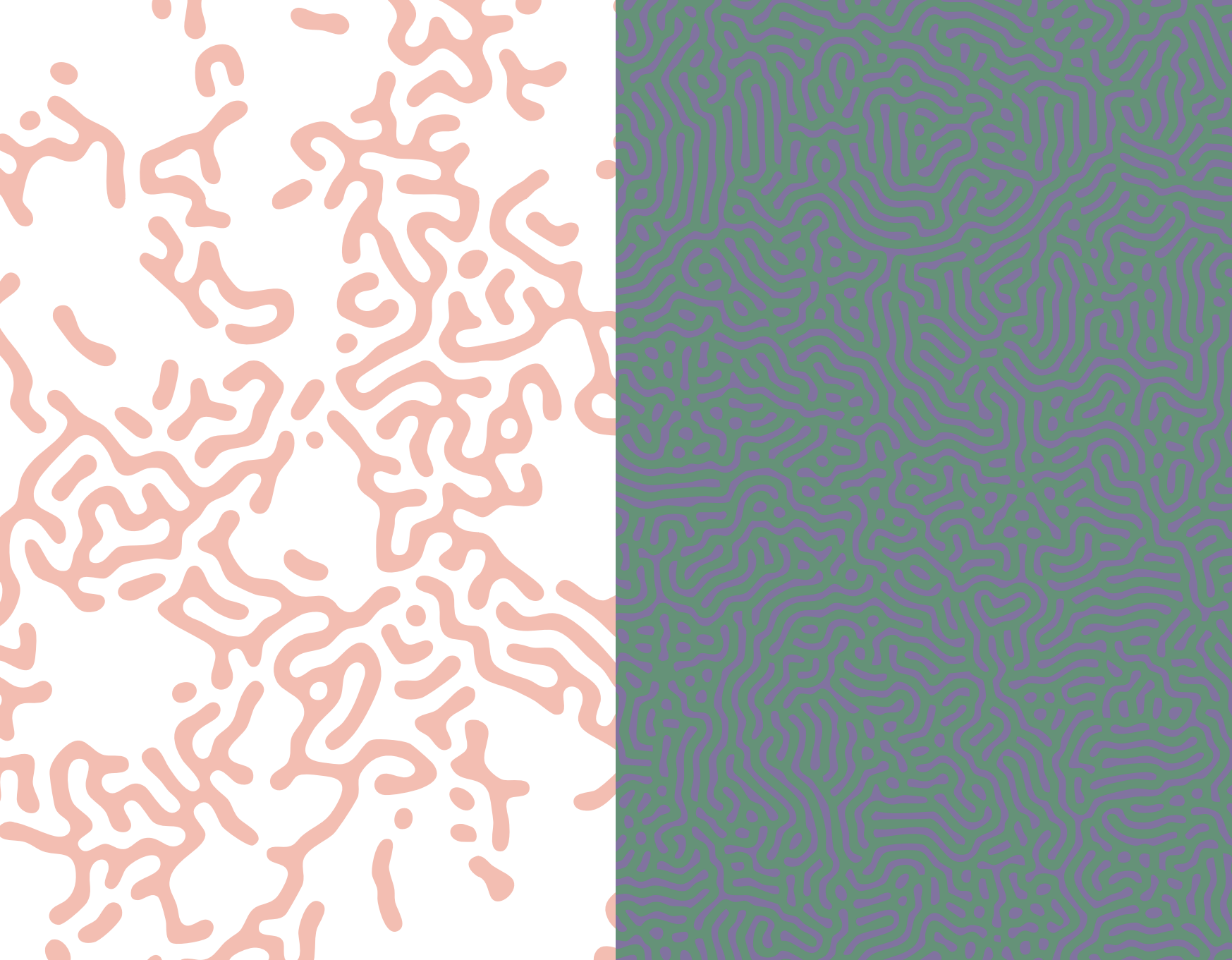
Her hakkı saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü İstanbul Kültür Sanat Vakfı'nın izni olmadan kayıt, fotokopi ve bilgi depolama dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yöntemle yeniden basılamaz veya çoğaltılamaz.
All rights reserved. No part of this publication may be reproduced in any form or by any means, including photocopying, recording or other information retrieval systems, without the written consent of the Istanbul Foundation for Culture and Arts.

Bu kitapta yer alan görüş ve düşünceler yazarlarına aittir, İstanbul Kültür Sanat Vakfı'nın görüş ya da duruşunu yansıtmayabilir.
The views and opinions expressed in this book are those of the authors and do not necessarily reflect the views or position of the Istanbul Foundation for Culture and Arts.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmelik'in beşinci maddesinin ikinci fıkrası çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.

İstanbul Bienali
Istanbul Biennial
İstanbul Kültür Sanat Vakfı
Istanbul Foundation for
Culture and Arts
Nejat Eczacıbaşı Binası
Sadi Konuralp Caddesi No. 5
Şişhane 34430, İstanbul, Türkiye
T: +90 (212) 334 07 00
F: +90 (212) 334 07 01

bienal.iksv.org

**18.
İSTANBUL
BIENALİ**

20.09–23.11.2025
2026
2027

**18TH
ISTANBUL
BIENNIAL**